د پوهنتون
مینه
ناول
Ketabton.com
لیکوال
شکیل احمد «تسل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

لیکوال:

شکیل احمد تسل

۱۴۰۳ هجري کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	د پوهنتون مینه/ناول
لیکوال	شکیل احمد تسل
کمپوزر	جهانزیب حبیبی
دیزاین	جهانزیب حبیبی
دچاپ کال	۱۴۰۳ هجرې شمسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چاته چې ناولونه خوښوي

لیکوالانو او خاص خپلې مینې ته H

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

السلام علیکم ورحمة ورکاته

دا چې پوهـــــیږو پـــه نـــاول کې د لیکـــوال خـــبرې ډیـــرې ســـترې کـــوونکې وې نـــو د همـــدې لـــه املـــه زه هـــم خبـــرې نـــه اوږدوم ســـتاسی نـــه مې هیلـــه داده چې نـــاول راسره تـــر اخـــیره مطالعـــه کـــړې پـــوره بـــاورې یـــم چې انشـــاالله د کـــوم نـــاول پـــه لوســـــتلو چې ستـــاسو د نـــاول لوســـــتلو سره علاقــه پیــدا شــوه دا نــاول بــه هــم همــداسی یــو نــاول وې وېی لولی او خونـــد ترې واخلی

په درناوې مننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل،

د روژې مازیګر و، د ژمي یخه هوا چلېده. لګیا وم خپل کالي مې وینځل، چې د موبایل د پیغام غږ شو. موبایل مې خلاص کړ او لاړم د پیغام پاڼې ته چې ګورم، یو ناآشنا نمبر دی.

لیکلي یې وو: "ډېره ښه غواړم، موبایل مې کور کې په بیک کې پاتې و او بیک په کوټبند کې خوړند و."

ما ورته په پیغام کې ولیکل: "ورور یې که خور؟ نمبر دې غلط کړی."

بېرته یې ځواب راکړ: "ته څه کاره یې چې هرڅوک یم؟"

غصه مې راغله. د وړو موبایلو پیغام مینو کې یو آپشن دی د "چټ" په نوم هغې کې مې ورته نمبر ولیکه او ګوته مې په بټن کېښود. دېرش، دوه دېرش خالي پیغامونه مې ورته ولېږل.

په دې دوران کې یې یو پیغام راغی: "ښه غواړم، نمبر مې غلط کړی."

او بل پیغام یې راولېږه: "دا څه کوې دومره ډېر پیغامونه؟"

ما ورته ولیکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بیا پیغام مه کوه. لګیا یم کالي وینځم او روژه ماتی به هم تیاروم."

زه نو په دې وخت کې په یوه ځای کې مسافر وم. وظیفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پیغام یې وکړ: "ګراني، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم."

ما زړه کې وویل: "رازه! لړ تنګ یې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه.

ما ورته ولیکل: "نه ګرانه، مننه نور پیغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بیا راپسې غصه کیږي."

کالي مې خلاص کړل.

دیګ مې شروع کړ. بیا یې پیغام وکړ: "ګراني څه کوې؟"

ما وویل: "دیګ کوم."

هغې بیا وویل: "څه پخوې؟"

ما ورته وویل: "ګرانه، که نږدې وای، ستا سر مې پخوه، اوس لیروګان بینډی پخوم."

هغې وویل: "ګراني، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي."

ما وویل: "نور بس که، چې دا روژه ماتی تیار کم، بیا پیغام درته کوم."

شپه شوه، او یوولس بجې شوې وې. زما د پَهَرې یا چوکېدارۍ یو ساعت پاتې و.

ما ورته وویل: "ګرانه، ویده شه، نور پیغامونه سبا کوو."

هغې ویل: "خوښه دې نه ده چې په خوا کې دې، راته ځای جوړ کړې"

ما وویل: "زما خواکې خو ځای نشته، که زما د پلار په خواکې یې درته جوړ کم، څنګه به وي؟"

خندا یې ولیږله او خدای پاماني مو وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر شو او بیا یې پیغامونه پیل کړل. دا ورځ هم تیره شوه، همداسې زموږ دې پیغامونو یوه هفته وخت ونیو. نه هغې زنګ ووهلو او نه ما یوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دې؟ مانه خو یې سمه انجلۍ جوړه کړې، د خبرو لاندې هم ګرانې، او د خبرو باندې هم ګرانې.

په موبایل کې مې د هغې نمبر راواړوه او زنګ مې ووهلو. د "اوکی" کولو سره یې په کړس کړس وخاندل، او ما چې پرې غږ وکړ، تلیفون یې بند کړ. دا خندا نه وه، بلکې د بریښنا شغلې وې چې زما په زړه کې دننه شوې، او زه په یو نالیدلي مخ مین شوم.

خندا یې ډېره ښایسته وه. لږه شیبه تیره نه وه چې هغې زنګ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملګرو نه لرې شوم، خواکې پټې ته لاړم، موبایل مې "اوکی" کړ.

سلام ګرانه، څنګه یې؟

جلۍ بیا په خندا شروع کړه او ښه په کړس کړس یې وخاندل. ما ورته وویل، ګرانې د خندا علت څه دی؟ هغې وویل، ستا د دې دومره تمثیل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وویل، ما ویل راځه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته یې. خو دا راته اوس ته ووایه چې تا ولې داسې کار وکړ.

ویلې یې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ویل که کومه جلۍ ده، ازار به ورکم هغه ته وې.

ډیرې خبرې مو وکړې او خنداګانې مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وویل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغیر له ځنډه یې وویل، نازنین. او بیا یې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وویل، وفا.

په خندا شوه او ویل یې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وخاندل او ورته مې وویل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ویلې یې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ویلی. زه پوهنتون کې یم او د پښتو ادبیاتو په پوهنځي کې یم.

ما ورته وخاندل، هههههه.

ویلې یې، خاندې ولې؟

ما ویل، کال یا بل کال ته، لخیره ادبیاتو نه خلاصیږې.

جلۍ زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وخاندل او وې ویل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنګه خبرې کوې؟

ما ویل، خو ربښتیا وایم، کنه.

څه خبره یې کوله چې موبایل یې بند شو. ما ورته دستي زنګ ووهلو. زړه مې کله صبر کاوه، ایله راسره په اول ځل جلۍ په موبایل کې خبرې کړې وې او بل ځواني هم وه. نو څنګه یې چې موبایل اوکی کړو، راته یې وویل، وفا جانه، زما موبایل کې روپۍ خلاصي شوي، زه درته نیم ساعت وروسته زنګ وهم، موبایل کارت ته مې ځواب لیږلی، ته موبایل بند کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوړي، په دې به خبرې وکړو.

ویلې یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده.

ما ویل، نوم مې سرفراز دی تخلص مې وفا دی، ولایت مې ننګرهار دی، او په فلانکي شرکت کې دنده لرم.

په کړس کړس یې بیا وخاندل، ویل یې، اوس خو مې پیدا کړې، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوې.

بیا یې وویل، دستې ساعت څه کوې؟

ما ویل، په یو نالیدلي مخ الله مئین کړم، او اوس لګیا یم ورسره خبرې کوم.

جلی بیا وخاندل.

ما ویل، لږ صبر، د هغې خبرو ځواب اوسې نه درکم.

ویلې یې، وایه.

ما ویل، زه خپله د غریبی نه په نهاره ویده کیږم، کله راته د کارت ونه وایې.

جلی یو ځل بیا غر وهل په خندا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غږ اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنګ به یې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانۍ وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو ګوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غږ نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنګ وواهه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شې؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وګورو، خو څنګه به مې دعوت کوې؟

جلی غلې شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وې پوهنتون ته به دې درشم.

جلی وخندل او وه یې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وګورم. نه پوهیږم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سیوری غړولی دی. هره شیبه ستا فکر کوم او هره شپه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لږیږي، سوچه لیونی شوی یم. د نازنین خبرو نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. تولہ شپه به مې ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال ښاپیری به راباندې راغله او غزل لیکل به مې شروع کړل.

ما ورته وویل، "ګوره، کابلې تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړې زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه مې لمونځ کیږي، خیر دی که کلیوال یم."

وې وخندل او وه یې ویل، " د مشرقي خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوې خبرې خلک دي، خو تاسو کابلیان بیا وران یاست."

وې وویل، " وبه دې ګورم چې دعوت درکړم، او په خپله خبره وفا وکړې."

ما وویل، "راتګ خو غم مه کوه، خو ګوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادګل غوندی ورک شم ."

وه یې وخندل، "مړه مشرقیواله، مخې ته به دې درشم."

ما وویل، "دا دې لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته به یا کابل وګورم او یا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل مې ولیکه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زه چې ورځ په ورځ زړېږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کړېږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درګورم

زه په دیدن دې نه مړېږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په ټوله لاره کې غورزېږم، ژاړم

خلک به د لیوني ګمان کړي

زه چې د ځان سره بغنېږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د ورور کوژده ده په فلاني هوټل کې. ګوره راشه او پاتې نه شې."

ما وویل، "هلته خو کارت پکارېږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وې وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت ګارد ته ورکړی وي، چې راغلې پوښتنه یې وکړه."

زه هم لاړم ښار ته، په عادل خیاط مې ګلدوزي غاړې واله کالي وکړل، تور واسکټ او بوټان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشبې په ورځ مې ملګرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لاړم کابل ته. ښار کې مې چکرې ووهلې او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیګر ناوخته هوټل ته ورسیدم، نو د هوټل مخې ته ناست ګارد راته وویل، "کارت راکه."

ما وویل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وه یې وویل، "هو، لاړ شه.

هوټل ته چې دننه شوم، د سړیو سالون ته لاړم. لوبه ګرمه وه، موسیقي چالانه وه، او ګډاګانې شروع شوې وې. ما چې له خپل ځایه حرکت وکړ، نو ما ورته زنګ وهلی و. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړیکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نو راته یې وویل، "موبایل ته دې فکر وي، چې زه موقع پیدا کوم، درته زنګ وهم."

زه لاړم او یوې چوکۍ ته کیناستم. درز غوبل جوړ وو، قتغني سازونه لګیا وو، هلکانو ګډاګانې کولې، او ما خپل موبایل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانټین ته لاړم او یو بیر مې ځانته واخیست. یخ هم و، ساړه مې هم کیدل. بیر مې وڅښه، خواکې مې یو دوه ځوانان ولاړ وو، سګریټې یې لګولې وو. ورته مې وویل، "یو دوه کشه ماته هم راکړئ." سګریټې مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بیرته لاړم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پوښتنه وکړه زما د غر او سینه

سړی د کوم ځای وینه، بس د لغمان به وینه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاڅېدم او په ګډا شوم.

په ګډا کې راته زنګ راغی، اوکې مې کړه، غږ مې کړ: "هلو، هغه وویل وویل چیرته یې؟" ما ویل لګیا یم، ګډا کوم."

ویل یې لږ صبر وکړه، چیرته پرده کې ولاړه وه او زما د ګډا سیل یې کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې سندرې سره مې ښه دېره ګډا وکړه.

بیا لاړم، هنرمند ته مې وویل: "دا سندره ووایه چې وایي:

'د یوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غویمه.'"

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما ګډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حیران وو چې دا څوک دی، ښه ګډا مې وکړه، په ځان نه پوهیدم.

سندره خلاصه شوه، راغلم بیرته پخپل ځای کیناستم.

چې کتل مې، نازنین بیا زنګ ووهه. موبایل مې اوکی کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنین راته وویل: "د ښځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لړزه راغله، یو رقم رپ راباندې ولګیده، ټول وجود مې لړزېده، یخ راباندې راغی.

منډه مې کړه، کانتین ته، سګریټ مې واخیست، څښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او رپیدم، چې د پښو اواز مې واوریده.

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلۍ راغله، لاس یې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنین ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچیدو شول او لړزه مې زیاته شوه.

نازنین ته مې چې وکتل، جیګه ونه، سپین رخسار، ښایسته بدن، داسې ښکاریده لکه کومه وکیله یا څارنواله.

هغې وخندل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې رپیږې؟"

ما وویل: "نور نه پوهیږم، چې تا راته وویل دلته راشه، نو زه لړزې ونیولم."

هغې وویل: "ټوکې مه کوه، یخ دې کیږي."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وویل: "یخ نه دی، ته اوس لاړه شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وویل: "سمه ده. ته هم لاړ شه سالون ته، زه بیا درته زنګ وهم."

دواړه روان شو. نازنین همداسې ماته کتل. ما سر ټیټ اچولی و.

هغه تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودریده او بیا یې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کیناستم، ښه شیبه وروسته مې حالات سم شول. سیل مې کاوه چې نازنین بیا زنګ ووهه.

هغې وویل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما ویل: "ښه یم، هر څه سم دي."

هغې وویل: "هماغه ځای ته راشه." او اړیکه یې بنده کړه.

لاړم هلته، یوه شیبه کیناستم چې کتل مې، نازنین بیا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخیر نه وروسته یې وویل: "فرازه، مخکې داسې معلومیدلې لکه نشه چې وې، او په ګډا کې هم همداسې ښکاریدې."

ما وویل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دی، اوس مې بیا لړزه نیسي او بیا به مې په لس برستنو هم ګرم نه کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین زما په دې خبره وخندل او په مټ کې یې لږ وسکوندلم.

ما وویل: "دا ګپ ګوره، نه لرو، کنه بیا دې زه هم سکوندم."

هغه بیا په خندا شوه.

ما نازنین ته وویل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته ولیدې، هم مې تا سره کړې وعده پوره کړه."

نازنین وویل: "چیرته ځې؟ څوک خپلوان لرې؟"

ما وویل: "هو، په دې څلورم سرک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بیرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته."

هغې په حیرانۍ سره وویل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟

زه هېڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کینه، چې پروګرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تا له ځانه سره یوسي"

ما وویل: "ښه، ته به خپل ورور ته څه وايې، چې دا څوک دی؟"

نازنین وویل: "ورته وایم، دا زما د صنفي ورور دی."

ما وویل: "نه کیږي نازنین، زه ځان رسوم."

نازنین غوصه شوه، وه یې ویل: "ما درته وویل، کنه، چې دا وخت تګ جلال اباد ته ښه نه دی، هېڅ چیرته به نه ځې. کنه زه خپله درځم، لاس نیولی دې وړم!"

ما وویل: "سمه ده، خیر دلته به خپلوانو کره لاړ شم، خو تاسره نه ځم، ځکه نه ما څوک پیژني او نه یې زه پیژنم. د خلکو خولو ته به څه ګورم؟"

ویل یې: "سمه ده، خو وعده وکړه چې جلال اباد ته به نه ځې."

ما وویل: "سهي ده، نه ځم."

یوه شیبه مې ورته ښه وکتل.

نازنین وویل: "څنګه دې، راکي سترګې خښې کړې، خیر خو دی؟"

ما وویل: "نازنین، ته خو داسې نه ښکارې چې د فلانکي ولایت اوسېدونکې یې. نه دې ژبه د هغوی په شان ده، نه دې خبرې.

او نه د کابلیانو په شان پښتو کوې. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لکه د ننګرهار د خلکو په شان. او په ښایست کې داسې یې لکه د نورستان د پیغلو په شان."

هغې وویل: "فرازه، بیا دررله توله کیسه کوم؟ اوس به لاړه شم، هلته به تول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه، خو په تلو کې یې کلک په غیږ کې ونیولم او د مخ نه یې ښکل کړم.

همدې سره راباندې لړزه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو کړل، ښکل مې کړه.

دواړو یو بل ته کتل او کلکې غیږې مو ورکړې وې.

ما چې ورته ویل چې بیابه کله ګورو نو همدا خبره نازنین هم غبرګه کړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وویل نازنین تر اوسه خو د تلیفون یارانه وه لیدلې مې نه وې خو اوس د لیدو نه وروسته به راته ژوند ډېر سخت شي د هجران دا شپې ورځې تیرول به راته ګران شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: هو فرازه زه هم همدا فکر کوم چې تراوسه خو مو لیدلي نه وو اوس به دې جدایي ما نوره هم لیونۍ کړي یو څه وکړه

ما ویل بلکل ناکام دی چې د باران پسي پټې وګرزوم

نازنین وخاندل، هغه څنګه؟

ما ویل مجبور یم چې کابل کې کار ځانته پیدا کړم ستا د دیدن په خاطر چې هروخت دې ګورمه

نازنین وویل داسې به چیرته وکړې او چېرته به داسې شي

په نازنین هم نرۍ نرۍ لړزه راغله رپیده لکه چې سړو یخ نیولي وي

ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کیږي او تابه هم کورنۍ دې لټوي

مونږ دواړو یو بل ښه کلک غیږه کې ونیول نازنین مې ښکل کړه او ترینه روان شوم

نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم

تیکسي مې ونیوله زما یو کنړی ملګری و د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې حرکت وکړو

زه لا هډې ته نه وم رسیدلی چې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه سهار دې پخیر چیرته یې

ما جواب ورکړو ستا دې هم سهار پخیر وي ګراني اوس هډې ته روان یم

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکی مې کړو

نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایم

ویل یې سم موټر کې کینه د لوچکانو سره لاړ نه شې چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي

ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم

پخیر لاړ شې چې ورسیدې بیا راته احوال راکړه

سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پرې کړه

هډې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډیر خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادګارونه مې په ذهن کې ګرځېدل، د نازنین سره هغه لومړی مخامخ لېدنه چې اوږدې خبرې مو پکې وکړې او راتلونکې ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې پرلهپسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.

زما یو عادت دی چې کله په موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په موټر کې اماده او چمتو ناست اوسم

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لاړو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لړزې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې ګډ وډ ښکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطایي په مخ کې ښکاریدله .

دې وخت کې د سروبي نه تیر شوي وو مخامخ مې کتل یو موټر ډیر تیز راروان دی ناڅاپه، یو سخت ګرز شو. موټر په یو خوا ټېل وهل شو، ما ژر په مخکیني سیټ لاسونه تاو کړل، پښې مې ټینګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر یو بل زورور ملاق وخوړ، او بیا په درېیم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چیغې او نعرې مې اوریدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې دروند احساس جوړ شو. خلک زخميان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتې وې، او د چا له پوزې وينې بهېدې. زخمونو يې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی يم.

په لږ وخت کې خلک راورسېدل. موږ يې په احتياط له موټر څخه بهر راوويستلو. يو کس زما د پر مخ اوبه وشيندلې. سترګې مې نيمبازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ويره او حيرانۍ کې وو. په دې وخت کې مې موبايل ته زنګ راغلی وو يو کس پرې خبرې کولې او بيا يې وويل فراز څوک دی؟

ما په کمزورې غږ ورته اشاره وکړه چې زه يم. هغه موبايل راکړ. ما وويل هلو، او د هغې خوانه مې يوه ژړغونې چيغه واورېده: "فرازه! ژوندی يې؟" غږ د نازنين و. دا هغه غږ و چې زما په وجود کې يې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په يوه چيغه کې څرګند کړ.

ما په کمزورې خو ډاډمنه لهجه وويل: "هو، ژوندی يم. ښه يم." هغې په يوه دم کې ساه واخيسته او په ژړغونې غږ يې وويل: "شکر دی، ما درته وويل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بې‌صبرۍ سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وويل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه يم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بيا هم د انديښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبايل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بې‌صبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راورسېد. ټول زخميان يې راواخيستل، او زه هم د امبولانس په يوه کونج کې ناست وم. نږدې کلينک ته لاړو ډاکټرانو زما معاينه وکړه. زه په حيرانتيا کې وم چې څنګه له دې هر څه څخه په روغ وتلی يم. ، ډاکټرانو راته د درد يوه ستن او ګولۍ راکړې. ما ځان ته يو ځل بيا وکتل، او ځان ته مې وويل: "فرازه، خوش قسمت يې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملګرو ته زنګ وواهه، ورته مې وويل چې ما ټکر کړی ټپي شوی نه يم، خو نن وظيفې ته نه درځم . سبا به بيا درشم. ما کور ته هم زنګ وهلی و چې ما داسې حادثه کړې خو ښه يم

کله چې کور ته ورسيدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترګې ولګېدلې، پرته له دې چې يو څه ووايم، منډه مې کړه او د هغې غېږ کې مې ځان واچاوه. مور مې په غېږ کې ټينګ ونيولم، او په هغې شيبه کې مې ټول دردونه او انديښنې د هغې د مينې په غېږه کې ورکې شوې.

"خدايه شکر، زويه، ته روغ يې؟" هغې په يو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما يوازې دومره وويل: "هو، مورې، روغ يم." هغې مې په سر لاس تېر کړ او په پټه ساه يې د الله شکر وويست. هغه احساس چې يوازې د مور په غېږ کې پيدا کېږي، د نړۍ په هيڅ څه کې نه پيدا کيږي

کله چې زه د مور په غېږ کې پرېوتم او د آرامۍ ساه مې واخيسته، مور مې راته په وېښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. يو خو بې خوبي وه، بل يې د ټکر وروسته د آرام ګولۍ راکړې وې، نو سترګې مې پټې شوې وې.

يو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته يې وويل: "فرازه زويه، پورته شه، د ماسپښين لمانځه وخت درنه تير شو، مازيګر شو."

ما چې سترګې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنګانه ايښی و. ما وويل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته يې؟"

هغې وويل: "هو، ناسته يم."

ما ويل: "که سر دې ښکته کم او پاڅېږم، بيا نه وي چې ويښ شي او نارامه شي. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وويل: "تا پوره آرام وکړ، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بيا به ډوډۍ تياره کړم."

پاڅيدم ، مور مې له تندې مچې کړه. هغې هم زه د دواړه مخو نه ښکل کړم.

وه يې ويل: "شکر دی چې الله روغ راوستلې."

ما ويل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هېڅ نه کيږي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې موبايل ته پام شو، له جېبه مې راوويست، هماغه وخت ورته پيغام راغلی و. نازنين ۲۳ زنګونه او دولس پيغامونه رالېږلي وو.

د پيغامونو په لوستلو مې پيل وکړ:

- "سلام فرازه، اوس څنګه يې؟ کور ته ورسيدې؟"

- "سلام فرازه، زنګ او ميسج ته مې ولې ځواب نه راکوې؟"

- "سلام فرازه، يو ميسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي."

- "سلام فرازه، ليونۍ کېږم، نور مې ساه وځي، خير دی، يو ځواب راکړه."

- "سلام فرازه، د الله روی وکړه، ځواب راکړه."

- "سلام، زما نوم نازنين دی، که دا موبايل د هر چا سره وي، ماته يو زنګ ووهئ او د فراز معلومات راکړئ، کنه نوره له غمه مړه کېږم."

دا يې آخري پيغام و.

ما ورته وليکل: "سلام، ګراني، زه شکر روغ يم، خو ډېره ښېښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنين راته زنګ وواهه، له کوره بهر ووتم او موبايل مې اوکی کړه.

ما وويل: "سلام، ګرانۍ."

نازنين په غوصه او ژړغوني غږ کې وويل: "مرګ، ګرانۍ؟ درد، ګرانۍ؟ الله دې دا ګرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته يو زنګ هم نه شو وهلی چې ووايې رسېدلی يم. زما خو له غمه زړه وچاوده، همدا اوس سيرمونه راته لګېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وروکی يې چې داسې چلند کوې؟"

"له هماغه وخت راهيسې مې څو زنګونه او پيغامونه درته استولي دي، خو تا هېڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دې کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وويل: "ګرانۍ، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشريح کړم. بيا که هر څه غواړې، ووايه."

هغې وويل: "خبرې مه کوه، کنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ ليونۍ شوې يم! خوشالي مو په غم بدله شوه. کور کې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې کوې؟"

ما ورته وويل: "ګرانۍ، زما خبرې يو ځل واوره، بيا نور قضاوت ستا په لاس."

ويل يې: "وايه."

ما ورته وويل: "کله چې مې تاسره خبرې پای ته ورسولې، امبولانس راغی او مور يې کلينيک ته يوړو. زما د موبايل غږ بند شوی و. هلته ډاکټرانو راته د درد ستني او ګولۍ راکړې. چې کور ته راغلم، مور او نور کورنۍ مې چې وليده. زړه مې راډک شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه کې پريوتم. نور په ځان نه يم پوه شوی. اوس چې پاڅېدم، موبايل ته مې پام شو، او ستا زنګونه او پيغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم . بايد درته مې ډاډ درکړی وای، خو په ځان نه وم پوه شوی."

نازنين راته وويل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما ليونۍ کړې په دې کارونو، خير دی، داسې مه کوه."

ما وويل: "سمه ده، نور به پام کوم، خو اوس ښېښنه راته وکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وګوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تکلیف پیدا شو."

ما وویل: "سمه ده، نازنین، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازدیګر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وکړم، بیا به د شپې خبرې کوو."

هغې وویل: "سمه ده، په ځان پام کوه."

ما وویل: "ته هم په ځان پام کوه." همدې سره مو خدای پاماني وکړه او اړیکه مې پرې کړه.

کور ته لاړم، اودس مې وکړ او لمونځ مې اداء کړ. خور مې ډوډۍ راوړه او زه ډوډۍ ته کېناستم. خور مې راته وویل:

"ورورره، کابل کې دې څه کول؟ چې تللی وې او که اوس دربانډې څه شوي وای، مور به څه کول؟" دې سره یې ژړا پیل کړه.

ما وویل: "لیونی، ستاسو دعاګانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لګوي. وګوره، څنګه روغ او جوړ راګرځېدلی یم."

هغې وویل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وې؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غوږ نیولی و. د خور د اوښکو سره مې د مور له سترګو هم اوښکې وبهېدې. هغې خپلې اوښکې پاکې کړې او راغله، وه یې ویل:

"ته ولې تللی وې؟"

ما وویل: "مورې، د یو ملګري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وویل: "ولې دې مور ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سری شوی یې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وایم چې سم دې برابر کړي چې په راتلونکي کې داسې کار ونکړې."

ما وویل: "مورې، خیر دی، ورور ته څه مه وایئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وویل: "ښه، که ستا د ټکر نه خبر شي؟"

ما وویل: "ورته وایم چې کور ته په رخصتۍ روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوښکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملګرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملګرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازنین سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې ګرځېده، چې نازنین رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل یې کړم.

بیا د هغې زنګ او په تلیفون کې د هغې غوسه مې یاد ته راغله.

د ملګرو له مجلسه همداسې پاڅېدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکارې. او ژر روان شوې، الله دې خیر کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وویل: "نه یاره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوږ شوی یم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او وه یې ویل: "دا څه وایې، فرازه؟ بیا دې مونږ ته ولې نه ویل؟ مونږ ته خو دې ویلی وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه یو غټ جوس راوړه."

ما وویل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

هغوی بیا کېنولم او احمد وویل: "فرازه، مونږ خو ملګري یو او ملګري لکه ورونه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چیرته دې ټکر کړی دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "د یو ملګري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو وڅښه. ما ترې اجازه واخیسته او کور ته لاړم.

ماښام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنی سره. ورور مې راته وویل: "هلکه، دا رنګ دې څنګه داسې ګډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، ورور مې کور ته راتلو، موټر یې ټکر کړی!"

ورور مې ژر راغی، خواته نږدې شو او وه یې ویل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وویل: "ظاهراً خو ژوبل نه یم، په موټر کې په سیټونو لګېدلی یم، نو له هغې سره لږ خوږ شوی یم."

ورور مې وویل: "خو ماته به دې زنګ وهلی وای چې در پسې درغلی وم."

ما وویل: "که تاته مې زنګ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وې، ځکه مې ونه ویل."

ډوډۍ مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنین ته مې پیغام وکړ: "سلام، ګرانې."

هغې سمدستي زنګ وواهه، خو غږ یې ژړغونی و.

ما وویل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وویل: "فرازه...

نازنین ژړل او یوه یوه سلګی یې هم وهله لکه د مخکې نه یې چې په ژړا ښه زړه تش کړی وي

راته یې وویل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دی لکه چا چې په سیخانو کې ټومبلی وي او د اور پر سر یې نیولی وي

فرازه نن له سهاره چې پاڅیدلې یم هیڅ ارام مې نشته هرې خواته چې ګورم نو ستا تصویر مې سترګو ته کیږي

کور کې راته ټول وایي چې په تا څه وشول هغوی هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلې کوټه کې پرته یم او په سلګو سلګو ژاړم هیڅ مې نه هیریږي

سهار چې ستا له ټکره خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبرې کولې نو په ما مرګ تیر شوی و

خیر دی یو څه وکه زه نوره بې له ستا دیدنه نه شم صبریدلی

ما ورته وویل نازنین نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنګه کابل ته خپله وظیفه تبدیله کم

زه هم نور بغیر له ستا د دیدنه وخت نه شم تیرولی که وظیفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په خواکې به یو دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وګورم

نازنین زما په دې خبره خوشاله شوه او ارامه شوه

ویل یې چې هرڅه کوې ژر یې وکه زه نور بغیر له ستا د لیدلو وخت نه شم تیرولی

ما ویل سمه ده یوه هفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درځم کابل ته

ښه دا خبرې پریږده کابلې اوس دې حالات څنګه دي؟

ویل یې اوس چې تا دا خبره وکړه ښه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسې وم ما ویل که مړه کیږم

او رښتیا ته وګایه چې ستا کورنی څنګه ده ښه به درله خفه وي

ما ویل هو مور او خور مې راته ژړل او شکرونه یې ویستل چې ښه دی الله بچ کړی یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل هو کنه په ما چې داسې مرګ تیر شو نو په هغوی خو به خامخا تیر شوی وي او وه یې نه ویل چې کابل کې دې څه کول

ما ورله ټوله کیسه وکړه خندل یې چې ځان دې په دروغو خلاص کړی

نازنین وویل ته د کور شمیره دې راکړه چې زه دې مورجاني ته وو ایم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلی و

ما ویل ښه په غم مې واړوه دستي به مې ورور وژلی اوسم چې ته کابل ته بغیر له اجازې تللی یې

نازنین وخاندل ته په دې عمر کې د ورور نه ویرېږې

ما ویل هغه مې مشر ورور نه بلکې پلار دی ډیر واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دې ځایه رسولي یو

په انډیوالی کې ملګری دی او په غلط کار نو بیا نه مخ ګوري نه څټ

وه یې خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وویل نازنین ما د درد ګولی تیرې کړې لږ ارام به وکم ته هم ویده شه ناروغه یې بیا به سبا خبرې وکړو

ویل یې د غم زویه ماته خوب نه راځي

ما وویل سورت اخلاص ووایه او سترګې پټې کړه بیا وګوره چې څنګه درله خوب درځي

په همدې خبرې سره مو خدای پاماني وکړه تلیفون مې قطع کړو او ویده شوم

سحر چې پاڅیدم د کورنی نه مې اجازه واخیسته چې ځم وظیفي ته مور مې وویل نن هم پاتي شه چې سم ښه شې بیا سبا لاړ شه هلته به تاته داسې خوراک څوک تیار کړي

ما ویل نه مورې لاړ شم ملګري به مې هم کورونو ته په رخصتی ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخیسته او لاړم وظیفي ته

هلته چې ورسیدم نو ملګري مې ټول شول پوښتنه یې راته وکړه او وه یې ویل

دفتر نه ځواب راغلی که تاسو کې څوک کابل ته ځان بدلوي هلته یو کس ته ضرورت دی

ما ژر وویل زه غواړم ځان تبدیل کم

ټول حیران شول چې ستا کور خو دلته دی هلته ولې ځان بدلوې

ما ویل بس غواړم کابل کې د وظیفې سره څه نورې زده کړې هم وکم نو ځکه ځان بدلوم

دفتر ته مې زنګ ووهو ورته مې وویل کابل کې کوم کس ته ضرورت دی زه غواړم چې ځان تبدیل کم خو که کیدای شي په فلانکي ځای دفتر کې راته دنده راکړئ

هغوی هم راسره ومنله ویل یې مونږ تاته خبر درکوو منتظر اوسه

ماته به نازنین هر وخت ویل چې کار دې څنګه که ولې نه راځې

ما به ورته ویل دغه دوه ورځې صبر وکړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بیا درته وایم

بلاخره دفتر نه زنګ راغی چې سبا ته دې اماده ګي ونیسه او لاړ شه کابل ته

ما ورته وویل اول به نن لاړ شم کور ته چې خپل وسایل واخلم سبا به حرکت وکړم

دلته مې د ملګرو نه رخصت او خدای پاماني واخیسته او کورته لاړم

کور کې مې مور ته وویل چې زما وظیفه کابل ته تبدیله شوه سبا ځم کابل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور خو مې وویل بلکل وظیفه مه کوه کور کې کینه کابل ته مه ځه مور مې او کورنۍ مې رازي کړه سبا مې خپلې جامې او ضروري شیان مې واخیستل او سیده مخ په کابل مې حرکت وکړو

ما نازنین ته د ورتک نه وو ویلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتګ کار دې څنګه شو

کابل ته ورسیدم هغه ورځ مې دفتر کې تیره کړه دشپې مې نازنین ته میسج وکړو سلام ګراني څنګه یې او سبا پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه یې

ویل یې ډیرې ورځې وشوې سبا ته ځم دشپې تر ناوخته مو خبرې وکړې او بیا مو خدای یاماني وکړه

د نازنین پوهنتون او زمونږ دفتر سره نږدې وو

سهار په وخت پاڅیدم ځان مې جوړ که او د پوهنتون په لور مې حرکت وکړو

پوهنتون ته لا د محصلینو راتګ نه وو شروع شوی زه مخکې نه لاړم چې هسې نه نازنین رانه بې دیدنه پوهنتون ته دننه شي

د پوهنتون سره د یو دوکان ډډې ته ولاړ وم چې د محصلینو راتګ شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکین نه تیروله چې دې وخت کې مې لرې نه نازنین په سترګو ښکاره شوه د خپلو همزولو په مینځ کې داسې ښکاریده لکه په ستورو کې چې سپوږمۍ روانه وي

ساړه هم وو چپترۍ یې د سینې سره کلکې نیولې وې

ما ورته میسج وکړو سلام ګراني نن خو داسې ښایسته ښکارې لکه حوره کاش ددې چپترو په ځای زه وای او داسې کلک دې په غیږه کې نیولای وی

میسج مې ورته وکه هغې دستي موبایل ته وکتل میسج یې خلاص کړو وې لوستو په ځای ودریده ګرده تاوه شوه ټول ماحول یې له نظره تیر کړه ما ورته شا اړولې وه چې ومې نه پیژني

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکی مې که سلام فرازه ته چیرته یې ژر ووایه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وویل هم ستا شاوخوا کې یم

ویل یې ووایه کنه اوس چغې وهم

ما وویل دغې دوکان خواته وګوره

چې وه یې کتل منډه یې کړه

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کې راغله او زمانه یې کلکه غاړه تاوه کړه او په دواړو مخ یې ښکل کړم

ما هم ترینه لاسونه تاو کړل غیږه کې مې ونیوله چې کتل مې له سترګو یې اوښکې رواني شوې

ما یې اوښکې پاکې کړې لیونۍ ژاړې ولې؟

ویل یې فرازه پریږده چې ښه وژاړم دا د خوشالۍ اوښکې دي

دې وخت کې مې چې کتل یوه بله جلۍ راغله غږ یې وکړو نازنین!

دا جلۍ زرغونه نومیده د نازنین د ماما لور وه د نازنین سره په پوهنتون کې محصله وه

ما ژر نازنین له ځانه جدا کړه

زرغونه راغله اول یې سلام وکړو او بیا یې نازنین ته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین دا هلک څوک دی؟

نازنین ورته وویل زرغونې اوس چې دې ولیدو درته وایم خو ګوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نومیږي اصل کې د ننګرهار دی او زه ورسره مینه لرم زرغونې وویل نازنین ته پوهیږې چې ته څه وایې که کور کې دربانديې څوک خبر شول نو وبه دې وژني ته خو لیونۍ شوې نه یې دا ته په کومه لاره سر شوې

نازنین وویل هو زه لیونۍ شوې یم او هغه هم د فراز د مینې مړه مې دې کړي زه یې په کیسه کې نه یم خو ته چاته مه وایه

ما ورله وویل زرغونې مونږ د یو بل سره مینه لرو ما د نازنین لپاره خپل ولایت کور کلی پریښود دلته راغلم زه غواړم نازنین خپله کړم ترڅو چې د کور خلک یې پوهیږي له هغې مخکې زه ورپسې مرکه لیږم

نازنین وویل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړې نه یې کوو مه خپل ژوند تباه کوه او مه د نازنین ته په دې هرڅه خبر نه یې لاړ شه بیرته دې خپل کور کلي ته وګرځه

ما وویل زرغونې ولې زه انسان نه یم کوم کمی دی راکې یا مینه کفر ده چې مونږ دواړه یې کوو

زرغونې وویل نه فرازه ستا کې د هیڅ کمی نشته او نه مینه کفر ده خو دا زمونږ رواج دی

زرغونې نازنین ته وویل راځه چې درس شروع کیږي ځو

نازنین په تلو کې راته لاس راکړ او وه یې ویل فرازه ښه دې کړي چې راغلی یې بیا لیدل او خبرې کوو هغوی روان شول او مخه خه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

یو وخت یولس بجې وې چې نازنین پرله پسې اته میسجې کړې وې ما بغیر د میسج له جوابه هغې ته دستي زنګ ووهو

نازنین موبایل اوکې کړو او د اوښې غوندې وغړمبیده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولې زما میسج ته په وخت ځواب نه راکوې ته وګوره څو میسجونه مې کړي

د زرغونې په مخکې دې زما پوزه پرې کړه

ما ورله وویل ډیره ښښنه غواړم کار کې دومره مصروف وم چې هیڅ مې موبایل ته پام نه دی شوی

نازنین وویل همدا اوس حرکت وکړه مونږ د فلانکي هوټل مخې ته ولاړ یو ژر راشه

ما هم حرکت وکړو لاړم هغوی دواړه د هوټل مخې ته ولاړې وې سلام مې وکړو ویل یې مخکې شه

زه مخکې هغوی راپسې هوټل ته دننه شولو

په هوټل کې کیناستو ما نازنین او زرغونې ته وویل تاسو څه خورئ

هغوی وویل ته څه خورې ما ویل زه قورمه او پلو

دوی هم وویل چې مونږ هم همدا خورو

ما هوټلي ته وویل یو ډبل خوراکه قورمه او پلو راوړه او یو خوراک سابه راوړه خو د سبو مالګه کمه وي

ډوډۍ راوړه ما زرغونې ته وویل

زه او ته به یو ځای کښنو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنین به دا سابه وخوري ځکه ددې فشار جیګیږي دیته نه پلو په دی نه قورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سابه د نازنین مخې ته وړاندې کړل

هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهي

ما وویل نه تا اوس ناروغي تیره کړې د صحت خیال دې ساته دا پلو او قورمه همیشه وي خو صحت همیشه نه وي

ما زرغونې ته وویل ته بسم الله کړه که دا سابه خوري ودې خوري کنه یخني به ورته وغواړم

نازنین ویل هیڅ هم نه خورم تاسو یې وخورئ چې ماړه شئ

ما ویل سمه ده چې کورته لاړې هلته به یې وخورې

ما او زرغونې ډوډۍ خوړل شروع کړه

کله کله به مې د نازنین له قصده زرغونې ته قورمه یا غوښه مخته کړه چې ها دا وخوره دا ډیر خوند کوي نو په نازنین به ډیره بده لږیدله د سترګو لاندې به یې مونږ ته کتل

زرغونه هم شرمېده زړور خوراک یې نه شو کولی نو ما به ورته ویل

ښه زړور خوراک کوه بیل یې هسې هم نازنین ورکوي ځان موړ که خپل د کور سوچ ورته وکړه

نازنین به غږ کوو خاورې به زه بیل ورکم زهر مو شه څنګه په څلورو لګیا یاست

ما به بیا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنین به د غوصې نه تکه سره شوه

ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وویل نازنین ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بیل ورکه

هغې وویل ولاکه ستاسو پلاران هم په ما بیا ورکړي ما څه خاورې خوړلي

ما او زرغونې ورپورې وخاندل هغه نوره هم غوصه شوه او پاڅیده

راځه زرغونې چې ځو

ما زرغونې ته اشاره وکړه او بیا مې ورته وویل زرغونې نازنین ته به ټیکسي ونیسو دا به کورته ولیږو چې ناروغه ده زه او ته به لاړ شو قرغې ته

زرغونه په خندا شوه او د سر په تاید یې ماته ځواب راکړو

نازنین وویل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دې وایم چې دا دغسې هلک سره قرغې ته په چکر لاړه

ما نازنین د لاسه ونیوله ورته مې وویل لیونۍ ته په ټوکو هم نه پوهیږې ته کینه تاته جوس غواړم

نازنین وویل تاسو دواړه یې وخورئ چې ماړه شئ

ما ویل ښه تا بیا زه د څه لپاره دلته غوښتلم چې اوس غوصه هم یې او خبرې هم نه کوې

نازنین وویل ما بد کړي چې ته مې غوښتی یې ټول فکر دې راته خراب کړو

ما ویل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه

نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسې شولو د هوټل بیل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وویل

فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډیر خوند راکړ ددې هرڅه نه مننه

ما ویل تاته به خوراک خوند درکړی وي خو زما له ستوني نه تیریده

ویل یې ولې

ما ویل ځکه چې نازنین ته ښه نه وو او بل ماسره د هوټل د بیل سوچ و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریوارړو وخاندل

نازنین وویل فرازه تاخو راسره چل وکړو خو خیر زه به دې هم خوښه شم

تيکسي راغله، هغوی خدای پاماني وکړه او لاړل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبايل ته مې زنګ راغی. نمبر نا اشنا و. اوکی مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغی: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعليکم سلام!" مې ورته وويل. "څنګه يې، زرغونې؟ الله دې خير کړي، په نازنين خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وويل: "نه، په هغې هيڅ بلا نه ده لګېدلې. د دې لپاره مې درته زنګ وواهه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدرداني له امله."

ما وويل: "بيا بيا يې مه راته يادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې يې نازنين وخندل. موبايل يې ترې کش کړ او وې ويل: "اورې فرازه؟"

ما وويل: "هو، اورم. څه، کونړ خو نه يم." دواړو وخندل.

نازنين وويل: "د تاوان خبرې مه کوه. بيا به مې د ماما لور پيغورونه راکوي."

ما وويل: "دې کې د پيغور څه خبره ده، خو رښتيا وايم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان يم."

هغوی بيا وخندل. نازنين وويل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې يو، بيا وروسته به خبرې وکړو."

ما وويل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنين وويل: "دا د تيکسي د ډرايور ده."

ما وويل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرايور ته زنګ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وايي، دا زما شمېره ده."

نازنين وويل: "پام کوه، نور دې شميرې ته زنګ ونه وهې، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وويل: "سمه ده، توکه مې وکړه." په همدې سره مو اړيکه پرې کړه.

سيده دفتر ته لاړم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازيګر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خيشتي خواته روان شوم. هلته مې يو دوه پولاني وخوړل، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازيګری و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو ګڼې ګونې ډېرې وې. ډېر محصلين له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه ليدلو راته يو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کيناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنين مېسج وکړو: "سلام فرازه، څنګه يې؟ او چيرته يې؟"

ما ورته وويل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخندل: "هلته څه کوې؟"

ما ورته وليکل: "موټرې شمارم."

هغې بيا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وويل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فاميل وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "خیر دی، د لرې نه خو به دې وګورم."

ما وویل: "د لرې نه مې ولې ګورې؟ غواړم چې له نږدې دې وګورم."

هغې وویل: "هغه څنګه؟"

ما وویل: "زرغونه له ځانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلئ ، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سره ووینو."

هغې وخندل: "دا څه خورې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کټل مې نازنین زنګ یې ووهو

د موټرو ګڼه ګونه ډېره وه ورو ورو مکرویان کهنه په سړک روان شوم موبایل مې اوکی کړ

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډۍ خوراک راته سخت زور راکړ نه مې شو زغملی د هغې ښښنه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دې کار زه تاته نوره هم نږدې کړم او ستا مینه مې زړه کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږې فرازه له هماغې وخته چې راغلي يو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او ستا د جرت ستاینه کوي

ما وخاندل او ورته مې وویل ښه دا تاسو یادولم په پرینجو مو زما سټه وویستله

نازنین وخاندل نو ته څه فکر کوې چې مور دې یادولې

دواړو وخاندل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومې جلی سره خوراک نه دی کړی خو دا هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمګړتیا ونه وایې او خوشاله اوسې

نازنین ددې هرڅه مننه وکړه

په دې وخت کې د دروازې د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبرې مه کوه او بیا یې غږ که څوک یې راځه

د زرغونې خبرې مې واوریدې راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دې خبرې کولې هغې وویل نه ارام مې کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبرې کولې

زرغونې نازنین ته وویل دې بالښت لاندې نه د غږ اواز راځي

نازنین وویل هو هماغه د غم زوی دی خوله یې نه بندیږي ما ورته وویل چې خبرې مه کوه خو چاته وایې

زرغونې وخاندل ویل یې ښه زه به لاړه شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلې یې نو کینه

ما پرې غږ وکړو نه لاړه شه بیا دا خبرې نه شي کولی

زرغونې ترینه موبایل واخیست سلام یې وکړو او بیا یې وویل فرازه دا ښه کار نه کوي نازنین دې مونږ نه جدا کړې یو ساعت هم مونږ سره نه کینې دا ده او کوټه ده او ته یې لړ لړ خو یې زمونږ خواته هم لیږه

ما ورته وویل وجوداً ټوله تاسو سره ده ، خو روحاً زما سره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خاندل او وې ویل نو تش کالبوت به څه کړو چې نه مونږ سره کیني نه خبرې کوي

ما ورته وویل زرغونې سبا د نازنین سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنین ریباري وکړه

زرغونې وخاندل او وې ویل زما څه کار دی هسې ولې زه په غم ځان ککړ کم نه راځم

ما وویل خیر دی زما په خاطر که ته رانه شې نو زه د نازنین سره دیدن او لیدل نه شم کولی ستا د لارې مونږ کولی شو یو بل وګورو

زرغونې ومنله ویل یې سمه ده دا مرګ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وویل ته وګوره ته څومره ښه یې او نازنین دې راته څومره غیبت وکړو

نازنین موبایل واخیست فرازه ما کله غیبت کړی دا دروغ ولې وایې

ما وخاندل ورته مې ویل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړی و غلې ناسته وې یو خو ته سمه د مرچو بار یې دستې غوصه کیږې

زرغونې وخاندل نازنین وویل خود غوصه کیږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوې

ما ویل زرغونه پوهیږې چې زه توکې کوم او تا زوروم

هغې ویل سمه ده بس که نور ښه وایه سبا به ته راځې

ما ویل ته به مې غواړې او زه به نه درنم خو چې زرغونه درنه پاتې نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وویل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ماښام نږدې دی چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخیسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوې شپې ته راشه د لیلا خواته دې

نازنین ورته په ارامه غږ وویل غلې شه بې شرمې په چا مو وژنې

نوره مې اړیکه قطع کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډیره ما او نازنین یو بل سره میسجونه وکړل

یو وخت مې کتل زرغونې میسج وکړو لیکلي وو سلام فرازه نازنین لګه تنګه که

ما ولیکل څنګه

ویل یې ورته ولیکه چې ستا ابي جامي په غاړه دي او د کوټې په دغه ځای کې پرته یې زه د اشدارې لاندې ولاړ یم تا ګورم

ما نازنین ته همداسې ولیکل

نازنین ژر له خپل ځایه پورته شوه اشدارې کې یې وکتل میسج یې راته وکړو ته چیرته یې

زرغونې د میسج د لارې ټول معلومات راکړل

ما وویل اشدارې کې مه ګوره زه تا ګورم چې اشداره دې خلاصه کړه

جلې یو دم زنګ ووهو

فرازه ته دروغ وایې که ربښتیا چیرته یې

اوس مې لګه په کورنۍ وژنې

زرغونې بیا راته معلومات راکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل کله دروازې ته ځې او کله اشدارۍ ته غلی پخپل ځای کینه زه لاړم

جلی حیرانه شوه فرازه ستا دې زما په سر قسم وي وواېه ته چیرته یې کنه اوس له کوټې نه وځم

ما ویل دادې لاړم په دروازه ووتم

زرغونې خر وخاندل

جلی نوره هم حیرانه شوه

ما ویل نه یم راغلی زرغونې راته وویل چې دا تنکه که ارامه شه

جلی یو اوږده سا واخیسته وې ویل ځوک داسې ټوکې کوي اوس به مې سا وتلې وه

ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دې سبا به ګورو

خدای پامانې مو وکړه

سهار مې جامې بدلې کړې چای مې وڅښلو نهه بجې وې چې نازنین میسج وکړ مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تیار کړی درځم

د ښار نه موټر کې کیناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنین ځو میسجونه راته وکړل چې څنګه دې ناوخته کړو

کله چې ورسیدم نو میسج مې ورته وکړو چې زه ورسیدم په فلانکې ځای کې ولاړ یم

چې کتل مې نازنین او زرغونه دواړه راغلل

زرغونې وویل تاسو مو خپلې خبرې وکړې زه به شاو خوا ګرځم چې ځوک رانه شي هغه لاړه زه او نازنین یې یوازې پریښودو

زرغونه لاړه پټه کېناسته، ګارنه یې کوله چې ځوک رانه شي ما او نازنین ونه ګوري.*

نازنین راغله، کلکه غاړه یې راکړه او وه یې ویل: "د غم زویه، هیڅ موقعه نه پیدا کېده چې تا غېږه کې ونیسم."

ما ورته وویل: "دا څه کوې، نازنین، زرغونه مو ګوري، پرېږده."

ویل یې: "ودې ګوري، زه نوره د دنیا په کیسه کې نه یمه. که مرګ وي یا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونیوله او یو بغل ته کېښیناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما ترینه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ویل یې: "دا مې د ماما لور ده. کور یې کلي کې دی، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وویل: " ولې ستاسو په ولایت کې پوهنتون نشته؟"

نازنین وویل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملګرې هم ده."

ما وویل: "پلار او ورونه دې څه کار کوي؟"

ویل یې: "دوه ورنه مې په امریکا کې دي، یو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې ډګروال و، اوس تقاعد شوی او کور کې ناست وي."

مونږ پنځه خویندې یو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوی مکتب وایي او زه پوهنتون."

ما وویل: "ولې خپل ولایت کې ژوند نه کوئ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پیدایښت دلته شوی. ترونه او ماماګان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وویل: "نازنین، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پردو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا رښتیا دي؟"

نازنین وویل: "هو، دا رښتیا دي. خو زما پلار یو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه ګرځي. دا زړې خبرې دي."

ما وویل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وویل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرګه در ولیږم، چې پلار دې څه وایي."

نازنین وویل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخیري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بیا به دا خبرې وکړو."

ما وویل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو یو ځل به دې پلار وګوړو چې څه وایي. که یې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې میسج وکړ، چې "د کورنۍ غړي دېخوا در روان دي."

نازنین ژر پاڅېده، ماته یې وویل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې یو څو عکسونو د کیمرې والا باندې واخیستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنګ وواهه، د کورنۍ پوښتنه مې وکړه. مور مې وویل: "زویه، کله راځې؟"

ما وویل: "وګورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تګ راتګ ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بیا مې خور تلیفون واخیست. ویل یې: "ورور، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وویل: "انجونې کالي غواړې، بنګړي غواړي، ته دا شیان."

ویل یې: "نه، وروره، ته چې څه یادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه یاد کړي، دا مې د ادې لپاره غوښتي."

ما وویل: "سمه ده، خورې، چې راتلم، راوړم یې."

اړیکه مې پرې کړه.

یو ساعت وروسته، نازنین مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وویل: "ولې؟ تا خو ویل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ویل یې: "د پلار مې څه کار پیدا شو، ویل یې چې ځو کور ته."

ما وویل: "په خیر سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د یو نا اشنا نمبر نه زنګ راغی. اوکی مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وویل: "وعلیکم سلام. ته فراز یې؟"

ما وویل: "هو، زه فراز یم. تاسو څوک یاست؟"

ویل یې: "زه د نازنین پلار خبرې کوم."

ما وویل: "سلام، کاکا، څنګه یاست؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "ښه یم، بچیه، غواړم تا له نږدې وګورم او خبرې درسره وکړم."

ما وویل: "په سترګو، کاکا. چیرته او څه وخت؟"

ویل یې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلای شې؟"

ما وویل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چیرته دی؟"

کور خو یې راته نازنین مخکې ویلی و، خو ځان مې ناګاره کړ.

ادرس یې راکړ. ویل یې: "زه به ستا په تمعه یم."

ما وویل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنین ته میسج وکړ، چې ورته ووایم څه خبره ده چې پلار دې زنګ وهلی و.

خو نازنین ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې میسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوښتم راواوښتم. لس بجې شوې، چې کټل مې نازنین مېسج وکړ.

ما دستي زنګ وواهه.

ما وویل: "هلو، نازنین، غږ مې اورې؟"

نازنین په قراره او غلي غږ وویل: "هو، اورم، څنګه یې؟"

ما ورته د پلار یې ټوله کیسه تیره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ویل یې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه لیدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه یې منله. بیا مې ټوله کیسه ورته وکړه او ستا نمبر یې رانه واخیست."

خو بیا یې وویل: "ته مه راځه."

ما وویل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ویل یې: "بس، مه راځه."

ما وویل: "نازنین، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مینه کوو. که درنه شم، تاته به وایي چې ودې کټل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنګه وي."

نازنین وویل: "زه ډارېږم چې کوم څه ونه شي."

ما وویل: "نازنین، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کیږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وویل چې اوس درځم، خو پلار دې وویل چې سبا راشه."

نازنین وویل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېږم چې دا شپه به څنګه تېرېږي."

ما وویل: "مه ډارېږه. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره څملوه."

ویل یې: "سمه ده، خو ډېره ډارېږم."

ما وویل: "هیڅ خبره نشته، کلیمه ووایه او ویده شه. دا ستا وهم دی."

اړیکه مې پرې کړه، خو هیڅ خوب نه راتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني مېسج وکړ. هغې هم ټوله خبره راته وکړه.

ما وویل: "زرغوني، بیداره اوسه او په نازنین پام کوه. زه سبا درځم او د نازنین پلار سره خبرې کوم."

زرغوني هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پاماني مې ورسره وکړه.

ویده شوم، او سهار چې پاڅېدم، چای مې وڅښه. کشر ورور ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل: "یو دوه کسان واخله او په رینجر کې راشه، چیرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وویل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رینجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وویل: "نه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د یو چا لیدلو ته ځم."

ورور مې وویل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تیار کړ. اته نیمې بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رینجر په مخکې سیټ کې کېناستم، او د نازنین د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنین پلار ته زنګ وواهه، چې "زه بیرون د دروازې مخې ته ولاړ یم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستړې مشي وکړه، او بیا یې د حجرې ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وویل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنین پلار کلک شو.

ورور مې یو عسکر په رینجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجرې ته.

هلته یې د چایو او شربت د راوړلو وویل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بیا د نازنین پلار وویل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره یو څو خبرې وکړم."

ورور مې وویل: "دا سرتېری به بیرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وویل: "نه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنین پلار وویل: "دا دې ورور دی؟"

ما وویل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قومندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دې هم پاتې شي."

عسکر ووت. د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتي او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومېږې چې د ډېرې ښه کورنۍ نه یې. ښه ځواني لرې، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زارې درته کوم، زما دې سپینو ډکو ته وګوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبیله لرم، تربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترګو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کړس شو، لکه چې په مرمۍ ولګېږم. د زړه نه مې د درد یوه څړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونیوه. یوه شیبه غلی او خاموش وم. زړه مې لږ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لاړ شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې ټوله کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پیښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې خبرو سره مې ورور پاڅېد. له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

وې ویل کاکا : "د دې له خوا زه بښنه غواړم."

بیا یې ماته وویل: "وروره، ته زما نه مشر یې، هیڅ نه شم ویلی. خو دومره درته وایم چې کور کې خپلو خویندو ته نظر وکړه، او بیا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مګر تا نن یو سپینږیری پلار وژړاوه. تا یو سپینږیری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټیټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا ګورم."

همداسې د کوټې نه ووت، او رینجر یې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وویل: "ډګروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولیږم. که مو زه خوښ نه یم، نو صرف د یو زنګ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنین سره د ټول عمر لپاره خدای پاماني وکړم. ما وبښه."

هغه وویل: "بچیه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بیرته تاو شوم. ما وویل: "وایه، ډګروال صاحب."

هغه وویل: "بچیه، خبره د خوښې نه ده. ښایسته ځوان یې، او نازنین درسره مینه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنین په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده یې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څړیکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونیولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وویل:

"کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنین دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنین نه د خپل ژوند په بیه لرې لاړ شم. بیا به نه ما وګورې او نه به مې غږ واورې "

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلګۍ مې وهلې، چې: "نازنین، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا ماته ولې دومره لویه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبې وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخیستې. همکارانو ته مې وویل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه لیکله. له دفتره ووتلم. نیغ لاړم تر هډې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنین زنګ راغی.

هډه کې موټر کې کیناستم. له سترګو مې اوښکې همداسې روانې وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنین زنګ راغی. د موبایل په سکرین مې چې د نازنین نوم ولیدو، په زړه کې مې سلګۍ شوې. خواکې ناست نفر راته وویل، "وروره، خیر خو به وي؟ څه بده پیښه شوې؟"

ما وویل، "هو، بده پیښه شوې." نور مې څه ونه ویل.

د نازنین اړیکه مې پرې کړه. نمبر مې تور لیست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبایل څارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور لیست کې واچوه چې بیا اړیکه ونه نیسي. کتل مې، پیغام یې رالیږلی و. پرته له لوستلو مې پیغام هم تور لیست ته واچوه. ژړا مې نه دریدله.

یو وخت سروبي ته ورسیدو. ډریور ته مې وویل، "استاده، یو دوکان ته ودرېږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودرید، ټولې سوارلۍ کوزې شوې. زه سیند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخیستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پیغام رالیږلی و: "سلام فرازه، ښه یې او چیرته یې؟"

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنین ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنین ته ووایه چې نور به نه د فراز شکل ووینې او نه به یې غږ واورې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې راته وویل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وايې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغونې، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وایم."

نور مې هغې ته ځواب ورنه کړ. تر جلال آباده مې له سترګو اوښکې روانې وې. مازیګر کلي ته ورسېدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او ستړې مه شې يې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پرېوتلم.

کتل مې، مور مې راغله، وې ویل، "فرازه زویه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پرېوتی يې؟"

ما وویل، "هیڅ، ستړی یم، ما یوازې پرېږده."

مور مې لاړه، زه بیا سلګو ونیولم، ښه مې زړه تش کړ.

کتل مې، خور مې راغله، وې ویل، "وروره، اوبه درته تیارې کم. ولامبه، ساه او صورت به دې په ځای شي

زه پاڅېدم او غوصه شوم ما ونه ویل چې ما په ارامه پرېږدې فکر مې ګډوډ و خور مې ونیوله او یو څلور څپېړې مې په مخ ووهله هغه کیناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونیوله پورته مې کړه غاړه مې ترینه تاوه کړه سلګو ونیولم ښه ډیر مې وژړل

خور مې راته وویل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووایه؟

ما وویل خورې ما وبښه چې په تا مې ګوزار وکړو هیڅ نه دي شوي

خور مې وویل نه وروره څه خبره ضرور شته ته خو ما کله په داسې حالت کې نه يې لیدلې ووایه خیر دی کنه اوس ادې ته غږ کوم

ما وویل هیڅ نشته یوځل مې وویل کنه نوره غلې شه

دې وخت کې مې په زړه درد راغی کیناستم ما ویل هله اوبه راوړه

چې کتل مې مور مې هم راغله اوبه يې راکړې ویل يې

فرازه څه خبره ده دا خور دې ولې داسې ورخطا ده او تاسو ولې ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې مورې زړه مې درد کوي هیڅ نه پوهیږم

مور مې غیږه کې کلک ونیولم ویل يې څه خبره ده ووایه

زما بیا ماغذه خرابه شول او له کوره ووتم

لاړم لرې ویاله وه هلته کیناستم او په ژړا شوم چې وه خدایه دا دې په څه عذاب ککړ کړم ما داسې کومه ګناه کړې وه چې تا ماته دومره سخته سزا راکړه

تا ولې زه د نازنین په مینه کې داسې ګیر کړم

هغه يې ربښتیا ویلي

چې خدای رسول چاته په قهر شي

نصیب يې خوار شي په ورکړې مین شینه

نازنین تا ماته له اوله دا خبره ولې نه کوله

بل خوا زرغونې زنګونه او میسجونه کول چې یوځل خبرې وکړه نازنین ښه نه ده مونږ په شفاخانه کې یو

زنګ يې راغی ما همداسې ژړل اوکی مې که هغې چې زما غږ واوریدو نو زرغونه هم په ژړا شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل زرغوني که هغې رانه دا خبره پټه کړې وه نو تا خو به ویلي وو تا راته ولې نه ویل چې نازنین کوژده شوې یا یې بل چاته ورکړې اخیر ولې نازنین ولې یا الله ماته مرګ راکې نه یم خوشاله په دې ژوند

نور په خان پوه شوی نه یم

یو وخت چې مې کتل په صحت عامه کې ومه تیوله کورنی مې سر ته ولاړه وه.

ما وویل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

کشر ورور مې چې له کابله راغلی و، وویل، "ته پرون بې هوشه شوی وې، صحت عامه ته مو راوړی وې."

ما جیب ته لاس کړ چې تلیفون مې وګورم، خو په جیب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ویل، "زما تلیفون راکړئ."

ورور مې وویل، "هغه کور کې پاتې دی."

بیا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وویل، "ته اوس له کوما نه راوتلی یې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وویل، "اوس ښه یم، ځم کور ته." په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ.

ډاکترانو وویل، "اوس له خطرې نه بهر دی، خو خفګان ورته ښه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته یوسئ."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتګ سره مې خور ته وویل، "زما موبایل راوړه!" خور مې موبایل راوړو. دوه سوه زنګونه او پیغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وویل، "وروره، د زرغونې په نوم یوې جلۍ تیوله شپه او ورځ زنګونه وهل. ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس ښه ده. خو ډېر یې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل؟ نازنین څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترګې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنګ بیا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وویل، "خیر، ما یوازې پرېږدئ." هغوي لاړل، ما د زرغونې موبایل ته اوکی کړه. زرغونې سلام واچوه.

"اوس څنګه یې، فرازه؟"

ما وویل، "ښه یم، اوس له شفاخانې راغلم."

"ډاکترانو څه وویل؟"

ما وویل، "خبر نه یم، خو ورور مې ویل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وویل، "د نازنین پوښتنه نه کوې؟"

زما زړه بیا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ویل، "شکر چې ښه شوې."

زرغونې وویل، "خبرې ورسره وکړه!

ما وویل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکلیف راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه کېږي. که غږ یې واورم، مړ به شم. زه به هغه هیڅکله هم ونه ښنم. هغې زما په زړه لوبې وکړې،

"فرازه، د نازنین پلار هم غواړي چې ته د نازنین سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، کنه هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاکتران اوس یوازې ته یې."

ما وویل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وویل، "فراز، نور به اړیکه پرې کوم، خو په نازنین پام کوه."

تلیفون مې پرې بند کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنګ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغی نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو، "سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم. مني یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دې منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړې چې زه ژوندۍ پاتې شم، نو ته د دې رشتې نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نیمګړتیا نشته، ښایسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر یې، خو زه..."

سباون وویل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنین وویل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خیر دی، زما خبره ومنه او د دې رشتې نه تېر شه."

سباون وویل، "نازنین، چې تا راته حقیقت وویل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلۍ میین شوی یم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وویل، "سباون، ته دې خپل فامیل پوه کړه او د دې رشتې نه تېر شه. له هماغې جلۍ سره واده وکړه، زما په خاطر ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړ چې د دې رشتې نه انکار وکړي. سباون ورته وویل، "تر ماښامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا درته وایم."

زرغونې هر ساعت وروسته ماته زنګ وهلو. هغې ته نازنین ویل، "فراز زما نمبر او پیغامونه بند کړي دي، ته ورسره خبرې کوه، پوښتنه یې کوه."

یو میسج یې وکو چې دا ټپه یې لیکلي وه

ستا به زما نه ګیله کیږي

زه د رواج په زولنو تړلي یمه

ما چې زرغونې ته وویل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځکه زرغونه د نازنین په څنګ کې ناسته وه.

د زرغونې نه مې چې خبرې بس کړې، پاڅېدم د کوټې ووتم. مور مې وویل:

"زویه، لرې لاړ نه شې چې تاته ګرځیدل ښه نه دي."

ما ویل:

"سمه ده، مورې، هیڅ چیرته نه ځم، د کور مخې پټو کې ګینم."

بهر ووتلم. د پټي په پوله کیناستم. مازیګرې و. طبعیت پخپل رنګونو او ټول آسمان د زېړ او نارنج رنګونو په رنګین پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستی شعاوې د غره په سرونو کې لګیدلې او هر څه ته یې یوه نرمه روښانتیا ورکوله. د مرغانو او مرغیو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته یې د تګ تیاري نیوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تیرېدې، چې د طبیعت د زړه دهړکن ته ورته و.

ټولې فضا د شرایطو په رنګینو رنګونو کې د ارامتیا او خوشالۍ احساس ورکاوه. د ورځې د وروستیو شیبو هوا د یادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته یې د نازنین یادونه بېرته را تازه یا FRESH کړل،

په دې وخت کې مې کټل زما څلور کلیوال ملګري راغلل. ستړي مشي مو وکړه، هغوی هم کیناستل. وصال راته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، خبر شوی يې چې ناروغ شوی وې؟ الله دې خير کړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مې کور کې راته وويل چې په تا څه چل شوی او شفاخانې ته يې وړی وې."

"ډېر ناوخته وو، کنه درته راتلم."

شېرعلي وويل، "هو والله، موږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې ورونه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

قدوس وويل، "اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وويل: "شکر دی، اوس ښه يم. بس داسې رابانديې يو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زموږ د محفلونو مالګه به مو ورته ويل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه يې پورته کړه:

"په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ايسار وي

بس ګيله من به له خپل يار وي

که د چا روغ زړګی په کار وي

زما دې واوري، يارانه دې نه کوينه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملګرو ورته وويل: "ادامه ورکړه!"

هغه بيا ټپه شروع کړه:

"که مې ژړا که واويلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا ليونی برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرګې اوښکې ځي، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې يو ځل بيا نازنين مخې ته ودرېده، او د هغې يادونه مې د زړه په تل کې بيا ژوندۍ شوه

قدوس بيا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بيا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

ورته به ګرانه ګذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه يې زما په زلفو بند دی، رابه شينه."

ما پرې غږ وکړ: "ملګرو، نور دا ټپې بندې کړئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصال وویل: "فرازه، خیر خو به وي؟ ولې نن ټپو ته بې چورته یې؟ ستا خو داسي بنداروته ډېر خوښ وو، نن څنګه خفه یې؟"

ما وویل: "خیر دی، بس نن مې زړه یو څه خفه دي

تر ناوخته د پټي په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پیل شول. ما ملګرو ته وویل، "راځئ، ماښام ماسره لاړ شئ."

هغوی وویل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شي، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. ګپ به هم ولګوو او ساعت به دې تېر شي."

ما وویل، "سمه ده. که کور کې یې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ویلی و. ورته ویلي یې ول چې: "د هلک زړه مات شوی، ګذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، وه یې ویل:

"سپیه رزیله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسي دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی یې چې اوس دا کارونه کوې؟ مور ته دې ولې دروغ وویل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودرید او وه یې ویل:

"لالا، کېنه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس یې غلی پرېږده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کیناست. مور ته مې وویل: "سبا لاړه شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولې ستونزې پای ته ورسیږي او هر څه یې هېر شي."

ما وویل، "نه وروره! زه ښځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترګو ښه نه ښکاري."

ورور مې بیا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. وه یې ویل: "ته دومره پخپل سر شوی یې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندې ماتې کړم، چې د کور د دروازې نه هم بهر تللی ونه شې!"

کشر ورور مې بیا هغه کېښنولو او ویې ویل: "لالا، خیر دی. ته څه مه وایه. مور به خبرې وکړو."

مور مې وویل: "زویه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلې جلۍ ده، کاریګره او سواد داره هم ده."

ما وویل: "مور جانې! خبره د ښایست او بدرنګۍ نه ده، نه د سواد او کاریګرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوری دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه یم. تاسو کېنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم.

همداسي پاڅېدم او خپلې کوټې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اوه یا اته پیغامونه رالیږلي وو:

"سلام فرازه! څنګه یې؟ ناروغي دې څنګه ده؟ نازنین اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوې، نو یوازې تا یادوي."

بلخوا، سباوون ماښام خپلې مور ته زنګ وهلی و. هغې ته یې ویلي و: "مورې، دلته زما سره یوه ډاکتره جلۍ ده. موږ دواړه یو بل سره مینه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولایت نه ده. تاسو یې کور ته په جرګه لاړ شئ."

مور یې حیرانه شوې وه او ورته ویلي یې و: "زویه، موږ خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنګه داسي کار کوې؟"

سباوون ورته ځواب ورکړی و: "مورې، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. موږ دواړه یوځای لوی شوي یو. هغه ماته د د ناهیدې خور په څېر ښکاري. زه څنګه د هغې سره واده وکړم؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار يې ورته ويلي و: "زويه، موږ به ستا تره ته دا خبره څنګه وکړو چې سباوون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهومه. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بيا يې خپل کاکا ته زنګ وهلی و او ټوله کيسه يې ورته کړې وه. د نازنين پلار د خپلې لور په زوريدو او فراز ته په مينه کې د رسيدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنين يې د خپل زړه ملګری موندلی دی.

بيا يې نازنين ته زنګ وهلی و، وه يې ويل: "اوس ځان خپلې مينې ته ورسوه او خپل يې کړه. زما له خوا ازاده يې."

زما په موبايل کې روپۍ نه وې. نو د ورور له موبايل نه مې زرغونې ته زنګ وواهه، ورته مې وويل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په انديښنه کې وويل: "په خارج ته تګ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنين به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنين به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غوږ نه شو نيولی او اړيکه مې پرې کړه.

يو ملګري مې چې د ويزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وويل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ويزه په هر قيمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبايل مې بند کړ، او ويده شوم.

سهار مې خور راغله، راته يې وويل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا يې کوله. مخې ته يې په مسله يا جاينماز کېناستم او ورته مې وويل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بيا مې خپلې خور ته وويل: "خورې، لږې اوبه راته کيده چې جامې بدلې کړم." او بيا مې د مور په غېږ کې سر کېښود.

مور مې په ويښتانو کې ګوتې وهل او راته يې وويل: "زويه، نور دا خفګان دې ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفګان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدير کې ليکل شوي وو. ته اوس د تقدير سره جګړه کوې؟"

ما ورته وويل: "مورې، زه دېته خفه نه يم چې نازنين ولې زما په نصيب کې نه شوه. خفه دېته يم چې نازنين ولې دومره لويه خبره مانه پټه کړې وه."

په دې سره مې له سترګو اوښکې رواني شوې. "مورې، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ويلي وای چې زه د بل چا په نوم يم، ولې يې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترګې راته واړولې او وه يې ويل: "زويه، ته داسې فکر کوې چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وويل: "نه مورې، هغه هم زما په څېر په روغتونونو ګرځي او ناروغه ده."

مور مې وويل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې يې ملامتوې؟"

ما په ژړغونې غږ وويل: "مورې، ملامته په دې ده چې ولې يې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس يوازې مرګ دی، مورې. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وويل: "مړه دې ستا دښمنان شي، زويه، بيا داسې خبرې مه کوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وګورم."

ما په آه سره وويل: "مورې، که څه راباندې وشول، ښځه راته وکړه. که ته مې ونه ويني، خدای به مې هم ونه ويني."

مور مې په خوله نرم ګوزار راکړ او وه يې ويل: "ښده کړه خوله دې، دا څه کمعقلي خبرې دي چې کوې؟"

په همدې وخت کې مې خور غږ وکړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشناب کې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې کړې او خور ته مې وکتل. خور مې له سره ښکل کړه او ومې ويل: "مننه، زما ګوډۍ، چې اوبه دې راته تياري کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته راغلم، مور ته مې وويل: "مورې، وګوره، زه څنګه ښکارم؟"

مور مې وويل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښکارې."

ما ورته په ټوکه وويل: "نه يې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښکل نه کړې."

سر مې ښکته کړ، مور مې ښکل کړم، او دواړو لاسونو يې زما په سر باندې کش کړل. يوه شيبه په کور کې وم، بيا ووتلم، پرته له دې چې څه ووايم. د ښار په موټر کې کېناستم او مستقيم د خپل ملګري خواته لاړم.

ملګري ته مې وويل: "رئيسه، زما ويزه څنګه شوه؟"

هغې مخکې نه خبره کړې وه، پاسپورټ مې ورکړ او ويزه يې پرې ووهله. له هغې ځايه مې حرکت وکړ، لنډه دا چې نن مې د تک ټول کارونه خلاص کړل. اوس يوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوچ مې وکړ. ته يوه ځل تليفون وګوره او کور ته خبر ورکه چې زه د ملګرو سره يم.

تليفون چې مې چالان کړ، د دومره ډېر ميسجونه راغلي وو. زرغونې تر اويا ميسجونه کړي وو. ما د ميسجونو لوستلو ته شروع وکړه.

کله چې تر غرمې زما درک نه و شوی، نو زرغونې مې د ورور نمبر ته زنګ وهلی و چې "فراز چېرته دی او تليفون يې ولې بند دی؟"

زما کشر ورور ته زما ټول ملګري معلوم وو، ټولو ته يې زنګونه وهلي او د خپلوانو نه يې معلومات کړي، خو هېچا ورته معلومات نه وو ورکړي. بيا يې زما هغې ويزې والا ملګري ته زنګ وهلی، هغې ورته ټوله کيسه کړې وه چې ويزه يې وهلې او نن شپه دوه بجې يې پرواز دی. نو ورور مې د طيارو ميدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه يې ځارلم چې منع مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې ميسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې ليکلي وو:

"سلام فرازه، ته چېرته يې؟

فراز، زيرى درکوم، په زيري کې به څه راکوې؟

فراز، ولې ځواب نه راکوې؟

فراز، د نازنين حالت بيا نازک دی، د ډېر تشويش نه لېونۍ کېږي.

فراز، دا ته څه کوې؟ الله او رسول ته وګوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنين ستا شوه، هغه زيرى دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنين يم، نور بس! که نور مې د هجران په اورونو سيځه.

زه ستا د يو غږ اورېدو ته ژوندۍ يم، داسې مه کوه، خير دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړ نو خبر به شې چې زه مړه شوې يم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قربانۍ ورکړې، او ته مې يوازې پرېږدې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی، ما دا ميسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنګ مې اوکی که چې يوه چيغه مې واورېده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چيغه د نازنينې وه چې په ژړا او سلګو کې يې راته کړه.

بيا يې وويل: "فرازه، په زړه مې څه کېږي، مړه کېږم." په دې وخت کې يې پلار موبايل واخيست او له کوټې نه ووت. راته يې وويل: "فرازه، بچيه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنين نه بچ کېږي، زما د سپينو ږکو خاطر وکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

د نازنین زړه سلګو دومره ستړی کړی وو چې نور یې غږ نه شو کولی راته. ما بیا وویل: "نازنین، ګوره، زه دغه دی روان یم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبرې وکړه، کنه زما حالات هم خرابیږي."

نازنین، قربان دې شم، یو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنین زما غږونه اورېدل، په ډېر تکلیف یې وویل: "ته راځې؟"

ما وویل: "هو، دستي رسیږم، خیر دی، ته ځان بیداره کړه، که داسي مه کوه. هو، موبایل بند نه کړې، خبرې کوه، دغه دی حرکت مي وکړو."

پاڅېدم روان شوم، تیکسي مي ونیوله. نازنین سره مي خبرې کولې. ما ویل: "نازنین، ډوډی دې خوړلې؟" ویلې یې: "هو."

زرغوني غږ وکړ: "نه، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه وږې ده." ما وویل: "نازنین، څه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ویل. زرغونې غږ کړه: "بیریاني راوړه، ددې ډیره خوښیږي."

ما ډریور ته وویل: "موټر یو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې مي بیراني ډوډی او یو څه نور واخیستل، او روان شولو. د نازنین غږ ورو ورو ښه کیده.

لنډه دا چې کور ته نږدې شوم. ما زرغوني ته وویل: "موبایل کاکا ته ورکه." موبایل یې د نازنین پلار ته ورکه. ما ورته وویل: "کاکا، که بده یې نه مني، زه درځم، ما نازنین او زرغونه یوازې پریږدئ، تاسو دې کوټې نه ووځئ."

هغې وویل: "سمه ده، بچیه، پخیر راشي."

کور ته یې ورسیدم، ما موبایل کې وویل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه یې خلاصه کړه. د نازنین پلار وویل: "هغه کوټې کې ده." زه لاړم کوټې ته، ننوتم او دروازه مي پورې کړه. نازنین چې زه ولیدم، منډه یې کړه او په غاړه مي پریوته. دومره یې زما په سیني وژړل چې زما ګریوان د هغې په اوښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ویل چې بس، بس کړه، خو اخیر یې راباندې ګوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولي داسي وکړل؟ ته چیرته ځې او ما پریږدې؟"

زرغونه پاڅیده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه مي ښکل کړه او ورته مې وویل: "لیونی، زه هیڅ چیرته نه ځم او نه تا یوازې پریږدم، وګوره، درته مخکي ولاړ یم."

نازنین ښه ځان په ژړا ستړی کړ،

ارامه مي کړه. غلي شوه. ځای ته مي یوړه، سر یې زما په زنګون کېښودو او اوښکي یې رواني وې. ما ورته وویل: "نور بس کړه، لیونی، او پاڅیږه، ډوډی مي راوړې، دا وخورو، وږی شوی یم."

زما هم اوښکې رواني وې، خو ځان مي کلک کړی و.

نازنین ته مي وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دی."

ویل یې: "نه، پاځم رادې شي. نه شم کیناستلی، زړه مي درد کوي."

کوټه کي ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورګاني راغلې. "ستړي مه شي!" یې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاڅیدم. نازنین کلک ونیولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کیناستم. موبایل ته مي فکر شو. کتل مي، ورور مي راته څو زنګونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مي جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنګ ووهه."

زرغوني راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د طیارو میدان په دروازه کي ولاړ دی."

ما ژر زنګ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: "وروره، زه نازنين دي کره يم ته لاړ شه، خپلې وظيفې ته."

ورور مې حيرانه شو. ويل يې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ يم چې تا ايسار کم لاړ نه شې"

ما وويل: "وروره، نورې خبرې بيا کوو، زه هم درځم. ناوخته ستا خواته

ته کور ته زنګ ووهه چې د مورجانې به سودا وي. نوره مې اړيکه پرې کړه او راغلم د نازنين سر، ته ودريدم."

ما زرغونې ته وويل: "زرغونې، هغه ډوډۍ واچوه، زه وږې شوې يم، او نازنين به هم وږې وي، چې وې خورو."

نازنين مې کينوله، او د نازنين مور ته مې وويل: "مورجانې، که ستا اجازه وي، زه به نازنين ته په خپلو لاسونو د چايو سره ډوډۍ ورکم، ځکه دې ته وريجې ښې نه دي."

ټولو وخاندل.

نازنين وويل: "قسم دی، که يو کپ ډوډۍ د چايو سره وخورم."

ما وويل: "نازنين، وږې کيږه، مه دا وريجې، هر وخت پيدا کيږي، خو ستا صحت نه پيدا کيږي. ته به د چايو سره ډوډۍ خورې."

لنډه دا چې زرغونې ډوډۍ تياره کړه، دسترخوان يې هوار کړو. نازنين مې ښکته کره، ما وويل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړې."

نازنين وويل: "زما لاسونه پاک دي."

ما وويل: "خاورې پاک دي، د سهار نه په ژړا يې او پوزه پرې کشوې، ورشه، لاسونه دې ومينځه.

بيا ټولو وخاندل، خو نازنين ضد وکړ او کيناسته.

موږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وکړه، زرغونه مې هم کينوله. نازنين وويل: "ګوره، زرغونې ته بيا هغسې ستونه ونکړې چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره ، کنه زه پاڅم." ما او زرغونې ورپورې وخاندل

نازنين د ډوډۍ خوړلو په دوران کې راته وکتل، او بيا په ژړا شوه او په غاړه مې پريوته: "ښه، ته ما پريږدې، او ځې، زما دې حالاتو ته هم نه ګورې! فرازه، تا ماسره ولې دا څو ورځې داسې وکړل؟ هيڅ دې په ما زړه درد نه کوو، هيڅ دې نه ويل چې دا به مړه شي."

ما ورته وويل: "نازنين، زه هيڅ چيرته نه ځم، دا وګوره، درسره ناست يم، او چې څه مې کول، هغه مجبوري وه، موږ سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بيا مې ورته وويل: "هله نازنين، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص کړل."

يو ځل يې وخاندل: "تاسره د خيټې غم دی، د غم زويه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنين لاړه، مخ او لاس يې پرېمينځل د سر ويښتان يې جوړ کړل، ټيکرى يې سم کړ.

کيناسته د خبرو شور شو يو بل سره مو خبرې کولې د نازنين پلار هم راغی او کيناستو خبرې مو شروع کړې ماته يې د خپل وراره کيسه وکړه چې دغسې کار يې وکړو

ما ورته وويل کاکا جانه زه هيڅ په دې اړه ويل نه غواړم که يې ووايم تاسو به وايئ چې دا په دې کار خوشاله دی خو نه

څه چې وشول په هغې کې زه هيڅ ګنهکار نه يم زه هيڅ خبر نه وم پاتې شوه د وراره مسله دې

هغه د هغې حق دی دا ډير غلط کار دی چې ځوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوي يا خپل ځوی ته يو ځوک په نامه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هرې پیغلې او ځوان حق دی چې د خپل ژوند ملګرې پخپله وټاکي په دې کار کې باید والدین مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنین مور خورګاني او زرغونه د نازنین سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنین پلار ته مې وویل

کاکا جانه زه به اوس لاړ شم شپه هم ناوخته شوېې او ورور به مې هم په تمه وي

نازنین پاڅیده پلار ته یې وویل دا پرې نږدې چې لاړ شي همدلته یې پاتې که

ما ویل نه نازنین ځم ورور به مې په تمه وي

ویل یې زه د هرڅه نه خبره یم چې تا ویزه او ټیکټ اخستي او نن شپه دوه بجې ځې خارج ته

د نازنین پلار وویل زویه داسې کار ونکړې لاړ نه شې زه به دې ورور ته زنګ ووهم چې فراز مونږ ایسار که

ما ویل نه کاکا نه پاتې کیږم ځم

نازنین زه هیڅ چیرته نه ځم سهار بیا راځم ګورم دې

نازنین وویل نه فرازه ته نه راځې بیا

هیڅ چیرته نه شي تللی

که بیا هم نه ایساریږې نو پاسپورټ او اسناد دې ماته راکړه بیا لاړ شه

نازنین ټینګار کاوه چې پاتې شم. ما غوښتل په یوه چل ځان خلاص او لاړ شم، نونازنین ته مې وویل: "زما ټول اسناد او وسایل په هوټل کې دي، زه هیڅ ځای ته نه ځم." خو نازنین زما خبرې هیڅ نه منلې. ما بیا د نازنین پلار ته وویل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره یوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنین پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وویل: "کاکا جانه، ما ټکټ اخیستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتې شم، غواړم لاړ شم."

د نازنین پلار راته وویل: "زویه، که دې مخکې موبایل نه وای اوکی کړی، نو په الله یقین وکړه چې موږ فکر کاوه نازنین به نن شپه ژوندی پاتې نه شي. ستا په راتګ او لیدو حالات یې بیرته سم شول. زویه، که ته بیا لاړ شې، نو نازنین به مړه شي. زه نازنین په داسې حالت کې نه شم لیدلی. ته پوهیږې چې کله مې ورارہ انکار وکړ، ما څومره د نازنین د خوښۍ لپاره هڅه وکړه. زویه، ته هر څه پریږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د هلک لپار په خواست پسې ځي، خو زه د خپلې لور لپاره تاته په مرکه درځم. خو خیر دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنین د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زیات درد وکړ. ورته مې وویل: "راځه، کاکا، لاړ شو."

نازنین ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وویل: "واخله، نازنین، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختیار ستا دی. ځیرې کوې یې، سوزوې یې او که له ځان سره یې ساتې."

نازنین زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترګو یې اوښکې رواني شوې. ما ورته وویل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. ورور به مې انتظار وي، سودا به یې وي.

د نازنین پلار او کورنی یې ډېر ټینګار وکړ.

"خو ما وویل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوی سر مې خدای پاماني وکړه او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته مې ورسیدم. ورور ته مې ټوله کیسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، وه یې ویل: 'ته سهار هغوی کره لاړ شه او ورته ووایه چې موږ مرکه دروړو.' ما وویل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.'

بلخوا، د نازنین د تره زوی د نازنین په خاطر خپلې کورنی او د نازنین پلار ته دروغ ویلي وو چې هغه له یوې جینی سره مینه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنین خپلې مینې ته ورسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخیسته او د نازنین دي کره لاړم. چاى يې راوړ، او د چاى تر څښلو وروسته مي د نازنین پلار او نازنین ته وویل چې 'زه ځم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بیا مې ورته وویل: 'کاکا که دې خوښه وي تاسې هم راسره لاړ شئ، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړئ او زموږ ژوند به هم وګورئ. کنه، زه وایم چې همدا اوس یو ځای لاړ شو.'

نازنین په خوښۍ چیغه کړه: 'څومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کلیوالي ژوند وګورم. چې لاړه شم، پلاره؟' پلار يې وویل: 'فرازه زویه، ته لاړ شه. موږ به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وویل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه یم او ستاسو په راتګ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما تر ښه رخصت واخیست.

نازنین په تلو تلو کې راته وویل، ''ګوره فرازه، دا وار سم موټر کې کېنه چې بیا خدای مکړه د کومې حادثې سره مخ نه شې.''

ما وویل، ''سمه ده.'' موټر کې کیناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. ښه سم يې وغربولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چیرته د تېښتېدو نیت مې نه وو. ځان مې غلی نیولی وو. ورور مې چې ښه ځان سترې کړو، کیناستو او راته یې وویل، ''وروره، ته انسان یې که ځناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ایا زما په روزنه کې کمی راغلی وي که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خواري نه کوله چې ته دې داسې بې سره شې. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی یې. په تا مې تعلیم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وایې چې د دې مور او ورور په زړه څه تیریږي.

ګناه دې خپله ده او سزا یې موږ ته راکوې. ولې، فرازه، دا په تا څه وشول؟

موږ خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه.''

بیا یې زما مور ته وویل، ''نن جبار کاکا کره لاړه شه او د دې د کوژدې غم وخوره.''

زړه مې درز وکړ، ''خدایه! دا په څه لانجه واوښتم؟ اول د نازنین هغه لانجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لانجه.''

ما ورته وویل، ''وروره، خیر دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلۍ خوښه کړې ده. زه بغیر له هغې د بلې جینۍ سوچ هم نه شم کولی.''

د ورور سترګې مې له اوښکو ډکې شوې او وه یې ویل، ''ښه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. موږ خو تا لپاره داسې ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو.''

ما مې مور او ورور ته وویل، ''خیر دی، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وګورئ، جلۍ وګورئ. که مو خوښه نه شوه، بیا به زه ستاسو خوښه کوم. خو یو ځل تاسو هغه خلک وګورئ.''

مور مې وویل، ''زویه، څنګه چې فراز خوشاله وي، موږ هم خوشاله یو.''

ددې چې کومه جلۍ خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هیڅ ونه ویل پاڅیدو او روان شو

ما مې مور ته وویل خیر دی مورې ته مې ورور پخلا کړه زه بغیر له نازنین نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وویل سمه ده زویه ته غم مه کوه زه یم هرڅه سموم ته بې غمه شه

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر وروته وویل زویه خفګان پریږده دا ددوی ژوند دی پریږده چې دوی خوشاله وي مونږ یې ورسره څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وویل سمه ده چې دا خوشاله دې په دې رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور ضرور غواړم او کوم به یې

ما وویل وروره د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډیر خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لاړم خپلې کوټې ته ما د ورځې په جریان کې څو ځل د نازنین پوښتنه کړې وه خو بیا مې ورته میسج وکړو

سلام نازنین څنګه یې اوس د طبعیت څنګه دی

ویل یې ښه یم د خان صیب زویه اوس به دې هم پوښتنه نه کوله

ما ورته ولیکل نازنین د کورنۍ سره مې ناستې او مشورې مو کولې

ښه کورنۍ دې څنګه ده فرازه ؟

ما ویل شکر دی ښه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه ښه نه یم

نازنین ولیکل الله دې خیر کړي څه شوي فرازه

ما ویل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول وجود مې ټوک ټوک دی

ولې په څه خبره یې وهلې

ویل یې چې ته څنګه دومره غټ کار بغیر زمونږ له اجازې کوې او کړی دې دی

نازنین وخاندل ههههههه شکر چې خمبیره یې کړې د ورور د لاسونو قربان شم ما ښیرا کړې وه چې خدای دې زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دی زما ښیرا قبوله شوه

ما وویل نازنین زه د ورور په ګوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې او راته یې وویل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړی وې چې داسې به کوې نو دې وخت کې مې زړه ډیر خفه شو او له ځان سره مې وویل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دې د پلار په شان وروره هم خفه کړو

نازنین هم زما د ورور د حالت په اوریدلو خفه شوه

وې ویل فرازه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکلیف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوایي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړي چې درته خر ولیکم خو بیا وایم چې د خر توهین ونه شي

ته ولې دومره کم عقل شي یودم

ما وویل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی.

زنګ مې اوکی که سلام یې وکړو او شروع شوه

های بې انصافو ویر او ژړا لپاره زه ومه د خیر او خیریت خبرونه ما ورل راوړل وژړیدم زه ستاسو نه زیاته اوس چې خپلو کې خوشاله هستئ د یو ساعت نه زیات وخت وشو چې نه تا فرازه وویل چې زرغونه څنګه ده یا سلام مې کوه او نه نازنین وویل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وویل زرغونې د نازنین نه تا ماسره ډیر بد کړي که زنګ دې نه وای وهلی اوس به جرمنې کې وم خو ستا د لاسه دې بلا ته پاتې شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني په کړس کړس وخاندل غوښتل یې چې نازنین ماپسې په غوصه کړي نو کړل یې

خا تاته اوس نازنین بلا ښکاري دې غریبې ستا لپاره امریکه پریښوده ته یې احسان هم نه مني

موبایل د دواړو مینځ کې ایښی وو او اواز یې جیګ وو

نازنین وویل فرازه د یو جرمني تګ لپاره دې زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخیر می د مننې نتیجه دا شوه

ما ورته وویل نازنین ستا د لاسه خو زه هم نن خمبیره شوم او ورور مې ښه په مړه خیټه وهل راکړل دیته خو نه ګوري

په دې خبرې زرغونې وخاندل

نازنین وویل سمه ده چې زه بلا یم نور به درسره خبرې نه کوم همدې سره یې موبایل بند که

ما که هرڅومره د نازنین او د زرغونې موبایل ته زنګونه او میسجونه وکړل ځواب یې رانکړ موبایل مې سر ته کیښود او ویده شوم

سهار په وخت نازنین دوه زنګونه ووهل او بیا یې میسج وکه پاڅه لمونځ وکه

ما ورته ځواب ورنکړو کتل مې خورمې راغله ویل یې وروره ویښ یې راځه اوبه مې درله د اودس لپاره اچولي لمونځ وکه

پاڅیدم لمونځ مې وکړو راغلم خپل ځای ته کتل مې نازنین بیا دوه میسجونه کړي وو چې ولې ځواب نه راکوې

ما بیا ځواب ورنکړو چای ته لاړم مشر ورور مې وویل زمونږ ګاونډي بلال ته یې کوژده کړې شپې ته یې د شیرینې خورۍ پروګرام دی ټول کلیوال یې دعوت کړي

ماته یې وویل تاسو ټول مونږ کره مازیګر راشئ ستاسو کور کې به سړیو ته ځای جوړ کړو

مور مې وویل سمه ده زویه ګاونډیتوب دی او یوه شپه ده خیر دی تکلیف به وکړو

چای مې وڅښو او بهر ووتلم ګورم چې ټول کلیوال ملګري راټول دي

خواته یې ورغلم هغوی د بلال د کوژدې خبرې کولې ګپ مو لګولو نهه بجې وې چې،

نازنین میسج وکړو فرازه موبایل اوکی که یو څه درته وایم ما بیا ځواب ورنکړو لګه شیبه وروسته د نازنین پلار زنګ ووهو

بلاله بچیه مونږ درنو ستاسو خواته

ما وویل که ورته وایم چې مه راځئ دلته داسې چل دی هم نه کیدو که ورته وایم چې راشئ هم نه کیدو دوه لانجو کې ګیر وم

اخیر مې ورته وویل سمه ده کاکا جانه راشئ زه به مو مخې ته درشم

ویل یې تکلیف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درځو

ما وویل سمه ده چې ننګرهار ته ورسیدې زنګ ووهئ زه درله ادرس درکوم

موبایل مې بند کړو لاړم کور ته ورور مې هم کور کې و ما مې مور ته وویل مورې هغه خلک راځي

مور مې وویل کوم خلک زویه ما وویل هغه نه دي

کوم څوک یادوې هغه هغه کوې او نور نوم یې نه اخلې

ما وویل هسې نه ورور مې غوصه شي

ورور مې وویل رزیله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاڅیږم درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل نازنين دې کورنۍ راځي چکر ته او مونږ کره رازي

وروز مې وويل اوس به څنګه وکړو شپې ته خو دلته خلک راځي او دوی هم دي

مور مې وويل نو څنګه کوې زه خير دی مونږ سره به لاړ شي ګاونډيانو کره ساعت به يې هم تير شي

لنډه دا چې زه بازار ته لاړم د غرمې لپاره مې تياری وکړو دولس نيمې بجې وې چې نازنين دې ورسيدل.

زه او وروز مې مخې ته لاړو. وروز مې وويل: "فرازه، ته دا ښځې کور ته يوسه، زه او ډګروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنين دې سره شوم او کور ته مې يوړل. ټولې‌کورنۍ مې ورته ستړي مه شي وويله، بيا مې هر يو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنين نوبت راغی، هغه زما نه مخکې شوه او وه يې ويل: "زما نوم نازنين دی." بيا مې د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وايي. مور مې وويل: "لرې شه، زموږ په منځ کې کار نه لرې." نازنين يو څه ورته وويل، مور مې وخندل او له سره يې ښکل کړه.

ما مور ته وويل: "مورې، اوس به ماته حال ووايې چې دې درته څه وويل."

مور مې وويل: "نازنين وايي، پلار مې تږی شوی. فراز ته ووايه چې حجرې ته اوبه يوسي.

ما ورته وويل: "نه مورې، دا خبره نه وه. وه يې ويل، ته ځې که لرګی درپسې واخلم!"

خور مې په جيګ کې اوبه راوړلې چې دا يوسه حجرې ته. ما اوبه واخيستې او مور مې نازنين دې مخکې کړل. کوټې ته ننوتل. ما د نازنين پلار ته ګيلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وويل: "کاکا جانه، په لاره کې خو به تکليف شوی نه يې؟"

ميرويس خان کاکا وويل: "نه بچيه، ډېر ښه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره ښودله، په هماغه روان وو. هېڅ مشکل نه و."

ما وويل: "کاکا جانه، ډېر ښه کار مو وکړ چې چکر مو وواهه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنين لپاره هم ښه ده چې فکر يې يو څه سم شي."

دې وخت کې مې د وروز فکر يوسل او اتيا درجې ګډوډ ښکاره شو. چې مې وکتل، شونډې يې وچيچلې او پاڅېد. وه يې ويل: "ډګروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقيقو لپاره به بهر ووځم."

وروز مې ووت. ميرويس خان کاکا وويل: "هو بچيه، د کلي تازه هوا او ارام چاپيريال انسان ته سکون ورکوي، او چې بيا شنه فصلونه ګورې..."

دې وخت کې مې وروز آواز وکړ: "فرازه جانه، ته دا ترکاري کور ته يوسه."

ماته خو د وروز وضعيت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په ځان مې کلمه ش ه ادت وويله او روان شوم. څنګه چې مې د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، وروز مې په ويښتانو کې ګوتې واچولې او د حجرې شاته يې کش کړم.

"د شرمېدلي زويه! ته نه شرمېږې چې د نازنين د پلار مخې ته داسې خبرې کوې؟ تا کې شرم شته کنه؟ تا خو زه وشرمولم!"

ما وويل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه يې؟"

ويل يې: "خلک د خسر مخې ته داسې خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مينه ويلي چې وروز جانه؟ د نازنين پلار ته هر خبره کې کاکا جان، کاکا جان کوې! زه دې وشرمولم."

ما زر وويل: "وروره، ميرويس کاکا غږ وکړ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې سره يې يوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زويه!"

زه هم نيغ د کور په دروازې د ګډوډو ويښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنين او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تياروي. نازنين زما د حالت په ليدو وخندل او وه يې ويل:

"فرازه، دا ويښتان خو دې اوس پورې سم وو. دا څنګه داسې ځنګل شول؟"

نږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وويل: "ورور مې يوه لغته راکړه او له ويښتانو يې ځوړند کړی وم!"

نازنين او زرغونه وخندل. خور مې پاڅېده، زما ويښتان يې سم کړل او راته يې وويل: "ولې وروره، څه دې کړي وو؟"

ما وويل: "هيڅ، صرف دومره مې د نازنين پلار ته وويل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنين په ليدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجرې ووتو او بيا يې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا يې راکړه."

هغوی بيا وخندل. خور مې وويل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان يې نه يې وهلی!"

نازنين وويل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترګو وليد چې ځان سمبالرکم!"

دې وخت کې مې د ورور ټوخې شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بيا مې وويل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بيا يې هم وليدم.

ما خور ته اواز وکړ: "ځانګې، دا ډوډۍ څنګه شوه؟ مېلمانه مو له ولږې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنين غږ وکړ: "دا بېچاره خو لګيا ده، که ته يې کار ته پرېږدې! راغلي يې او د مشر ورور غيبت دې شروع کړی!"

رنګ مې تک ژير شو. ورور مې وويل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کينه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بيا دې کور کې ونه وينم، رزيله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجرې ته لاړم. ما او ميرويس کاکا خبرې کولې، چې کتل مې، ورور، خور، نازنين او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو ته مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کيناستو ډوډۍ ته. ورور مې وويل: "ورشه مالګه راوړه!"

لاړم د مالګې پسې. نازنين مې مخې ته شوه. ما ورته وويل: "رزيلې، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرګ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وايي چې خير دی، نشته!"

نازنين وويل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نيت ځانګه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وويل: "مالګه راکړه کنه، اوس به بيا راخوشي وي!"

مالګه مې واخيسته او لاړم. ورور مې بيا وويل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بيا لاړم، چاقو مې راوړ. ويې ويل: "لاړ شه، لږه ښوروا راوړه!"

ښوروا مې راوړه. وه يې ويل: "لړې وريجې راوړه!" وريجې مې راوړې، کرارې يو ځای ته کېناستم.

ميرويس کاکا وويل: "راشه فرازه، زموږ سره ډوډۍ وخوره."

ما وويل: "نه کاکا جانه، تاسو چې راتلئ، زه وږی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه کېږي."

ورور مې وويل: "خوره ډګروال صاحب! هلک دی، هر وختچې وږی شي، ډوډۍ به وخوري!"

دوی ډوډۍ وخوړه، ما لوښي چلول پيل کړل. د ولږې له امله مې کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډۍ ته ناست وو. خور ته مې اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وويل: "ماته ژر ډوډۍ واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډۍ زهر کړه کنه، د ولږې له امله بېهوشه کېږم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور مې راته ډوډۍ واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کېناستم. نازنین ډوډۍ خوړلې وه، لوښي یې راوړل. زه یې ولیدم، راته یې وویل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وویل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنین راغله، د وریجو نه یې مړۍ جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خور مې هم راغلل. نازنین وویل: "خوله خلاصه کړه!" او مړۍ یې راکړه. خور مې لاړه. زرغونې وویل: "څه یوه فلمي صحنه ده؟ څه مینه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډۍ ورکوي!"

ماته خندا راغله، او هر څه مې بیرته وګرځول. چپلی ته مې لاس کړ، تښته زمونږ ټوله مینه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوې!"

زرغونه په خندا شوه. ما نازنین ته وویل: "ته لاړه شه کوټې ته، که په دې حال کې مې ورور ولیدم، د غواګانو سره به مې تړي!"

هغوی وخندل، نازنین روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بیرون، حجرې ته لاړم. چې ګورم، ورور مې او ډګروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د ویالې په لور روان شوم. چې کتل مې، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بیرته کور ته ستون شوم. خور ته مې وویل: "خورې، دې مېلمنو ته خو دې باغ پورې چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وګوري."

خور مې وویل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډۍ وخوړه، مازیګر به یې یوسم."

نازنین وویل: "هو، مازدیګر به لاړ شو."

ما وویل: "اوس تیار ماړه یاست، تش به ورته ګورئ! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

زرغونې وویل: "هرڅومره چې ماړه یو، ستا له قصده یې شکوو او خورو!"

ما وویل: "بلکل، تاسو خو د اوښ د نسل نه یاست! ګوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو ګوزاره کوئ. بیا مو په نیمه شپه نه شو په منډه کولی!"

دریواړو خندا وکړه. نازنین مې خور ته وویل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بیا به لوښي ومینځو."

زه هم بهر ووتم. مازدیګر و، کور مو خالي کړ. دننه کور کې مو دیګونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجۍ هوارې کړې د سیل او مېلمنو لپاره.

سهار، موږ ملګرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړ. ما ملګرو ته وویل: "زما خو مېلمانه راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوی همداسې وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې یې چکر ورکاوه. ورور مې او د نازنین پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کلیوال په خوشالۍ سره د کارونو کې بوخت وو، هر یو په منډه وو.

نازنین راته زنګ وواهه: "فرازه، چېرته یې؟"

ما ورته وویل: "ډېره کې یم."

وې ویل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل مې، خور مې د تیکرې په پلو کې مالګه له ځانه سره وړې. نازنین، خور مې، او زرغونې په پټو کې بادرنګ شکول. ما ورته وویل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ویل: "موږ یې خورو، ستا یې څه؟" بیا یې ماته کامره راکړه او وې ویل: "ته په دې زموږ عکسونه اوباسه!"

هغوی بادرنګ شکول، ما یې عکسونه ویستل. کیناستل د بادرنګو خوړلو ته. ماته یې وویل: "ته هم راشه!" ما وویل: "زه یې نه خورم او له تاسو سره هم نه کینم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني زما خور ته يې وويل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځای نه لږ مولی سرخک هم راوړو." هغوی لاړل، زه د نازنين خواته نېږدې شوم. نازنين وويل: "د غم زويه، يوه غاړه راکړه! څنګه دومره لرې لرې ګرځې؟"

ما وويل: "د غم لورې څه پوهېږې؟ د قارون په شان ورور مې دی ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د ځانګې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مينه خبرې وکړم."

وې ويل: "سمه ده، فکر مې دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکېږه."

ما وويل: "نازنين، زموږ کورنی دې خوښه شوه کنه؟"

وې ويل: "ستا نه مې دوی ډېر خوښ شول! مورجانه وګوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنګېږي. وريندار وګوره، څومره د مورجانې خيال ساتي."

نازنين وويل: "او د ځانګې خو مه وايه! که موږ بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د ځانګې پسې به ژبې شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله ځانګه خفه نکړه، ډېره معصومه جلی ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله يقين وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وويل: "لکه چې بد زه يم، چې هېڅ تعريف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغوني وويل: "تعريف، تعريف نه لري!"

نازنين وويل: "بد به ستا په ليدو شکر وباسي! چې دا خو موږ نه هم بد دی. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم وليد! ليدل خو لا څه کوې، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چيرته دی؟"

خور مې وويل: "نازنين خورې، ته پوهېږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوي؟ په ډېرو سختو کې يې نه دې ژړلي، مګر چې کابل نه راغی، دومره يې وژړل چې ان ډاکتر ته مو يووړ. يوه نيمه ورځ په کوما کې و."

"يوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه يې زه ووهلم، او بيا يې د غاړې نه تاوه کړم. راته يې ويل: 'خفه نه شې' او ژړل يې."

په دې خبرو د نازنين سترګو کې اوښکې راغلې. راته يې وويل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په ځانګه نور لاس پورته کوې!"

ما وويل: "سمه ده، تاسو مو کيسې او خوراکونه کوئ، زه درنه لاړم."

حرکت مې وکړ، لاړم ډېرې ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډۍ ورکړه. ډوډۍ خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سيل شروع شو.

لومړۍ نغمه يې په ساز کې دا ونيوله:

"دا زموږ زيبا وطن"

ورپسې يې دا نغمه ونيوله:

"ورور مې ولاړ و، تا مې تاوکړل مروندونه..."

وې ليدم: "قسم دی ياره، وې ليدم!"

دې نغمې پسې يې د ملنګ جان رباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې يې چاربيته وويل. او نور يې سروکي او ټپې شروع کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر یو به نمبر په نمبر پاڅېده اوږګداګاني به یې کولې.

ورور مې هم ناست و، د نازنین پلار هم ناست و. هلکانو زه هم ګډا ته پورته کړم، ما هم ښه ګډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سیل هم شروع و، نازنین ورته عجیب عجیب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت یې تېر و.

موږ هم میدان ګرم کړی و، ګداګاني او اتنونه مو کول، چې نازنین زنګ وواهه. ما اوکې کړه. وه یې ویل: "فرازه، زه په بام ناسته یم، ته ګډا وکړه چې دې وګورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته یې سیل بند شو، چای یې وڅښل، بیا یې چې شروع کوله، زه لاړم هنرمند ته مې وویل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولین نگاه تو ای نازنین دل باختم

ای کاش نمی‌دیدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وویل: "په همداسې طرز کې زه یوه پښتو سندره وایم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونیوله، ما مایک واخیست او شروع مې کړه:

په اولین لیدو مې تا، ای نازنین زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی

په اولین لیدو مې تا.

زړګي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس ګرنګونو کې پریوتو

چې نه صبرېږمه له تا، دا څه جادو دې کړې دې

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستی ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زمونږ نه شوه پټه، مینه زمونږ رسوا شوه

بس دې، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترګو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا ګناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوې نازونه ته، اخلې د زړه آزارونه ته

زه خو مئین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هریو شعر غازي ګوره، دا ستا په یاد لیکلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غوږ کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوګی یې بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونیو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیونی ویم، زه به چاته ښاپیری ویم

فیصله وشوه غلطه، تپوس وکړي د لیلا نه

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا واخلې زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جیبه راوویست، چې ګورم، نازنین راته میسج کړی و: "نور بس که، فرازه، کنه زړه مې چوي، ستا غږ په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه ټپې وویل، مایک مې ورکړ او روان شوم. ملګرو چغې کړې: "فرازه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دې نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لاړم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. ښه شیبه وروسته، لاړم د نازنین د پلار څنګ ته کېناستم. ورور مې وویل: "هلکه، ته خو ډېر ښایسته غږ لرې، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره ګرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنین پلار ته مې وویل: "کاکا، چې زړه دې تنګ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، ښه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلې غلې کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دې کور ته راغلې وه. خور مې، زرغونه، او نازنین درېواړه هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لاړم. چې مې کتل، نازنین په ژړا سترګې سرې اړولې وې. چې څنګه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې نه تاوه شوه.

ما وویل"څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهېږم، په زړه مې څه چل کیږي. ډېر زیات تنګ دی."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چیرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان ګرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چیرته یوسم؟"

بیا مې ورته وویل: "راځئ، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وویل: " ته لاړه شه او زما د کوټې نه هغه لډو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لډو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او څانګه لوبه وکړئ. زه او زرغونه یو ځای کیږو."

نازنین په مسکا وویل: "نه، زه له تاسره کیږم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو درېواړه لډو وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملګري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لډو نه کوو. کوټې ته پورته کیږو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله ونه وایې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په مسکا ورته وویل: "اوس مې هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور مې. که بله سندره مې وویله، نو په کلي کې به مې هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مې وویل: "ځانګې، د انګړ دروازه راپسې بنده که."

لاړم دیرې ته، کتل مې چې، ورور مې او د نازنین پلار پاڅېدل. ما پوښتنه وکړه: "چیرته ځئ؟"

ورور مې وویل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مې بسترې هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملګرو ترڅنګ کیناستم. شپه په پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخیستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنین راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملګرو هم ټینګار کاوه چې څه ووایم. کش یې کړم او مایک یې راته راکړ. ما هم لومړی یو رباعي وویله او بیا مې دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهیږې، که دې ځان نانګاره کړی

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه مې هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشی سره ناست وو، حیران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل ووایه.

د غزل له ویلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کیناستم. لنډه دا چې پروګرام پای ته ورسېد او اذانونو ته یو نیم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانه ما حجرې ته یووړل او څه نورو ملګرو. موږ څو ملګري پاتې شوو، کټونه مو په دیره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور مې راغی او وې ویل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چایو بندوبست وکړو."

پاڅېدم، سترګې مې ومخلې او لاړم کور ته. چې مې وکتل، مور مې پراټې پخولې، خور او وریندار مې حویلی پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چایو لپاره یې اور بل کړی و.

ما مور ته وویل: "مورې، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مې وویل: "نه زویه، دا مېلمانه خو تل د دوکان شیان خوري، خو نن به موږ ورته کلیوالي خوراک تیار کړو. شیدې، چای، پنیر، او پراټې شته."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خورئ چې را یې وړم؟" په دې وخت کې د نازنین مور راغله، او زرغونې ته یې وویل: "ته پاڅه، زه د شیدو چای جوړوم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وویل: "ته ځان مه تکلیفوه، دا زموږ د لوګو کار دی، سترګې به دې وسوزي."

د نازنین مور وویل: "خیر دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بیا وویل: "فرازه زویه، نور هیڅ شي ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنین وره خور راغله. هغې راته سلام وکړ او وه یې ویل: "فراز لالا، بیګا خو دې ډېره ښه سند

ما سمدستي په خوله ورته لاس کېښود. مور مې او د نازنین مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خندا وویل: "جلی، پرېږده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وویل: "نه، زه اوس هندو یم چې دې راته 'لالا' وویل!" په دې سره د ټولو خندا په کور کې جګه شوه.

مور مې وویل: "فرازه، ورور به دې څه وایي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وایم ځکه چې نازنین دي دلته دي، خو وروسته به ګورو. تا خو مونږ وشرمولو!"

رنګ مې تک زیړ شو. نازنین هم راغله او په خندا یې وویل: "هو کنه، مور جانې، زرغونې هم خندل. فراز رښتیا هم مونږ وشرمولو!"

ما په ټوکه وویل: "نه، مورې، دا دروغ وایي!"

"دا هر څه راباندې همدې پیشو وکړل!" ژړل یې او راته یې وویل چې سندره ووایه."

د نازنین مور په مسکا وویل: "موږ پسې ماشومان راغلل چې راشئ، فراز لالا سندرې وایي. موږ هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونیولو. فرازه، ډېر ښایسته غږ دې دی، ډېرې ښایسته سندرې دې وویلې. ډېره مزه یې وکړه."

مور مې په خندا وویل: "بیا شرمېدلې نه چې 'نازنین، نازنین' دې ویله."

نازنین وویل: "هو کنه، د ټولو کلیوالو مخکې یې زما نوم اخیسته، زه یې وشرمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هیڅ خبره مې نه شوه کولی. چې کتل مې، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب شول.

ورور مې وویل: "زنچو ته دلته ما لیږلی یې که دوکان ته؟"

د نازنین مور وویل: "زویه، موږ ورته وویل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنین هڅه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وویل: "وروره، زه به حجرې ته لاړ شم، مېلمانه یوازې ناست دي."

ورور مې وویل: "ورک شه له سترګو مې! دمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنین مور ته وویل: "تاسو خفه کېږئ مه. دا راباندې ډېر ګران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لارې شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي"

نازنین په خندا کې ورور ته وویل: "هو کنه، ودې نه واهه، د وهلو لایق دی!"

ورور مې په موسکا ځواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کېږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید بې لارې ته یې پرې نه ږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې ورور مې راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلال ته مې وویل: "کوم مېلمانه چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بیغمه اوسه. د کور مېلمانه سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانه لاړل. زه، ورور مې، او د نازنین پلار لاړو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. ورور ته مې وویل: "ژوند دغه دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کیږي. چې مو کتل، نازنین دې هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانه، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوئ؟ دیگونه دلته راوړي، ښایسته باغ دی، میوې او ترکاري شته. په دیره کې پسه ولاړ دی، هغه به حلال او ځوړند کړو، هر څنګه چې دیګ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهئ، نور څه غواړئ؟"

د خبرې په اوریدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خویندې یې، زرغونه او څانګه، ووتل پټو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کېنو."

وروړ مې په دیره کې پسه پټ حلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟

وروړ مې په موسکا وویل: "ډګروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتګ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

وروړ مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پړی واچوه چې دا ځوړند او پاک کړو." ما پړي واچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاړه راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاړه ورکړه.

وروړ مې په غوسه شو: "نه ګورې، ډګروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وخندل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښیږي."

ما وروړ ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکیاني راوړم چې دیګونه باندې کړي."

وروړ مې وویل: "همدې لپاره دې ځان اوزګار کړی دی، لاړ شه."

زه لاړم، نازنین د ترکارۍ په پټو کې ناسته وه، د مولی پاڼې یې خوړلې. ما په خندا ورته وویل: "ته خو د غوا غوندې لګیا یې، غرمه به ډوډۍ نه خورې که څنګه؟ ځئ چې زو، دیګونه پاخه کړئ"

باغ ته چې راغلو، وروړ مې پسه پاک مینځلی او ځوړند کړی و. دوی چې پسه ولیدو، ډېر خوشاله شول.

نازنین وویل: "زه به ترینه روش پخوم."

زرغونې وویل: "زه به ترینه ازبکي پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وویل: "زه به قورمه تیاره کړم."

بس، دیګونه یې راوړل، لرګي هم تیار او وچ پراته وو. نازنین لومړی له پسه سره عکسونه واخیستل او بیا یې په دیګونو پخولو شروع وکړ

ښه شیبه وروسته دیګونه پاخه او دم شول. اورونه یې د نغرو څخه لرې کړل او انګار یې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجې کېناستل. مامې خور ته وویل:

"ته هم ستړې شوې یې، او ګرمۍ هم وهلې یې. خو زه خیر دی. نازنین دوی ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وویل:

"غرمه ده، چای نه څښو. دې پټو کې به ترکاري وکړو ترڅو چې یې پاکوو، غرمه کیږي."

دریواړه لاړې ترکارۍ پسې. زه هم لاړم، لیمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاري وکړه او راغلل، په پاکولو یې شروع وکړه، او ډېر ښایسته سلات یې تیار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تیاره شوه. همدې باغ کې کېناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږی شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو د پخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وویل:

"فرازه، ته څنګه غلی یې؟ څه نه وایې؟"

ما ویل:

"یو څه خو وخورم، بیا به وایم."

نازنین ته مې وویل:

"نازنین، په کوتو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښایسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زیات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنین وویل:

"هغه څنګه

ما ویل:

"ځکه چې روش ته ګورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږی."

ورور مې په غصه شو:

"رزیله سپیه! خره! په یوه سا یې راته لس رقم نومونه واخیستل. ته غلی کېږې که نه؟ دې بېچاره څومره ښایسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوې؟"

ما وویل:

"خو زه غلی ناست وم، زرغونې وویل چې ته خبرې نه کوې."

ورور مې وویل:

"دا رزیل نور په خبرو مه اچوه. غلی یې پرېږده."

ما وویل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانیو ته داسې وکړه چې نازنین ډېر ښایسته روش پوخ کړی. ته نازنین ته انعام ورکړه، زه به یې زرغونې ته."

ورور مې وویل:

"د سخي ارسلا خان زویه، دواړو ته یې خپله ورکړه."

نازنین وویل:

"ځانګې ډېره ښایسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

ما ورته وویل:

"تاته یې لا نه درکوم، ته د ځانګې خبره کوې!"

نازنین غصه شوه:

"فرازه! ګوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ویل:

"ته لا ګورې؟ ګوزار پرې وکړه چې خوله یې بنده شي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو وخندل. مور مې وویل:

"فرازه زویه، دا جنکۍ مه تنګوه. پرېږده چې ډوډۍ وخوري."

ما یو غوری وریجې او دوه کاسې روش وخوړه. زرغونې ته مې وویل:

"ماته یو قابګیر وریجې نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنین وویل:

"فرازه، پاڅه ودرېږه."

زه حیران شوم او پاڅېدم. نازنین لاندې وکتل او وې ویل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځایه کړه؟"

ما وویل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

وه یې ویل:

"دومره خوراک خو غویان هم نه کوي! نور بس که، څه دربانديې ونه شي!"

ما ورته وویل:

"دا خپله زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ماښام برخه اوس مه خوره، ماښام ته سیخ کباب تیار دی."

نازنین وویل:

"اوخ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خورې؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما ویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل، مازیګر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته ځو ترڅو د کوچیانو خیمې او رمې وګورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی خیمو ته نږدې شول او د کوچیانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خیمو مخې ته کېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچۍ ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونیوله، نازنین کېښناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوځول.

بېرته ښکته شوه، چای او چهارمغز یې ورته کېښنودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر تینګار کاوه چې غر ته خېژو ما وویل:

"ناوخته دی، ځه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درځو ته. ځه لاړ شه؟"

زه هم کلي ته د ملګرو په طرف روان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري تول ناست وو د ویالي په غاړه. سلام مي وکړ، تولو ستړې مه شئ وکړه، کېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وویلي، ډېر زیات خوند یې وکړ."

بلال وویل:

"فرازه، مننه کوم او د تکلیف کولو بښنه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکي مېلمانه کېنول."

ما وویل:

"بلال جانه، دا کومه خبره کوې؟ د ګاونډي په ګاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل کېداى شي سبا زما کوژده یا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بیا مه کوه."

بلال وویل:

"بیا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم ښه ګرم کړی وو. د تولو ملګرو مننه چې دومره لوی تکلیف یې راسره وویست."

ما فرهاد ته وویل:

"داسي به وکړې چې د شپې لپاره به ښه سم منګي او رباب والا راپیدا کړې چې یو ساعت خوشالي بیا وکړو."

وه یې ویل:

"سمه ده، بیا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخیسته چې زه به لاړ شم کور ته، ځکه مېلمانه لرم. بلال وویل:

"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ویل:

څه ووایم؟ دا مې د کابل ملګري دي، راغلي چکر ته."

بلال بیا وویل:

"د څه نه چې خبر شوی یم، الله دې وکړي."

تولو ملګرو ورته وویل:

"د څه نه خبر شوی یې؟"

ما بلال ته وویل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به تولو ته ووایم."

ما حرکت وکړ، لاړم حجرې ته. ورور مې او د نازنین پلار ناست وو په ډیره کې. ما میرویس کاکا ته وویل:

"کاکا، خوښه دې نه ده چې نن شپه دربانډې د سیتار او منګي سیل وکړم؟"

وه یې ویل: "ولې نه، بچیه! دا خو به سم کار وشي. دې وخت مو نه دی کړی."

ما وویل: "سمه ده."

ورور مې وویل: "فرازه، سیل دا چیرته کوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

وه يې ويل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم يواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډګروال صاحب به لاړ شو."

ما ويل:

"وروره، ته مشر يې او دا د ځوانانو محفل دی."

چېلی ته يې لاس کړه، "ډاريک يې، ګوزار وکړ! زه درته وايم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وهې"

"زه او ډګروال صاحب ځو!"

ډوډۍ مو د شپې وخوړه، ورور مې او د نازنين پلار د فرهاد دي حجرې ته لاړل او زه يې په کور کې پرېښودم. سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کټل مې، نازنين او ټول راغلل. نازنين وويل، "ولې خفه يې؟"

ما وويل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هيڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنين وويل، "راځه چې لډو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وويل، "نه، پوچکان يا ډک او تش کوو. هغه شی چې په لاسونو کې يې پټوو او وايي چې کوم کې دی."

نازنين وويل، "سمه ده."

د نازنين دواړو خوېندو وويل، "موږ يې هم کوو." ما وويل، "راځئ."

نازنين ته مې وويل، "ته به ماسره نه يې، زه او دا دواړه وړې. تاسو درېواړه غټانې شئ."

نازنين وويل، "نه، زه تاسره کېږم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنين وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وويل، "ونه وېرېږه."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنين لاس ښکار کړ، موږ يوه نمره وګټله.

بيا مې خپله واخيستو، په همدې ډول مو لس نمرې وګټلې.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ويل، "چغې مه وهئ، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به يې سترګو ته کتل.

يوه ځل مې د زرغونې سترګو ته وکتل، سترګې يې له شرمه ټيټې کړې. ما ورته وويل، "نيغ راته وګوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېنه واخيست.

زرغونې وويل، "نور به ته ماته نه ګورې، ورخطا کېږم."

ما وويل، "چل همدا دی چې چا سره وي او هغې ته وګورې نو ورخطا شي."

نازنين به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته يې راکړه، بيا به يې کلک وخنګندلم.

لومړی ميدان موږ وګټو.

دوهم ميدان چې نيم ته ورسيدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاڅيدم لاړم ويل يې حجرې ته اوبه راوړه دشپې يوولس نيمې بجې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلم نازنین دي ته مي وویل تاسو لوبه وکړئ زه ځم حجرې ته اوبه وړم او بیا ځم سیل ته

نازنین ډیره کلکه شوه چې خیر دی مه زه اوس مو ایله ساعت تیر شو ما ویل نه ځم

ویل یې سمه ده بیا دشپې رانه شي ستا کوټه کې مونږ ویده کیږو ما وویل سمه ده او ترینه روان شوم

لاړم د فرهاد دي حجرې ته ښه سیل مو وکړو سیل ختم شو زه همځلته په حجره کې د فرهاد دي سره ویده شوم

سهار وختي میرعلي کاکاا د فرهاد پلار راغی لمانځه ته یې پاڅولو

زه هم پاڅیدم لاړم کورته چې کتل مي ورور مي او ډګروال صیب لمونځونه کړي وو دیره کې کټ کې ناست وو

ورور مي وویل ته لکه دشپې کور کې نه وې او ځان دیې رسولی وو

ما ویل ورورہ فرهاد راپسې دشپې زنګ ووهو ځکه لاړم

ښه ورشه لمونځ درنه قضاء کیږي لمونځ وکړه

لمونځ مو وکړو د چایو نه وروسته مي ورور کورته ننوتو زه او د نازنین پلار یوازې پاتې شولو

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه د مېلمه پالنې نه دې ډیره ډیره مننه ډیر زیات خوشاله شوم چې ستاسو کورنی مې له نږدې ولیده

ما تاسره یوه وعده کړې وه زه به دې ورور سره خبره وکم

ما ورته وویل کاکا جانه مونږ تاسو ته هیڅ لا نه دي کړي او تاسو هیڅ چیرته نه شئ تللی دا هفته به مونږ سره تیروئ

پاتي شوه د وعدې خبره نه مونږ درځو ستاسو کورته او دا خبره هلته کوو

میرویس کاکا وویل نه بچیه کور مو تش پریښی مونږ نور ځو بیا به که خیر وي درشو اوس خو مو کور ولیدو

لنډه دا چې حرکت یې وکړ

مور مي ټولو زنانو ته جامې اخیستي وې خور مي نازنین دي ته بنګړي اخیستي وو وریندار مي هم ورته څه اخیستي وو

چې تلل د نازنین او زرغونې سترګې له اوښکو ډکې وې زما خور لپاره

نازنین موقع پیدا کړه ماته یې وویل فرازه ته به دې کورنی کله راوړې مونږ کره

ما وویل راتلونکي هفتې ته درځو فکر مه کوه او نور دا غمونه هم مه کوه چې بیا خرابیږې

څوک نه وو کلکه غاړه یې راکړه ښکل یې کړم راته یې وویل زه به دې په طمعه یم.

ما وویل سمه ده اوس روانه شه کوټې نه ووځه چې څوک رانه شي

نازنین لاس راکړو د خدای پاماني لپاره رنګ یې یو رقم ته شو

ما وویل وخانده کنه بیا ژاړم

نازنین مسکې شوه او لاړه زه هم بهر ووتم خدای پاماني یې وکړه زه ورسره موټر پورې لاړم څه شیدي او پنیر وو هغه مې هم یوړل

موټر سره مو خدای پاماني وکړه هغوي حرکت وکړو

نازنین د موټر نه لاس ویستی و او ماته یې خوځوو

چې کله هغوی ېنا شول زه هم کورته روان شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم د نازنين په تلو ډير خفه شوم او زړه مې تنګ شو

کور داسې خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ويل که خداى مکړه غم پېښ شوى اوسي

خپلې کوټې ته لاړم ګورم خور مې لګيا ده کوټه راته جوړوي او ډيره غمجنه ده

راته يې ويل وروره کور ته دې فکر دى څنګه خاموشه او بې خونده شو د نازنين دې په تګ ما ويل هو زما هم زړه تنګ شو او خفه يمه

بيا يې وويل وروره زه به مور سره خبرې وکړم اوس خو مو نازنين هم وليده کورنى يې هم ډير ښه او مينه ناک خلک دي چې ستا او د نازنين خبره وکړي.

زه غلى شوم خورمې بسترې ټولولې او د نازنين دې صفتونه يې کول وروره زرغونه څومره خوږه جلۍ ده زما ډيره خوښه شوه او د نازنين هغه وړې خويندې څومره په تربيه وې څومره اخلاقي وې

مور يې ددوي نه ښه ښځه وه د ادې ورسره داسې ساعت تير وو ټوله ورځ به سره ناستې وې خبرې به يې کولې داسې معلوميدې لکه خويندې او يا لکه د ټول عمر نه چې سره پيژندل

خور مې خبرې کولې او زه د نازنين يادونو له ځانه سره وړى وم

خور مې راباندې غږ وکړ وروره زه تاته لګيا يم او ته مې غږ نه اورې کوټه يې جوړه کړه ما وويل راځه چې لاړ شو د مور خواته

د مور کوټې ته لاړو ورور مې وريندار او مور مې ناست وو هغوى هم د نازنين دې صفتونه او خبرې يې کول

خور مې وويل مورې اوس مو څه خيال دې نازنين او کورنى خو مو وليدله ډير ښه خلک دي نازنين هم ښه او قابله جلۍ ده نو څنګه جرګه ورپسې نه ځې

ورور مې وويل فرازه ته څه وايې لاړ شو څه خبره خو به يې له کورنى لخوا يې پېښه نه شي

ما ورته د نازنين د پلار کيسه وکړه

په ميرويس کاکا نازنين ډيره ګرانه ده کله چې دا خبرې زمونږ مينځ کې راغلې خبره خفګان ته ووتله او زه خارج ته روان شوم نو د نازنين حالات ډير خراب شول حتا شفاخانه کې بيستر وه

بيا چې زه خبر شوم کور ته يې لاړم نو پلار يې راته وويل چې فرازه بچيه د هلک کورنى ځي د جلۍ کورنى ته په جرګه

که ته غواړې زه به ستاسو کور ته د نازنين په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چيرته مه ځه کنه نازنين مړه کيږي

نو نن سهار چې کله تلل د نازنين پلار راته وويل چې بچيه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دې ستا او د نازنين خبره ختمه کم

ما ورته وويل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کيږي دلته نه او راتلونکي هفته کې به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چې هروخت ورځئ

ورور مې وويل ډيره نره او د پښتو خبره دې کړې چې تا کې دومره سړيتوب له کومه شو په اول ځل درنه خوشاله شوم

مور مې وخاندل او ورور ته مې وويل فراز ښه خبره کړې تر هغې به مونږ هم ځانونه تيار کړو څه مشران به خبر کړو او لاړ به شو

ما وويل مورې زه به د نازنين پلار سره خبره وکم که ويل يې مشران راولئ يو به يې سو کنه مونږ به يوازې بيا لاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې غوصه شو اوس داسې بې پښتو کار راباندې کوې زه مشران ورم چې هم د میرویس کاکا سترګې جیګې شي هم د نازنین او هم خلک خبر شي چې سبا راته پیغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

ما ویل سمه ده څنګه چې ستاسو خوښه وي

زه دیرې ته ووتلم کتل مې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه ډیره خفه یمه هیڅ مې نه ته او نه ستا کورنی له سترګو لرې کیږي

زړه مې سم تنګ دی دا وخت به څنګه تیریږي

ما وویل زمونږ ټوله کورنی هم خفه ده او اوس یې هم ستاسو صفتونه کول او زمونږ د کوژدې خبرې یې کولې

نازنین وویل خا څه یې ویل کله به راځي

ما وویل راتلونکي هفته درځو سره د مشرانو

ویل یې خیر دی ته سبا حرکته وکړه راشه زړه مې ډیر تنګ دی

ما ویل سبا نه کیږي دلته به د کوژدن لپاره تیاری نیسو کارونه دي دا خلاص کړو

ویل یې نو دا هفته به څنګه تیریږي دا خو ډیر وخت دس

ما ویل په تلیفون زنګ وهه خبرې به کوو

ښه نازنین زما ملګري راغلل زه نور میسجونه نه شم کولی چې دوی لاړل بیا خبرې کوو په ځان پام کوه

ملګري مې راغلل ستړي مه شي مو وکړه لاړم کتونه مې برابر کړل کیناستو

فرهاد وویل میلمانه دي لاړل

ما وویل هو لاړل اوس مې ورسره خبرې کولې لا نه وو رسیدلي لاره کې وو

بلال وویل فرازه رنګ نه خو داسې معلومیږي لکه چې خفه اوسې

ما وویل نه خفه نه یم ورور مې راته خبرې وکړې هغې خفه کړی یم

چې کتل مې ورور مې هم راغی

ویل یې فرهاد او بلاله تاسو مو یو اته ملګري د بندار خبر کړئ راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده ځو کابل ته

ټولو خوشاله شول او ویل یې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه یې او بهانه کوې وروره

ورور مې وویل دا بې شرمه شرمیږي هسې ما بهانه کوي

ټولو ملګرو وخاندل

فرهاد مې ورور ته وویل چې یو موټر په ما شو تک او راتګ

بلال وویل متیان او میوه د هغې ځای په ما شول

امجد وویل د کوژدې ګل او چاکلیټ په ما شول

ورور مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف مونږ سره لاړ شئ چې هغې خلکو ته مو سترګې جیګې شي او بیا ګیله ونکړي

ټولو وویل چې نه مونږ چې څه وویل هغه مونږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وويل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروګرام مو ونيولو ورور مې د کلي ملک ملا او يو شپږ سپينږيري نور هم خبر کړل په سبا يې ما د نازنين پلار ته زنګ ووهو

کاکا سلام مونږ خو درځو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم روان کړي

د نازنين پلار وويل فرازه بچيه خلکو ته تکليف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دې او مور دې راشئ د خپل کور خبره ده

ما وويل نه کاکا پريږده چې درشي ستا سرلوړي به هم وشي او د خلکو خفګان به هم ختم شي

که ته څوک غواړې وه غواړه

ويل يې سمه ده بچيه چې څنګه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډير سخت وو

دشپې خپله کوټه کي ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنين زنګ ووهو اوکی مې که

دې وخت کې مې خور هم کوټې ته ننوته

نازنين د سلام نه وروسته وويل فرازه چې راځې ځانګه هم ځان سره راوړه کنه بيا رانه شي

ما وويل کورته به څوک پاتې کيږي چې ځانګه درولو

ځانګې غږ وکړو چې ته به کور ته پاتې شې مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تګ ته هيڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتې کيږم زه د نازنين او زرغونې پسې خفه شوی يم

نازنين وويل فرازه ته دا موبايل ورکه ځانګې ته زه هم ورپسې خفه شوې يم چې دا غږ يې له نږدې واورم

موبايل لوډسپيکر مې جيګ که

نازنين ځانګې ته وويل ګراني ته ګوره خامخا راشي چې ګوره زبې شوې يم درپسې که کورته څوک نه پاتې کيدل نو فراز پريږدئ او تاسو راشئ

ما غږ وکړو سمه ده بيا نکاح مې د ورور سره وتړه د غم لوړې

نازنين وخاندل ويل يې سمه ده چې ته وايې

ما له ځانګې نه موبايل واخيستو خا نوي ياران شول او زاړه دې هير کړل

نازنين وويل نه فرازه زه تا چيرته هيرولی شم خو ځانګه مې هم ډيره يادېږي

ما ويل رابه شي لخيره بيابه دې وګورم

ويل يې وبه ګورې ځانګه به په سر ګرزوم

ما ويل سمه ده نور تليفون بندوم خوب راځي

ويل يې تاسره خو مې لا خبرې پاتې دي ما ويل سبا يې کوو اوس ويده کيږم همدې سره مې خدای پاماني وکړه اړيکه مې بنده کړه لاړم د مور کوټې ته مې

هغوی د کوژدې لپاره ترتيبات جوړول چې دا به وکړو دا به وکړو

ما ورته ويل ښه فکر وکړئ چې څه کم نه شي يا پاتې نه شي

او هو هغه چيلی مو هيره نه شي هغه په ګوته کوي يې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو وخاندل ورور مي وویله زه وروره لاړ شه کوټي ته دې که ته داسي خبرې کوي نو مونږ نه هرڅه پاتي دي

ما ویل نو ما څه ویلي چي شړې مي

ورور مي وویل هغې ته چیلی نه وایي خر وایي خره ورک شه

مور مي په خندا شوه زویه چیله یادوې هغه چیله ده

ما سر وګرووو روان شوم کوټي ته مي تولو راپسي خندل

د کوژدې نه یوه ورځ مخکي نازنین زنګ ووهو ژړل یې ویل یې فرازه راشه مونږ کره همدا اوس حرکت وکړه

ما ویل الله دې خیر کړي څه خبره شوې

ویل یې کاکا مي راغلی لانجي کوي ته راشه

ما وویل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکې د کومې پیدا شو هسې راباندې ځان وژني که څه کوي

اړیکه مي بنده کړه کورته راغلم مور او ورور ته مي وویل

زه ځم کابل ته د نازنین پلار زنګ وهلی وو چي راشه چي دلته د میلمنو لپاره پروګرام جوړ کو

ورور مي وویل سمه ده لاړ شه که کار ډېر وو هلته دې ورور تیار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درځو

حرکت مي وکړو لاړم

په تولو لاره کې مي فکرونه او سوچونه وهل چي دا لانجه پکې له کومې راغله

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسي اوږدېدله. ما دا موضوع له خپل ملګري عبدالرحیم دلسوز سره شریکه کړې وه. هغه راته ویلي وو: "چي لاړې، لغتې ورته بندې که او په وهلو یې له کوره وباسه." ما هم همداسي نیت کړی و.

لنډه دا چي کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنین پلار او تره سره مي سترې مه شي وکړه او کیناستو. هغوی خپلو کې خبرې کولې. تول ناست وو. د نازنین تره د نازنین پلار ته وویل: "زه خو خپله ځمه ما درته خبره خلاصه کړه، ګوره چي زما په امانت کې خیانت ونکړې."

ما ورته وویل: "کاکا، د څه امانت او د څه خیانت؟"

ویې ویل: "نازنین مي خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کې په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چي د کشر زوی لپاره مي وکم."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو ستا ځاروی نه دی چي یو وانه خیستو نو په بل یې پلورې."

وه یې ویل: "نه."

ما ورته وویل: "ستا کونده هم نه ده چي د یو زوی د مرګ نه وروسته یې بل ته واده کړې."

ویې ویل: "نه.

ما ورته وویل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کېږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخرید مال نه دی چي پیسې دې پرې ورکړې وي.

بیا مي وویل: "ستا زوی یو ښه انسان دی، هر څه کې خپله ګټه مه ګوره. ودې کتل چي هغې ځانته ډاکتره پیدا کړې خوشاله شوې، اوس غواړې چي راځه نازنین بل زوی ته وکړه."

ورپسي مي وویل: "اول خو په تا کې پښتو او غیرت نشته، ډېر بې غیرته پلار یې. که په تا کې غیرت وای، نو خپل زوی به دې دې کار ته نه پرېښود. تا خو میرویس کاکا د تول قوم مخکې وشرموه او لور دې پرېښوده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا وویل: "وروره، ته زما مشر یې، هیڅ نه شم درته ویلی ځکه زه شرمیږم. بیا زما کور ته په دې نیت رانشې او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا یې دستمال یا کوژدن ده. نو له تانه هیله کوم چې په دې خوشحالۍ کې ماسره برخه واخله."

نازنین وویل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه یم چې یو به مې ګوزاروې او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فیصله ته نه شې کولای. پلار مې شته."

د نازنین تره په غوصه شو او د نازنین د وهلو په نیت یې لاس اوچت کړ. ما یې لاس ونیوه او ورته مې وویل: "کاکا، خیر دی، هغه جلۍ ده، حق لري چې د خپل ژوند فیصله خپله وکړي. ته ورسره ولې ځان کم عقل کوې؟"

د نازنین تره ودرېد او وه یې ویل: "زه ګورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بیا هغه د لاسه ونیوه او ورته مې وویل: "کاکا، کینه، دا د کور خبره ده، خفګان پکار نه دی."

هغه وویل: "زه ګورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنین دستمال واخلي."

ما ته غوصه راغله او ومې وویل: "کاکا، خبره زور ته مه اوباسه، کنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنین پلار وویل: "وروره، خبره غیرت او پښتو ته مه وړه او مجبوروه مې مه چې سبا پورې انتظار ونکړم."

د نازنین تره وویل: "ته وکه، چې زه تا ګورم څنګه یې کوې."

د نازنین پلار خپلې ښځې ته غږ کړ: "ورشه، هغه د چاکلیټو پاکټ راوړه."

د چاکلیټو پاکټ یې راوړ، او ماته یې په لاس کې راکړ. وه یې ویل: "فرازه، بچیه، مبارک دې شه، نازنین مې درکړه."

ما هم تمانچه له بغل نه وویسته، د کوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وکړې. بیا راغلم کوټې ته، د نازنین تره د نازنین پلار ته مې وویل: "بس، زما او ستا ورورولي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو د دوښمنۍ خبره نه ده، هسې ځان مه خفه کوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه کسان راوغواړه، چې څه درته وایي،

د نازنین تره وویل: "ته خبرې مه کوه، تاسره به هم وګورم.

ما ورته وویل: "کاکا، خبره د کتلو نه ووتله، راځه کینه، زارۍ درته کوم، ډېره دې نیسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنین زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شریکه تیره کړو."

سرې څادر په اوږه واچوه او له کوره ووتلو. ما د نازنین پلار ته وویل: "کاکا، نور ورونه او ورېرونه دې خبرکړي؟ د نازنین ماماګانو ته دې ویلي؟"

ویې ویل: "هو، ټول مې خبر کړي، روان دي، ماښام به ورسیږي. بچیه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچیان یې هم ترې تنګ دي. ماښام به هغوی هم راورسیږي او وبه یې ګوري، ډېر ښه اولادونه یې دي."

ما وویل: "نه کاکا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپینږیری دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تیاری وکړو."

د نازنین مور وویل: "زویه، ته دلته راشه، کار مې درسره دی."

ما ورته وویل: "امر کوه، مورجانې."

ویې ویل: "زرغونه او نازنین دې غواړي، د سبا لپاره یې څه پکار دي، هغه درته وایي، په کوټه کې ده."

زه لاړم کوټې ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنین منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه یې ښکل کړم. زرغونې وویل: "لږ خو مانه وشرمیږئ، دومره هم نه ګورئ چې زه ولاړه یم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنين وويل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مي ختم شول. نور نو له ما نه خلاصيږې، اوس زما شولې."

پرون راهيسي خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ويل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وويل: "نازنين، دا داسي اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ويلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مي درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقيوال يو."

نازنين وويل: "شکر چې هر څه په خير تېر شول."

ما وويل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ويې خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شې؟"

ما نازنين ته وويل: "نازنين، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېربدی شم. څوک چې د خپل ژوند کيسه کې نه وي، هغه به د بل په کيسه کې څنګه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تياری وکړو. او تاسو راته ووايئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهېږم."

نازنين وويل: "هيڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بيا يو غټ لېست راته وويل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سختته په ما تېره شوه."

ما ورته پيسې ورکړې او ورته مې وويل: "خپله لاړه شه او ځانته يې واخله، دا شيان به زما له ياده وځي."

ويې ويل: "دومره ډېرې پيسې؟" ما نورې هم ورکړې او ورته مې وويل: "نازنين هم له ځانه سره يوسه چې دا هم د ځان لپاره، څه شيان واخلي."

ما نازنين له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لاړم د نازنين پلار خواته، ورته مې وويل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را يې وړم؟"

ويې ويل: "بچيه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

ما ترې خدای پاماني واخيسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مي د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

يو وخت مي کټل، د نازنين زنګ راغی. "سلام، فراز جانه، چيرته يې؟"

ما ويل: "د ورور سره ښار کې يم، سودا کوو."

ويې ويل: "شاه دوشمشيره خواته راشه."

ما وويل: "سمه ده. ورور ته مې وويل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره يوسه، زه د نازنين خواته ځم او بيا د هغوی نه سيده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره يو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنين دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړې، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار.'"

ويې ويل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنين دي خواته. زرغونې وويل: "موږ سودا خلاصه کړې، اوس ته په موږ ايسکريم وخوره، لاړو، ايسکريم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونيوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنين وويل: "راځه، ته هم نن شپه موږ سره وکړه."

ما وويل: "نن نه، بيا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته ونه وویل: " چې زه ځم کورته بیا یې نه پرېږدم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازیګر د هډې نه مخ په ننګرهار روان شوم. د شپې اته نیمې بجې کورته ورسیدم.

ورور مې وویل: "څنګه چل و؟ د نازنین پلار څه ویلې؟"

ما ورته ټوله کیسه وکړه، او بیا مې د چاکلیټو پاکټ ورکړ چې دغه دی نازنین یې راته راکړه.

ټول ډیر خوشاله شول. ورور مې وویل: "ډیر نر او د پښتو کار دې کړي، افرین!"

ما وویل: "زه ځم د فرهاد دي حجرې ته، ملګري ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د تګ پلان جوړ کړو."

ورور مې وویل: "ما مشرانو ته ویلي چې د سهار لمونځ مو وکړ، زموږ ډیرې ته راشئ، وختي چای څښنو او حرکت کوو."

ما وویل: "سمه ده."

لاړم حجرې ته. د ملګرو سره مې خبره شریکه کړه. یو موټر ملګرو د خپل ځان لپاره نیولی وو. دوه موټر مې ورور نیولي وو، یو د کورنۍ لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټرې درې واړه زموږ د کلیوالو وې. ورور مې ورته ویلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتګ پاتې کیږئ او کوژده راسره تیره وئ نو ښه دې، کنه موږ نورې موټرې نیسو."

هغوی ویلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغیر د روپو، میاشت درسره هلته تیروو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښایسته کاټن جوړه بوټونه، واسکټ، خولۍ او دستمال اخیستي وو.

لاړو د نازنین دي کور ته ورسیدو. د نازنین پلار، ترونه، د تره زامن، ماماګان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، ستړي مشي یې وکړه، او بیا لاړو حجرې ته.

مونږ حجرې ته لاړو او زنانه دننه کور ته لاړې

مونږ حجره کې ناست وو دا چې د نازنین پلار زمونږ د اکثره کلیوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او لیدلي وو نو د ټولونه مخکې یې خپل وروڼه وریرونه او د نازنین ماماګان او د ماما بچې مونږ سره معریفي کړل

چای سره د مټایانو کلچو او کیکونو سره راغی چای مو وڅښنو خبرو خبرو کې غرمه شوه

میرویس کاکا د غرمې ډیر ښایسته ترتیبات کړي وو ډوډۍ مو وخوړه لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صیب د زرمینې پلار ته وویل

میرویس خانه ته خو پوهیږې او خبر یې چې مونږ د څه لپاره راغلي یو که دا خبره ختمه کړو ځکه مونږ هم بیرته واپس ځو کورونو ته ځای مو لرې دی او ناوخته کیږي

مونږ راغلي یو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زمونږ لپاره ویاړ وي چې ستا په شان یوه کورنۍ زمونږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان ښیګڼه وي چې ته مونږ سره دا خپلولي وکړې

فراز خو ته هم ښه پیژنې ډیر یو غیرتي پښتون اخلاقي او بې بدو ځوان دی

زمونږ د ټول کلي مثال دی ټول کلیوال ترینه ډیر خوشاله دي د ځوانانو خو پریږده چې د مشرانو سره هم انډیوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترینه ډیر خوشاله دي الله دې ترینه خوشاله شي

میرویس کاکا وویل ستاسو د ټولونه ډیره مننه کوم چې تر دې ځایه مو ځان په تکلیف که ماته مو دومره عزت او ویاړ په برخه که الله دې ستاسې قدمونه په تله د میزان کې واچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ما لپاره ویاړ دی چې ستاسو په شان درانه او پښتانه مشران راغلي

پاتې شو فراز دا به زما نیکبختي وي چې داسې یو ځوان سره زما د لور او کورنی رشته کیږي

زه یواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډیر محترم یاست فراز خو مې هسې هم زوی دی

او بیا یې ورور ته وویل ورشه هغه ګل چې دوی راوړی هغه راوړه

ګل یې راوړو مولوي صاحب وویل میرویسه ورو‌ره دا چې مهر یو شرعي شرط او د هرې پیغلې حق دی تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړئ

میرویس کاکا وویل مهر به 50 زره افغانۍ وټاکم او څلور تولې سره زر

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شئ نو توبې به وباسئ خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکې ولور اخلي چې د 5 لکو نه شروع تر 15 لکو پورې روپۍ اخلي زه ددې هرڅه سره خلاف یم

ټولو مشرانو د میرویس کاکا نه مننه وکړه او ډیرې دعاګانې یې ورته وکړې

بیا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لاړل د شاهدی لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسیم کړل

ورور مې میرویس کاکا ته وویل اجازه ده چې ډزې وکړو

میرویس کاکا وویل وکړئ زه هیڅ کوم اعتراز نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وویل بهر ووځئ او ډزې وکړئ

ملک صیب او مولوي صاحب میرویس کاکا ته وویل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لار مو اوږده ده ایله تر ماښامه ورسیږو

میرویس کاکا ورته وویل نن خو په هیڅ رقم رانه نشئ تللی سبا سهار چې مو چای وڅښلو بیا به لاړ شئ

میرویس کاکا په شین زور پاتې کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وویل لالا شپې ته یو بنډار نه جوړوو یو هنرمند راوړو او سیل وکړو

ورور مې ورپسې غوصه شو وې ویل دا څه د خرو سره مې سر دی

دا د جنی کور دی دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړئ هرڅه چې کوئ وه یې کړئ

میرویس کاکا د ورور خبرې واوریدې ورته یې وویل چې زړه یې غواړي ودې کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دې وخت کې ماشوم راغی ماته یې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنین ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنین یې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکی کې مور مې ویل راشه دا ګوته ورته په لاس که

لاړم د نازنین سره خواکې په چوکی کیناستم ورته مې غلې شان وویل لږ د خفګان او د ژړا تمثل وکړه شرم دی خلک به وایي چې دا خوشاله ده ورته میره نه پیدا کیدو

نازنین مې مور ته اواز وکړو مور جانې دې فراز ته وګوره کنه ماته وایي چې وژاړه

مور مې راته سټ کې په قلاره ګوزار راکړو ولې یې ژړوې ته خوشاله نه یې چې دا خوشاله ده بیا ورته څه ونه وایې

ما غږ کړو سمه ده مورې که په ژړا ددې ارایش خرابیږي زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وخاندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نازنین ته وویل دیخوا شه چې دا چیلۍ درته په ګوته کم

نازنین وخاندل او پټ یې راته وویل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولاړ دي شرم دی.

ما وویل سمه ده چیله مې ورته په ګوته کړه چک چکې شوې ټولو چغې کړې مبارک مو شه الله مو پخیر سره زاړه که

شربت مو یو بل ته ورکړو زه ترینه پاځیدم نازنین وویل موبایل ته دې فکر کوه چې بیا درته زنګ وهم ما ویل سمه ده

لاړم حجرې ته کلیوالو سره کیناستم.

ملګرو وویل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وویل ملګرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورت شي او مونږ نه یو بده به وي

ځئ تاسو داسې وکړئ د ورور سره مې لاړ شئ چکر به هم ووهئ او هم به موسیقۍ والا د ځان سره راوړې زه به همدلته یم ملګرو وویل ډیر به ښه شي ما مې کشر ورور ته وویل دا هلکان یو څه چې چکر هم وهي او تاسره به هم کومک شي

ورور مې او کلیوال ملګري لاړل ماته زرغونې میسج وکړو فرازه ډیر ډیر دې مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو چې مبارکي مې درکړې وي

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جانې ستا احسانونه به هیر نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسیدو کې ډیره منده او کومک وکړو

نازنین څنګه ده

ویل یې ورکوه یې دا ښه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بیخي ګوري هم نه د مور سره دې ناسته ده کلکه هیڅ نه وایي چې دې کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وخاندل ورته مې وویل لیونۍ لکه چې زور یې درکړو یوه خبره درته وکړم غوصه کیږې خو نه

ویل یې وواېه نه غوصه کیږم

ما ویل زه ستا او د نازنین جدایي نه شم لیدلی که دې خوښه وي تا به خپل وړوکي ورور ته وغواړم دواړه به په یو کور کې هستې

زرغونې وخاندل ولې لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلې همدا بس دی چې نازنین مو درکړه

فرازه توکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنۍ ډیره خوښه ده ټول د یو بل نه ډیر مینه ناک او ښه یاست خو د نصیب خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکم

ما وویل زه نه غواړم چې تاسو جدا شئ زه خپل کوشش کوم

ملګرو ډیره ښېښنه کوئ کارونه ډیر دي نشم کولی چې کیسه په وخت له تاسو سره شریکه کم یو سر او سل سوداوې دي ښېښنه راته کوئ

یادونه به وکړم چې دا یوه ناکامه مینه ده چې خپل مرام ته نه رسیږي هغه خوبونه چې دوی د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نیمګړي پاتې کیږي

زرغونې وویل: "فرازه، الله دې ژوندی او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاړه شم، نازنین غږ کوي چې څه وایي." نور مو پیغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسایل میدان ته راوړل. د نازنین دې کور داسې و چې مخې ته یې لویه حجره او انګړ و، او د کور لپاره یې بیله د موټر لاره هم وه، او شاته یې کور و. موږ په انګړ کې سیل شروع کړ، ځکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسیقي شروع شوه، فارسي سندرې یې وې، پښتو به یې سمه نه شوه ویلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوالو ملګرو کور ودان، پروګرام يې ښه ګرم کړی و. ګډاګانې، مستيانې، خنداوې، او سيل په درز کې روان و چې کټل مې زرغونې پيغام راليږلی و: "فرازه، دروازې پورې ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کټل مې نازنين ولاړه ده. د لاس نه يې ونيولم د رڼا نه يې تورتم ته راکش کړم. وه يې ويل: "د غم زويه! نه دې زنګ وهلو او نه دې پيغام وليږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هيره کړم."

ما ورته وويل: "ستا په ځای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وويل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته يې نه وايې، هغې ته وايې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخندل کټل مې چې لاس کې يې متايي نيولې و. او په خوله يې کړ راته، په خندا يې وويل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وويل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې يې خوله نږدې کړه، نيم متايي مې ورته ورکړو او کلکه مې په غېږه کې ونيوله. د ځمکې نه مې په غېږه کې پورته کړه او ګرده مې تاوه کړه. "نازنين، زموږ دې مبارک وي

خوشې مې کړه، سا يې بنده بنده وه او په خندا کې يې وويل: "د غم زويه! اوس به دې مړه کړې وای!"

ما وويل: "دومره خوشحاله يم چې هيڅ ويلی نه شم." نازنين نږدې شوه او ښکل يې کړم. وه يې ويل: "فرازه، ډېره زياته مننه. د الله تعالی نه ډېره خوشحاله يم چې ته يې زما په نصيب کړې. ته پوهېږې، فرازه، کله به چې ما ملګرو ته د خپلې مينې کيسه کوله، نو ټولو به ويل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د ټيليفون خبرې دي. يوه ورځ به دې په ميدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ويل دا ټول دوکه‌بازان دي. کله کله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه ورکړم."

ما ورته وويل: "نازنين، ستا ملګرو رښتيا درته ويلي دي. ډېر داسې بې‌وجدانه ځوانان شته چې يوه نجلۍ د مينې په دام کې ګيره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بيا يې په نيمه لاره کې پرېږدي. زه به په دې اړه يوه نه، دوه حقيقي کيسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا يقين وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان يا ځوانانو نه نه يم. زموږ په کورنۍ کې يو رګ د پښيانو دی؛ خلک موږ ته وايي، 'تاسو پښيان چې يو ځل اوږه ووهئ، بيا نه اېساريږئ.' نو ما هم په تا پسې قوي اوږه وهلې وه. خو پوهېږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنين په خندا وويل: "هو، پوهېږم. د غم زويه! دومره وړې خبرې نه دي، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وويل: "نازنين، دا سمه ده چې مينه ړنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خيال به پکې هم ساتې. يواځې به خپلو خواهشاتو پسې منډې نه وهې. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خير يې رانه وغوښت، ما ويل کاش چې دا اسمان زما په سر ولېږي، نه دا چې د دې بې‌وسه پلار اوښکې وګورم. کاش چې د دې کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مينه پاکه وه، الله موږ يو بل ته ورسولو."

نازنين زما په خبرو وخندل او وه يې ويل: "ها، زما پښه يې خاونده! اوس په پښايي کې راته وواېه: 'ته ډېره ښايسته يې!'"

ما ورته وويل: "نازنين، تو بو سدوري های."

نازنين وخندل او وه يې ويل: "زه ځم دا خبره مورجانې ته کوم!"

ما ورته وويل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ايسار کړم. هلته به مې ملګري وايي: 'دا څه شو.

ما ورته وويل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنين وويل: "په يوه شرط چې لاړې، هغه سندره چې دې په کلي کې ويلې وه، 'ستا د دوو سترګو لپاره'، دا به ووايې! زمه ټولې خپلواني بام ته خېژوم چې دا سندره ستا له خولې واورې."

ما وويل: "د شرمېدلې لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وايي؟ شرموې مې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا یې وویل: "که یې ونه وایې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وویل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې یې غاړه راکړه، مخه ښه یې راسره وکړه، او زه د ملګرو خواته لاړم او کیناستم. سیل روان و. لږ ساعت وروسته نازنین ماته پیغام وکړ: "فرازه، موږ ټول ستا په انتظار یو. پاڅه کنه!"

ما خپل ملګري فرهاد ته ورو وویل: "ټول ملګري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاڅوئ چې سندره ووایم." فرهاد هم ټول ملګري راټول کړل، او په زوره یې روان کړم.

زه هم لاړم، میکروفون یې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومې اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانګاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته وه یې ویل: "مایک ماته راکړه." مایک یې واخیست او ښه شیبه ټپې یې وکړې. ډېر خوند یې وکړ. پروګرام ختم شو، د خوب بسترې مو تیارې کړې، او ویده شو. د سهار د چایو وروسته یې زه کور ته لاړم، زرغونې راته وویل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووایه چې ځانګه پرېږدي، یو څو شپې به موږ سره وکړي. نازنین خفه ده، وایي ځانګه دې پاتې شي."

ما ورته وویل: "زرغونې، ته ښه پوهېږې، کوژده وشوه، کلیوال به د مبارکۍ لپاره راځي، هلته به کلیوالو ته پروګرام جوړوم. په دې وخت کې که ځانګه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خیر، مراسم چې تېر شي، زه به یې خپله راوړم. ځانګه زموږ لاس او پښې دي، او بل که ځانګه په کور کې نه وي، زه هم خفه کېږم."

ما زیاته کړه: "زه خو وایم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "که زه لاړه شم، د نازنین به څه کېږي؟ زه خو د هغې امسا یم!"

په دې وخت کې د نازنین پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنین مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کیناستو. د نازنین پلار زما ورور ته وویل: "تاسو خو خبر یاست، نازنین پوهنتون وایي، او دا یې وروستی کال او سمستر دی. تر هغې به صبر کوئ چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وویل: "میرویس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنین د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وویل چې راشئ واده وکړئ مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هیڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د ویاړ خبره ده. ته خو یو کال یا شپږ میاشتې یادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا خوشاله شو او دعاګاني یې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وویل: "وروره، لس کاله یې غوږ کې مه پږده، ولې مې زوروې!"

مور مې راته غابښونه وچیچل، ټولو وخندل. زرغونې وویل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وویل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخندل او وه یې ویل: "ورشه، نازنین سره دي که ترې اخیستی یې شې، ورنه یې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وویل: "نازنین چېرته ده؟ چې لږه یې وګورم."

وه یې ویل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه لیدل. راغلم حجرې ته او کلیوالو ته مې وویل: "راځئ چې په خیر سره لاړ شو."

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیکونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروګرام جوړ کړ

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنګ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین ځانګه ډېره یادوي. که یې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووایم چې در یې وړي."

ماښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او ځانګه لاړ شئ میرویس کاکا کره، نازنین وایي ځانګه مې یادیږي."

ما ورته وویل وروره د خولې نه دې قربان شم زما هم نازنین یادیږي وبه یې ګورم

د نازنین اصل کې زه یادیږم بهانه ځانګه کوي

ورور مې وخندل او راته یې وویل: "نور نه پوهیږم چې ته یې یادیږې که ځانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کینږدې، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زماني وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچی، لکه ډبولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "نه وروره، چې هر څه ته وایې، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوټې ته روان شوم.

ځانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخیستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به ځو."

ما ورته وویل: "خورجانې، هر څه چې دې اخیستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لاړ شو. ته د دې شیانو فکر مه کوه."

ځانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنګ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم یادیږي."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوې. او سبا ته خو هسې هم له خیره سره ځو."

ما زرغونې ته زنګ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

زرغونې وویل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنګه یاست؟"

نازنین چیغه کړه: "زه هم ښه یم! ځانګه څنګه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنګ نه وهې چې زرغونې ته زنګ وهې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، ګوره دا زرغونه به راباندې مړه کړي. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوې."

ما وویل: "نازنین، اول خو مې سلام قبول کړه."

غږ يې وکړ: "نه يې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس يې وايې!"

ما وویل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بیا خواب راکه."

"ښه، وایه، غوږ یم."

ما وویل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شې، دا به زما لپاره ویاړ وي."

"اوخ اوخ، د غم زویه، داسې اسانه دي! زه چې ستا غږ وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وایې نورې خبرې نه کوم؟"

ما وویل: "نه نازنین، ته باید خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بېکاره خبرو ته."

نازنین وخندل او وه یې ویل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولی!"

ما وویل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمستر دی، مونوګراف به هم لیکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له څانګې سره خبرې وکړه."

ما موبایل څانګې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. څانګې نازنین او زرغونې ته وویل: "سبا درځم، څه راوړم؟" دواړو مننه وکړه، خو نازنین بیا وویل: "ماته لږ کوچ او پنیر راوړه."

ما پرې غږ وکړ: "د کوچو په ځای زه یم کنه!"

زرغونه په خندا شوه. نازنین وویل: "فرازه، که ته د خوړلو وای، نو اوس به مې وختي خوړلی وای، خو زه خیر، خوښه به دې شم."

څانګې خبرې ورسره ختمې کړې او موبایل یې ماته راکړ.

نازنین وویل: "فرازه، د مونوګراف په لیکلو کې ستا مرستې ته اړتیا لرم. ماسره په موضوعاتو پیدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وویل: " ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وویل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخیستل، بیا به ګورو. زه مو خدمت کې یم."

نازنین وویل: "فرازه، د څومره وخت لپاره راځې؟"

ما وویل: "صرف د یوې ورځې لپاره. ورور مې وایي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوخ، د یوې ورځې لپاره بیا هیڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې یا میاشت لپاره راشه، ترڅو چې څانګه دلته وي، ته به هم یې."

ما وخندل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شریکه کړم. ورته به ووایم چې نازنین وایي جامې او بسترې دې راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وویل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموې. هغوی ته مه وایه!"

ما وویل: "سمه ده، صرف د یوې ورځې په خاطر درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفیانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې مونږ ته وښایه، چې وې ګورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښایه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راولې، چې مخامخ یې وګورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، څو شپې وکم؟"

ورور مې وویل: "شپې د څه لپاره؟ لاړ شه، څانګه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو څانګه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

ورور مې مور ته وویل: "دې دله ته بستره وتړه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وویل: "مورې، یو څلور جوړه جامې او هغه جامپر مې هم کېږده، هلته یخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د ځټ نه یې ونیولم: "ته په سرېتوب نه پوهیږې، ته وهل غواړې!"

ما وخندل: "وروره، هسې تا تنګوم. زه چېرته پاتې کېږم؟ که ته راته وواېي چې لاړ شه، میاشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زیات تېر کم. زه هم پوهیږم چې شرم دی."

ورور مې په ځټ زور وکړ: "خا، ستا نیت دې چې دوه ورځې تېرې کړې!"

ما وویل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوئ، تېرې به یې کم."

ورور مې وویل: "نه، مازدیګر بیرته راشه."

ما وویل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې ځټ دې راته خوږ کړ."

بس حرکت مو وکړ. څانګې له کور نه هم یو څه واخیستل، ښار کې یې هم د زرغونې، نازنین او د نازنین دواړو خورګانو ته سوغاتونه واخیستل، او روان شوو.

نازنین زنګ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وویل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمې در رسیږو."

نازنین وویل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وویل: "سمه ده." موبایل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنین کره ورسېدو. د نازنین وړو خورګانو دروازه خلاصه کړه، یوه په منډه شوه او چغې یې کړې: "لالا راغی!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو ستړي مه شي وکړه، نازنین پټه شوه.

ما د نازنین مور ته وویل: "مورجانې، زه ځم حجرې ته. ستړی شوی یم، یوه شېبه ارام کوم."

د نازنین مور وویل: "زویه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بیا ارام وکړه."

دننه د راتلو یې وویل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چیرته به نازنین ووینم. لاړم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا کې مې کیناسته. څانګه لاړه د نازنین خواته. د نازنین مور بهر ووتله.

ما زرغونې ته وویل: "هغه بل مصیبت مې ونه کتل، چیرته ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني وخندل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخندل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغوني وویل: "دا راته ووایه، چې ماته دې څه راوړي دي؟"

ما وویل: "هیڅ! تاسو ځانګه غوښتي وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وکړه، هر څه هغې اخیستي. زه په دې شیانو څه پوهېږم؟ وړوکی ماشوم یم."

زرغوني وخندل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه ګرځي، او وایې ماشوم یم."

ما وویل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړې چې ستا ماشومان هم وګرځي، غم دې وکړم؟"

زرغوني وویل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنین مور راغله او زرغوني ته یې وویل: "لورې، ته لاړه شه، نازنین سره کومک شه، چې ډوډۍ تیاره کړي. فراز جان به وږی شوی وي."

زرغونه پاځېده، ما ورته وویل: "چېرته ځې؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "راځم!"

ډوډۍ یې راوړه، ومو خوړه، زه لاړم حجرې ته، پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ:

"زه د دنیا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازدیګر بیرته ځم."

نازنین وویل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وایم چې ستړي مه شي ورکوم."

ما وویل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم یم."

ویل یې: "ته او خدای، که داسې کوې! خیر دی، مه ټه! زه به ټوله شپه درسره کینم. اوس راته ښېنه وکړه، شرم دی خو ستړي مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وویل: "سمه ده، زه به په تمعه یم."

کتل مې، نازنین، زرغونه، او ځانګه راغلل. د نازنین په لاس کې د شربت ګیلاس و، زرغونه او ځانګه پرې خندل، نازنین د شرمېدو تمثیل کاوه. راغله او په غلي آواز کې یې وویل: "فرازه، ستړی مه شې."

هغوي پرې وخندل. ما وویل: "نازنین، خوله دې خوځېږي، خو اواز دې نه راځي."

ګیلاس یې راکړ او وه یې ویل: "ستړی مه شې."

ما وویل: "خواره مه شې، ته ستړې مه شې. مور دې څنګه وه؟ کور کې ټول خیر و؟"

نازنین وویل: "بس که نور، د غم زویه، دوی را پورې خندوې."

ما وویل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ یې واړاوه او منډه یې کړه.

زرغونه یوه شېبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرویس کاکا چې چیرته تللی و، هم راغی. ستړي مه شي مو وکړه، وه یې ویل: "دلته ولې ناست یې؟ راځه کور ته."

ما وویل: "ته نه وې، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کېناستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنین دواړه وړې خویندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته یې ویل: "لالا، موږ ته به سبا چکر راکوې؟" ما وویل: "سمه ده، موږ درېواړه به چکر ته لاړ شو، نور به هیڅوک نه وړو." انجوني خوشاله شوې، خپلې مور ته یې وویل: "مورجانې، موږ سبا د لالا سره چکر ته ځو."

هغې ورته وویل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنین پلار وویل: "تاسو خبرې کوئ، زه ویده کېږم."

ما وویل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ویده شم."

هغه وویل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ویده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته وویل: "تاسو هم لاړ شئ ویده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوی وویل: "سبا د غرمې نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو.

ما وویل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ: "زه دې په طمعه یم."

وه یې ویل: "سمه ده، ناوخته درځم.

ما وخاندل او ورته مې وویل ګرانې میرمنې زه ویده کیږم او ته هم ښه ارامه خوب وکړه ما ته تنګولې توکې مې کولې رانشې

میسج یې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وویل نازنین اوس په دې خبرو ته نه پوهیږې خو یو وخت بیا داسې راځې چې دا کارونه درته پیغور جوړیږي همدا خوږه ځانګه چې اوس درباندې ګرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پریږده چې ددې موبایل د خبرو هم پیغور درکوي

همدا خوږه زرغونه یوه ورځ ددې کارونو پیغور درکوي

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه یا ددې خبرو پیغور درکړي زمونږ ټولنه کې دددې خبرو ډیر پیغورونه دي

زه چې ځانګې ته زنګ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فامیل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پیغور درنکړي

نازنین وویل رادې کړي زه به هم ورته ووایم چې څه پردی خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کولې

ما وویل نه نازنین زه نه غواړم چې تاته داسې خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وي د ځانګې په موبایل به یې وایو

سمه ده خو یوځل غواړم چې دې وګورم درځم

ما ورته وویل نه مه راځه خدای مکړه د کورنۍ کوم کس دې ونه ګوري

که داسې وشول نو دا کور زمانه پاتې کیږي لږ پام کوه

ښه سمه ده زه ځانګه او زرغونه درځو یوه شیبه به کینو

ما وویل زه دروازه بندوم رانشئ سبا پوهنتون کې سره ګورو دلته به ډیر احتیاط کوئ

هو زه له تانه نه خفه کیږم چې ته کور کې مانه پټیږې دا ښه کار کوې زه تاسره هسې توکې کوم چې دا دی او هغه دس

نازنین ډیره خوشاله شوه او په پیغام کې یې ډیرې دعاګانې ولیکلې

ویل یې اوبه دې کوټه کې شته چې دشپې تږی نشې

ما وویل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ویده شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاڅېږه چای تیار دی چای وڅښه

پاڅېدم کوټه کې تشناب وو مخ مې پریمینځه لاړم چای مو وڅښو زرغونې وویل فرازه مونږ ځو پوهنتون ته چې ته چیرته لاړ نه شې

ما وویل ما دې دواړو وړو ګوډیانو سره وعده کړې چې دوی چکر ته بیایم تر مازیګره خو همدلته یم بیا به وروسته ګورم

زرغونې وویل سمه ده که زړه دې تنګ شو ښار پلو چکر ووهه

ما ویل سمه ده زرغونه لاړه زه ناست وم یو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ویل ځم ورور مې هم وګورم بیا ځمه کورته نه یې شم بیا کتلی

څانګې وویل ورور ته ووایه چې کله کله چکر وهه زه به یې ګورم

ما ویل سمه ده ورته به ووایم

ووتم پیاده روان وم شور د خلکو ګڼه ګوڼه وه ډیر ښایسته ماحول وو یو ساعت وروسته راته نازنین میسج وکړو

سلام ګرانه چیرته یې

ما ویل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې یم

ویل یې سمه ده همداسې راشه زه دې په تمعه یم

ما ویل سمه ده درځم

ورو ورو روان وم لاړم ورسیدم مېسج مې وکړ

ددوی تفریح ساعت وو نازنین ووتله لاس یې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو

زرغونې دې او ملګرې یې یو طرف ته چمن کې ولاړې وې نازنین د هغوی په طرف روان کړم

ما د نازنین نه لاس خوشې کړ او بیرته مخ په شا روان شوم

نازنین مې مخې ته شوه

څه کوې اوس مې شرموې هغه دی ټول درته ګوري راځه

ما ویل نازنین دا ښه کار نه دی بس د لرې نه یې ولیدم دا بس دی نور ځم

نازنین وویل خیر دی فرازه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو ستړې مه شې وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنین ته مې وویل

ماشاءالله نازنین څومره ښایسته ملګرې لرې څومره مینه ناکې دې خوشاله شوم چې زه دې ورسره معریفي کړم او ددوی په لیدلو ډیر زیاد خوښ شوم د هغوی نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وویل تاسې صبر چې زه تاسو ته د کانتین نه څه راوړم

یوه پکې ډیره شوخه وه ویل یې لالا جانه په کانتین ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوې

ما ورته وویل په سر سترګو اوس راسره ځئ دلته دعوت قبلوئ که راسره ځئ ننګرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ویل یې نه اوس خو نه کیږي خو مونږ بیا نازنین ته وایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل یوه خبره وکم دغه څو میاشتې وروسته د نازنین واده دی په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وخاندل خا دا چلونه دې چیرته زده کړې خلاصیدی نشی یو تاوان خو درکوو

ما ویل ماته تاوان نه راکوې نازنین ته یې ورکوئ ځکه دا زمونږ شریکه تاوان دی زما هرڅه د نازنین دی

نازنین وویل نو بیا راځئ چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وویل د غم لورې ته باید زما په تاوان خفه شئ ته ما نور هم تاوانې کوې

دې وخت کې تفریح خلاصه شوه دوی ټلل صنف ته خدای پامانې یې کوله ما نازنین ته زر افغانۍ ورکړې چې په دې ملګرو دې څه مشروبات وځښه نور ترینه روان شوم د ورور خواته مې

ورور خواته مې لاړم هغه مې ولیدو ورته مې وویل ځانګه هم راغلې نازنین دوی کره ده وخت ناوخت یې خواته ورځه

د ورور نه مې روان شوم بیرته نازنین دوی کره لاړم غرمه وه ډوډی مو وخوړه صدف او حسنا وویل لالا مونږ چکر ته اوس یوسه

ما وویل اوس خو غرمه ده لږ ناوخته به لاړ شو چې چکر خوند وکړي

ویل یې سمه ده لالا

لاړل نازنین ته یې وویل مونږ د لالا سره ځو چکر ته نازنین زرغونې ته وویل ته لاړه شه فراز ته ووایه چې مونږ هم یوسه ځانګه به هم چکر ووهي

کټل مې زرغونه راغله د نازنین مور هم ناسته وه ویل یې فرازه مونږ هم یوسه نازنین به د ښار سیل هم وکړي او ساعت به یې هم تیر شي

ما ویل زرغونې تاسو بیا خپله لاړې شئ اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړئ چې صرف مونږ دریواړه ځو چکر ته زه نور ځوک دې چکر کې نه شم ځایولی زرغونې وویل اوس خو به مونږ خامخا ځو که ستا زړه وي کنه

ما ویل لاړې شئ خامخا لاړې شئ اوس ځئ سبا ځئ که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنین مورته یې وویل عمه ته وګوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وویل تاسو خیر دی بله ورځ لاړې شئ

ما ورته وویل الله ځنګه شوې مورجانې هم پیکه کړې

زرغونه د غوصې نه روانه شوه لاړه

کټل مې ځانګه راغله ویل یې وروره مونږ هم چکر ته یوسه ما کابل کټلی نه دی ساعت به مې تیر شي

ما ورته وویل شیطانې اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دې ووایم چې سبا راشي او تاسو چکر ته یوسي

ځانګه هم لاړه نازنین میسج وکړو د غم زویه دا څه ضد دې نیولی پریږده چې مونږ هم درسره لاړو شو چکر ووهو

ما وویل نه یې منم نور تر واده پورې زما او ستا د نږدیوالې اړیکه ختمه نه به مې ګورې نه دې ګورم

زه د غم بچیه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوښه شم

ما ویل سمه ده خوښه مې شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازیګر شو صدف او حسنا مې مخکې کړل زرغونې وویل چکر ته ونه رسیږئ بیرته تور مخونه کور ته راشئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ستاسو ښیرا کار نه کوي نور ترینه لاړو

قرغه کې مو ښه چکرې ووهل کیښتیو کې کیناسو زانګوګانو کې مو چکرې ووهلې ډوډۍ مو همهلته وخوړه صدف او حسنا ډیرې خوشاله وې ناوخته شو ورته مې وویل ځئ چې نور کورته لاړ شو

هغوی هم رواني شولې تیر ماښام کورته ورسیدو

د رسیدو سره زرغونې د صدف او حسنا سره شروع وکړه چیرته تللي وئ څه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کیسه وکړه

زرغونې وویل هله ځئ لاړې شئ خپلې کوټې ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوړه نو دغه دی

عمه زه خو فراز دوی ته ډوډۍ نه ورکوم دوی هرڅه تخته کړي ماړه دي

ما ویل هو ډوډۍ نه خورو خو لږ چای راوړه

زرغونې وویل که تا رانه چای کوټ هم وکړو نو دغه دی

چکر ته دې یونوړو اوس چای هم نشته

ما وویل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاړه شه لالا دې جار شي یوه پیاله چای راوړه

د نازنین مور وخاندل زرغونې لورې خیر دی که چکر ته یې یونوړې چای ورته راوړه

لنډه دا چې شپه مو جوړه کړه لاړم کوټې ته موبایل مې بند کړو او قرارې ویده شوم

یو وخت کې مې کتل د دروازې کړپ شو

ما یوه سترګه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنین، څانګه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي یې بالښتونه واخیستل، زرغونې او نازنین راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونو باندې یې ووېشتلم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثیل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنین ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلي انداز یې وویل: "موږ یو."

ما وویل: "که اوس مې زړه چاودلی وای! څوک داسې کوي؟ ما ویل که راباندې پیریانو حمله وکړه ، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وویل: "بیا ځانته چکر ته ځې!" نازنین زرغونې ته وویل: "شروع شه او سم یې وغربوه چې بیا زموږ نه بغیر چیرته لاړ نشي!"

زرغونې یو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وویل: "قسم دی، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنین او زرغونې له خندا خپلې کولمې کلکې ونیولې او کیناستې. نازنین وویل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! یاد دې وي چې بیا داسې ونه کړې!"

ما وویل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لاړ شئ چې څوک راباندې را نه شي."

نازنین وویل: "ټول ویده دي. موږ راغلي یو چې پچکان(پټه کان) لوبه وکړو، زړه مو تنګ دی."

ما وویل: "تخته د پچکانو لورګانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموئ."

نازنین وویل: "لوبه کوې که بیا شروع وکړو؟"

ما وویل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لډو او بل خبرې به نه کوئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "لډو نه، پچکان."

ما وویل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او ځانګه."

نازنین وویل: "خاوند زما یي او حق هم زما دی چي تاسره زه اوسم."

له ناکامه مي ورته وویل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجي شوې. اخیر مي وویل: "هله، نور لاړ شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وویل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کینو."

ما وویل: "سمه ده، یوه دقیقه وخت راکړئ، تشناب ته ځم."

څنګه چي دروازې ته ورسیدم، ما ورته وویل: "تاسو دلته ویده شئ، زه لاړم حجرې ته."

نازنین د لاس په اشاره وویل: "سمه ده، راځه، موږ ځو."

زه بېرته راغلم، ځای یي سم کړ، او هغوی لاړل. زه هم ویده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چای تیار و، چای مي وڅښل، او نور مي د نازنین مور او پلار څخه رخصت واخیست. د نازنین مور او پلار ډېر تینګار وکړ، ما ورته وویل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوی. بیا، هسي هم ځانګي پسي راځم."

همدې سره مي ترېنه رخصت واخیست او روان شوم. ځانګي وویل: "وروره، زنګ وهه، راته درپسي بیا خفه کیږم، غږ به دې اورم."

ما وویل: "خورجاني، زنګ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتني ته، هغه به ګورې نه به خفه کیږې."

روان شوم، زرغوني وویل: "فرازه، سم موټر کي کینه، خدای مکړه چي څه ونه شي." ما وویل: "سمه ده."

هډې ته راغلم، موټر کې کېناستم. نازنین میسج وکړ: "د غم ځویه، لږ خو به دې صبر کړی وای چي لیدلي مي وای."

ما ځواب ورکړ: "ټوله شپه مو سره ولیدل، هماغه بس دي کنه؟"

"ښه، په ځان پام کوه، فرازه! خدای مکړه که څه درباندې وشول، نو زه به مړه شم."

ما وویل: "د الله پام دې وي، نازنین! او څه چي په تقدیر کي وي، هغه هسي هم نه بدلیږي. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دې ووایه."

کور ته ورسیدم، د کورنۍ غړي مي ناست وو، خبرې یي کولې. ټولو راته ستړي مه شي وویل. مور مي له سر نه ښکل کړم، زه هم کېناستم. مور مي وویل: "فرازه زویه، ستا د واده خبرې کوو چي نور په کراره کراره ځانونه تیار کړو، ځکه وخت دومره نه دی، اېله تر هغي پورې ځان راټول کړو."

ما وویل: "سمه ده، مورې! اول به د کوټې جوړولو غم وکړو، چي ټولو کي مشکل کار همدا دی."

ویل یي: "سمه ده زویه، هو، دا کار ډېر وخت نیسي، باید اول د دې غم وخورو."

وررور مي وویل: "غم مه کوه! که کوټه دې جوړه نه وه، غوجله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلی شوم، پوه شوم چي سړی په غوصه دی.

ورو ورو مو د واده تیاری پیل کړی. د کوټې لپاره فرش، توشکونه، بالښتونه، برستني، او د واده جامي جوړې شوې. دوه اونۍ مو په دېره کي لرګي ووهل چي لږ وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته یي د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مي مور او وررور لاړل نازنین دوی کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مي ورته وویل: "مونږ ځانونه تیار کړي، ستاسو څنګه خوښه ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی وویل: "نور مونږ کوم ورانديز يا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ.

مور مې وويل: "نازنين چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښې کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به يې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه يې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنين زنګ وواهه.

"سلام، فرازه! څنګه يې؟ او ولې رانغلې د مورجانې او ورورجان سره؟"

ما وويل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورنه پوښتنه وکړه: "نازنين، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ويل يې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چيرته تېرېږي؟ زنګ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وويل: "سلام، فرازه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وويل: "د مننې وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنين زړه تنګ نه شي يوازې ده."

نازنين وويل: "ته پوهېږې، فرازه، دومره خوشاله يم، وايم چې د خوشالی نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ويلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېره خوشالي ښه نه وي."

بيا مې زرغونې ته وويل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز يوازې پرېږدې! زما مينه به ته ورته ورکوې

ما وويل: "نازنين، دا منسوخه خوله دې بنده کړه، داسې خبرې مه کوه. ته څه وايې؟ که په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازنين وخندل او دا ټپه يې وويل:

"هيڅوک د چا له غمه نه مري

خوږه فرازه، چا دروغ ويلي دينه."

ما ورته وويل:

"که ليونی درپسې نه شوم،

نو سودايي به خامخا درپسې شمه."

بيا مې ورته دا سندره زمزمه کړه:

"ستا عمر که کم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

ما چې دا بيت وويل، نازنين خاموشه شوه. زرغونې غږ وکړ: "ليونی، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازنين په ژړا کې وويل: "فرازه، وايه دا سندره نوره هم."

ما بل بيت ورته ترنم کړ:

"ستا خمارو سترګو کې زه دا اوښکې ليدی نه شم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په نوراني رُخسار غم کړاو لیدی نه شم.

ته چې پکې نه یې، ګراني، ورانه دې دنیا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

ته یې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدی نه شي،

ته یې زما روح، او روح خو بې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وینم، ښاد به څنګه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

نازنین او زرغونه خاموشې وې، غوږ یې نیولی و. ما بیا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوې نښانه د هغه چا نه یې،

سترګو کې غړېږې، ګراني، ډېره په ما ګرانه یې.

غواړمه له خدایه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

دې سره مې وخندل او ومې ویل: "هههههه، د غم لورې، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ویده کېږم."

نازنین وویل: "فرازه، قسم دی، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شیان وایې، په زړه مې یو رقم درد راځي."

زرغونې وویل: "یو خو زه تاسو لیونو لیونی کړم. کله خندا او کله ژړا!" او بیا یې وخندل. نازنین ته یې وویل: "ګرانې، په تا دې خدای هېڅ نه کوي، زه د دې لیونی دا لیونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنین وویل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وایې، وایه، خو د فراز په اړه به څه نه وایې."

مونږ دریواړو وخندل. ما ورته وویل: "شپه ناوخته ده، نور به ویده شو."

نازنین وویل: "د غم زویه، په دې سندره دې زما ټول خوبونه یوړل، خوب راته اوس نه راځي."

ما وویل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، ښه شپه ولرې."

موبایل مې بند کړ او ویده شوم. خوب مې ولیدو، او په خوب کې مې خپل واده ولید.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنین دې کره ځو هلته چې ورسیدو، د نازنین کورنی زموږ ډېر قدر او عزت وکړ. نازنین راغله، مونږ ټولو سره یې "ستړی مه شي" وکړه. ماته یې د سر په اشاره کې ستړی مه شي راکړه او بیرته لاړه.

ورور مې د نازنین پلار ته وویل: "ډګروال صیب، دا خرچه وګورئ، که کمه وي یا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ تیار همدلته یو، را ته ووایئ چې درته یې راوړو، ځکه زموږ ځای لرې، او وخت کم دی. موږ بیا هلته واده سره بندېږو."

د نازنین پلار وویل: "زویه، هیڅ به نه کمیږي، او که کم شول، زه یې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامی سره ختم کړئ."

ورور مې وویل: "مننه، ډګروال صیب، ژوندی اوسی. راځو د ناوې وړلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوې پسې راشو؟"

ډګروال صیب وویل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مي وويل: "ډګروال صيب، که چيرې وليمه وکړو، تاسو موږ ته ناوې يوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروګرام واده پاتې کيږي. موږ به يوه ورځ مخکې ناوې يوسو او په سبا به يې هلته واده شروع کړو چې پروګرام مو په ارامۍ سره سرته ورسيږي."

د نازنين پلار وويل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دی هر وخت راځئ. موږ به خپل ځان تيار کړو."

د غرمې ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخيست او روان شو. کور ته ورسيدو، دلته په کلي کې مو د واده ترتيبات شروع کړل.

د واده نه يوه ورځ مخکې مو څلور مرسيديز موټر ونيول. کليوال، خپل خپلوان ټول سره يوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنين پلار ته مو زنګ وواهه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان يو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسيدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنين پلار وويل: "نکاح دلته ترئ يا هلته خپل کور کې؟"

ورور مي ورته وويل: "د نکاح مراسم به هلته ونيسو."

ورور مي موټر کور ته دننه کړو. نازنين ته مي وويل: "مخکې سيټ کې کينه."

مشر ورور ته مي وويل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتياط سره لاړ شو، دا هلکان دي څه پيښه ونه شي."

نازنين مي مخکې سيټ کې کينوله. زرغونه راغله او ويل يې: "زه هم تاسو سره يم."

ما وويل: "ته نورو موټرو کې کينه، دلته موټر کې يوازې زه او نازنين يو."

همداسې مو وکړل، د نازنين کورنۍ نه مو اجازه واخيسته. لاړم د نازنين مور ته مې وويل: "مورجاني، ژاړه مه کوه، لاره ده، خدای مکړه څه پيښه ونه شي. بل که هر وخت دې يادېده، ته صرف زنګ ووهه، زه يې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنين په لاره کې ټوکې او ګپ لګول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهي پر تر بيخه ښه په قرار راغلو.

ورور مي راته زنګ وواهه: "لږ تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تياری کوو ناوخته دی."

ما موټر غاړې ته ودراوه. هغوی چې ورسيدل، ما ورته وويل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درځو."

ورور مي غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دی"

بيا مو حرکت وکړ. ما خپل موبايل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنين ته زنګ وواهه او ورته يې وويل: "فراز، ته ووايه چې لږ تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سليټر ته بنده کړه. د ميټر ستنه مې يو سل او اتياوو باندې ودروله. نازنين چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنين ته وکتل، رنګ يې تک ژير وو. په هماغه وخت کې نازنين چغه کړه: "فراز، مخې ته وګوره!"

چې ترڅو مي کتل، يو ګرس شو، او د نازنين دومره چيغه مې واوريده چې "اخ، فراز، زړه مې..." نور په ځان پوه نه شوم

زرغونه وايي ډير لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړې او لوګي وليدل زما د زړه يو د درد غږ ووواته اخ نازنين

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسیدو سره چې موټر بریک ونیوه ما د لیونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شیشه مې لاسونه ولګول دروازې نه خلاصیدلې

سرک غاړې ته مې تیږه وکتله راوامې خیسته د موټر شیشه مې پرې ووهله

هیڅ په خپل ځان نه پوهیدم دومره تیز ګزار مې وکړو چې شیشه ذرې ذرې شوه په شیشه ننوتم

نازنین خورې ګرانې غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګیا ول دروازې یې ورته ونړولې

ما نازنین ته بیا چیغه کړه خیر دی غږ وکړه

د نازنین غږ نه وتو فراز یې وویل او اخیرې سلګی یې ووهله ما چیغې کړې چې هله نازنین ژوندی ده

خلکو دواړه ویستل شاته موټرو ته یې په منډه کړل موټرې بیرته مخ په کابل رواني شوې زه د نازنین سره موټر کې کیناستم او سبق مې شروع کړو د نازنین سپین مخ په وینو ککړ شوی و سر یې په شیشه لګیدلی وو سینه یې هم لګیدلې وه د خولې او پوزې نه یې وینه راغلې وه

سر یې ما په خپله غیږه کې کیښود اوښکې مې رواني وې یو وخت مې د نازنین د مخ نه وینې پاکولې چې لاس مې کیښود مخ یې یخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه یې هم یخ وو کریکه مې کړه اخ فرازه د نازنین نه خلاص شوې نازنین مړه شوه دې چیغې سره د فراز کشر ورور فیاض غوسه شوه دا څه بد کوې

ما په سلګو کې وویل نازنین مړه ده لاسونه او وجود یې یخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وهم کله ویښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فیاض د لاسونو نه ونیولم زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنین پلار ته زنګ وهلی وو چې دغسې کارر شوی مونږ روان یو چهارصد بستر شفاخانې ته راشه

هغوی ټوله کورنۍ میلمانه شفاخانې مخې ته ولاړ وو

زرغونه وایي مونږ ډیر ژر شفخانې ته ورسیدو دوس مو دستي بیرنۍ خونې ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین یې چې وکتله ډاکترانو وویل الله دې وبښي شهیده شوې

دې سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنین مې ځان خطا کړو یو چیغه او کریکې شوې یو قیامت جوړ شو څانګه بې هوښه شوه د نازنین مور پلار هغوی هم بې هوښه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

په شفاخانۍ کې نورو خلکو چې هم کتل په چیغو چیغو به یې ژړل ددوی ځوانۍ ته ددوی د واده جوړئ ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوسو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړې او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسې وي او کیداي شي چې میاشت پورې داسې وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کوو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر ووېل ډګروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندۍ وي د مېړه په کور وي خو چې مړه شي مړی يې پلارګنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زارۍ کوم په پښو دې لوېږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرګ به يې يو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چیغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې يې خاورو ته وسپارو فراز به يې هم څنګ کې خښ کړو مه يې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

ووېل سمه ده

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه ګوري په مخ يې اوښکې رواني دي مور يې راغله غاړې نه يې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پرېښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور يې ووېل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به يې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترګې نه دي غړولي

مور يې ووېل راځه لورې لږ بیرون ووځه

څنګه خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولې لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو ګې ګوتې واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاڅېږه کنه زه هم مړه کېږم خیر دی سترګې خلاصې که

د فیاض هم اوښکې رواني وې زړه يې سلګۍ وهي خو په ظاهره يې ځان کلک کړی و

صابر د نازنین پلار ته ووايي چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپې ناوخته ورسېږو او سبا به يې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او وير ګډ وي د فراز مور باندې حمله راغلې هغه کلیوالو شفاخانې ته وړې وی ټول کلی د غم په ټغر ناست دی

ټولې ښځې فراز دې کره وې د کلي ټولې انجونې چې نازنین يې لیدلې وه ورته ژاړي

يو خوا ځواني پيغلتوب او بل خوا ناويتوب د محشر ورځ وي

موټرې ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فیاض پاتې شي

صابر فیاض ته ووايي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوې

ځانګه ژاړي وه خدایه زه اوس چیرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دی او هلته مې نازنین وریندار جنازه

زرغونه او ځانګه هم ورسره رواني شي د نازنین دوی ټوله کورنۍ خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر کلي ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو میلمنو ته ځایونه جوړ کړئ

ټولو کلیوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ ګاني یې تیارې کړې وې چای او اوبه یې اماده کړي وو

نږدې ګاونډیانو یې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسیده او په نیمه شپه په کلي کې چیغې کړیکې ژړاګانې ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسي یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پیژاندل ورسیدل

د فراط مور ناسته وه سپیني یې ټبنتیدلي وو په مخ یې اوښکې رواني وې مړې مړې یې کتل

د نازنین خویندو وروړمو او مور یې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتي لورې څومره سختي دې تیرې کړې اخیر دې دا حال شو

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکې به یې رواني وې

په همدې چیغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپارې واخیستې او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلي هلکان تر لرې کلیو پورې لاړل هر جومات کې یې اعلانونه وکړل او څه خلک هدیرې ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوښکې رواني وې زړونو یې سلګۍ وهلې

څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او ځانګې په تابوت لاسونه لږولي وو نه یې پریښودو
د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغی مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او ځانګې وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم ځانګې سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلی او د ځو کلیوالو سره فیاض زرغونې او ځانګې حرکت وکړو.

زرغونه وایي ډیر لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړې او لوګي ولیدل زما د زړه یو د درد غږ وواته اخ نازنین

د رسیدو سره چې موټر بریک ونیوه ما د لیونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شیشه مې
لاسونه ولګول دروازې نه خلاصیدلې

سرک غاړې ته مې تیږه وکتله راوامې خیسته د موټر شیشه مې پرې ووهله

هیڅ په خپل ځان نه پوهیدم دومره تیز ګزار مې وکړو چې شیشه ذرې ذرې شوه په شیشه ننوتم

نازنین خورې ګراني غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګیا ول دروازې یې ورته ونړولې

ما نازنین ته بیا چیغه کړه خیر دی غږ وکړه

د نازنین غږ نه وتو فراز یې وویل او اخیري سلګۍ یې ووهله ما چیغې کړې چې هله نازنین ژوندۍ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو دواړه ويستل شاته موټرو ته يې په منډه کړل موټرې بيرته مخ په کابل رواني شوې زه د نازنين سره موټر کې کيناستم او سبق مې شروع کړو د نازنين سپين مخ په وينو ککړ شوی و سر يې په شيشه لګيدلی وو سينه يې هم لګيدلې وه د خولې او پوزې نه يې وينه راغلې وه

سر يې ما په خپله غيږه کې کيښود اوښکې مې رواني وې يو وخت مې د نازنين د مخ نه وينې پاکولې چې لاس مې کيښود مخ يې يخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه يې هم يخ وو کړيکه مې کړه اخ فرازه د نازنين نه خلاص شوې نازنين مړه شوه دې چيغې سره د فراز کشر ورور فياض غوسه شوه دا څه بد کوې

ما په سلګو کې وويل نازنين مړه ده لاسونه او وجود يې يخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وهم کله ويښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فياض د لاسونو نه ونيولم زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنين پلار ته زنګ وهلی وو چې دغسې کارر شوی مونږ روان يو چهارصد بستر شفاخانې ته راشه

هغوی ټوله کورنی ميلمانه شفاخانې مخې ته ولاړ وو

زرغونه وايي مونږ ډير ژر شفخانې ته ورسيدو دوس مو دستي بيړنی خونې ته يوړل ډاکتران ټول شول فراز يې عمليات خانې ته يوړو نازنين يې چې وکتله ډاکترانو وويل الله دې وبښې شهيده شوې

دې سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنين مې ځان خطا کړو يو چيغه او کړيکې شوې يو قيامت جوړ شو څانګه بې هوښه شوه د نازنين مور پلار هغوی هم بې هوښه شول د هر يو په مخ د اوښکو سيلابونه روان وو

په شفاخانۍ کې نورو خلکو چې هم کتل په چيغو چيغو به يې ژړل ددوی ځوانۍ ته ددوی د واده جوړئ ته چې په وينو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وويل ډاکتر صيب د فراز حال څنګه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې يوسو

ډاکتر وويل مونږ هيڅ نه شو ويلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړي او ددې ترمنځ هيڅ توپير نشته

کيدای شي يوه ورځ داسي وي او کيداي شي چې مياشت پورې داسي وي

صابر د نازنين پلار ته وويل ډګروال صيب اوس څنګه کوو

د نازنين پلار وويل د نازنين ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

صابر وويل ډګروال صيب سمه ده چې خور لور چې ژوندی وي د ميره په کور وي خو چې مړه شي مړی يې پلارګنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاری کوم په پښو دې لوېږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند يوځای نه شول په مرګ به يې يو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چيغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صيب نازنين مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې يې خاورو ته وسپارو فراز به يې هم څنګ کې خښ کړو مه يې جدا کوه

د نازنين پلار ومنله

وويل سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه ګوري په مخ يې اوښکې رواني دي مور يې راغله غاړې نه يې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پرېښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور يې وويل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به يې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترګې نه دي غړولي

مور يې وويل راځه لورې لړ بیرون ووځه

څنګه خپل مخ او ځان وهې

فرازه وروره ته ولې لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدايه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو ګې ګوتې واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاڅېږه کنه زه هم مړه کیږم خیر دی سترګې خلاصي که

د فیاض هم اوښکې رواني وې زړه يې سلګی وهي خو په ظاهره يې ځان کلک کړی و

صابر د نازنین پلار ته ووایي چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپې ناوخته ورسیږو او سبا به يې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر ګډ وي د فراز مور باندې حمله راغلې هغه کلیوالو شفاخانې ته وړې وی ټول کلی د غم په ټغر ناست دی

ټولې ښځې فراز دې کره وې د کلي ټولې انجونې چې نازنین يې لیدلي وه ورته ژاړي

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټرې ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فیاض پاتې شي

صابر فیاض ته ووایي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوې

څانګه ژاړي وه خدایه زه اوس چیرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دی او هلته مې نازنین وریندار جنازه

زرغونه او څانګه هم ورسره رواني شي د نازنین دوی ټوله کورنی خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

صابر کلي ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو میلمنو ته ځایونه جوړ کړئ

ټولو کلیوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ ګاني يې تیارې کړې وې چای او اوبه يې اماده کړي وو

نږدې ګاونډیانو يې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسیده او په نیمه شپه په کلي کې چیغې کړیکې ژړاګانې ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسې یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پیژاندل ورسیدل

د فراط مور ناسته وه سپیني يې تبنتیدلي وو په مخ يې اوښکې رواني وې مړې مړې يې کتل

د نازنین خویندو ورومو او مور يې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتي لورې څومره سختي دې تیرې کړې اخیر دې دا حال شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکې به یې روانې وې

په همدې چیغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپارې واخیستې او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلي هلکان تر لرې کلیو پورې لاړل هر جومات کې یې اعلانونه وکړل او څه خلک هدیرې ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوښکې روانې وې زړونو یې سلګې وهلې

څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او څانګې په تابوت لاسونه لګولي وو نه یې پریښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغی مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او څانګې وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم څانګې سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلی او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او څانګې حرکت وکړو.

په ټوله لاره زرغونې او څانګې سلګې وهلې او ژړل یې روغتون ته ورسیدل پوښتنه یې وکړه فراز څنګه دی ډاکټران څه وایي؟

د فیاض تره زوی وویل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترګې وغړوي خو تراوسه یې هیڅ حرکت نه دی معلوم ډاکټران هم په تشویش کې دي هغوی مونږ ته څه نه وایي صرف دومره وایی دعا کوئ.

څانګه او زرغونه په دهلیز کې په ځمکه کیناستلې سبق یې شروع کړو سترګې یې په ژړا سرې کړې وې څه ټوله شپه ناخوبې

فیاض ورته انرژي راوړه دواړو ته مګر

دوی انکار وکړو او اوبه یې وغوښتلې

فیاض ورته اوبه او د سر درد ګولی راوړلې هغه یې وخوړل

مازیګر شو خو د فراز هوش کې راتللو هیڅ خبر معلوم نشو ماښام شو

دا چې د فراز دوی ټول خپلوان د واده په خاطر ننګرهار ته تللي وو او نازنین د مرګ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور کې وو همداسې د نازنین دې خپلوان هم د جنازې سره تللي وو دریمه یې تیروله نو هیڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې دوی ورته تللي وای شپې تیرولو په خاطر،

نو زرغونه او څانګه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فیاض فکر شو د خپل ملګرو کورونو ته، نو ملګرو ته یې زنګ ووهو ټول جریان یې تیر کړه او ورنه یې د بیسترو غوښتنه وکړه

د فیاض ملګرو لس دولس جوړه بیستره راوړه

څانګې او زرغونې یوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله یې په پښو واچوله دیوال ته یې تکیه ووهله

شپه نیمګې ته ورسیده دوی ویښ وو فیاض ورته ګرمه کافي راوړله هغه یې وڅښله فیاض ورته وویل تاسي ویدې شئ زه دلته ناست یم که څه خبره وه پاڅوم مو زرغونې او څانګې وویل مونږ ته خوب نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو د سترګو نه خوبونه تښتيدلي وو هيڅ چاته خوب نه ورتلو

هلته کليوالو د صابر سره ډيره مرسته وکړه هغه يې ټک کار ته نه پريښودو

ورته يې ويلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوئ هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحي خلکو ته فکر وکړئ

کور يې ودان حتا د ميلمنو لاسونو وينځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفاخانه کې شپه په ويښه تيره شوه خو فراز هوش کې رانغی

ډاکترانو وويل صبر وکړئ الله مهربانه دی دوه ورځې نور هم ګورو

ټول وچې شونډې او سرې سترګې ناست دي لس بجې شوې زرغونه خوب يوړه د ځانګې په غيږه کې يې سر کيښود او په ځان يې روجايي کش کړه نيم ساعت به ويده وه چې چيغه يې د خولې نه ووته فراز فراز په هوش راغی او پورته شوه لکه د ليونی په شان يې دهليز کې منډه کړه

فياض ونيوله او ورته په ژړا شو ځانګې هم وژړل زرغوني صبر ولره خوب کې وې خوب دې وليدو الله تعالی دې خوب رښتيا کړه

زرغوني شا او خوا وکتل بيرته راغله کيناسته

ځانګې ته يې خپل خوب وويلو چې فراز هوش کې راځي مانه اوبه غواړي زه په منډه ځم چې ډاکترانو ته اواز وکړم

يا الله ته مې دا خوب رښتيا کړې نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزورو کې پاتې نه دی خدايه که فراز دې راته ښه کړو نو 50 روژې په نهره نيسم

وړې ترې درديدلي ژړيدلي او الله ته په زارو دريمه شپه پرې راغله

فياض ورته وويل تاسو دواړه به يوسم زما د ملګري کور دی ارام به وکړي سهار به بيرته راشئ

دوی ونه منله او پاتي شول

هلته يې په کور کې غم جوړ دی هغه چې وايي مړی نشته او وير يې شته د هرساعت او هرې ورځې په تيريدو يې په کورنی کې غم ډيريږي

دا شپه هم تيره شوه هلته صابر غټ خيرات باندې کړ هغه سوداګانې چې د نازنين د واده لپاره اخيستي وې ټولې يې ورته په خيرات کې مصرف کړلې خيرات خلاص شو ټول ميلمانه خپلو کورونو ته لاړل يوازې د نازنين دوی کورنی پاتې شوه چې صابر پرېښښوده ويل يې دا جمعه به دلته په شريکه وکړو بيابه لاړ شئ

د زرغوني کورنی هم راغله خپل کور ته اول سيده راغلل روغتون ته پوښتنه يې وکړه

فياض زرغوني او ځانګې ته يې وويل تاسو نور لاړې شئ کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي يئ دمه جوړه کړئ

د زرغوني پلار وويل فياض بچيه ته هم لاړ شه زه به پاتې شم

فياض وويل نه کاکا زه هيڅ چيرته نه ځم

ځانګې وويل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلی

ځانګې وويل بس زه هم نه ځم

فياض هغوی مجبورې کړې او لاړلې

زرغوني خپل پلار او مور ته وويل پلاره مورې اول دې خدای په فراز هيڅ نه کوي که چيرته هغه په هوش راغی او د نازنين نه خبر شو مړ به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ځمه د ځانګي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغی نو زه کولی شم چې هغه په یو چل ارامه کړم هغه زما په هره خبره یقین کوي او مونږ ډیر بلد هم یو

ځانګه او زرغونه هم ماښام ناوخته روغتون ته رواني شوې د زرغونې مور ډوډۍ تیاره کړې وه هغه یې هم یوړه

دشپې لس بجې شوې چې د ډاکټرانو چیغې شوې فراز په هوش راغی تولو منده کړه زرغونه په ډیرې تیزۍ سره په کوټه ننوته ډاکټرانو ایساره کړه چې اوس نشئ تللی

زرغونې وویل خیر دی ما پریږدئ ماچې وګوري هغه ښه کیږي هغه په ما اعتبار لري

ډاکټرانو وویل خیر د هغې په مخکې به د حادثې په اړه هیڅ نه وایې

زرغونه لاړه د فراز سر یې په خپل غیږه کې ونیولو

فرازه سترګې خلاصې که زه یم زرغونه

فراز خبرې نه شي کولي زرغونې ته ګوري په ډیر زور سترګې خلاصې کړي او بیرته بندې شي

فیاض کور ته زنګ وهي چې ورور مې په هوش راغب هلته د نازنین د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولی

دلته ساعت تیر شو فراز سترګې نه غړوي دوه درې ساعته تیر شول زرغونې د فراز سر په خپل غیږه کې ایښی مړې مړې اوښکې تویوي ځان سره لګیا ده د فراز د ژوند دعاګانې غواړي الله ته زاري کوي چې فراز ښه شي

بیرون ځانګه فیاض او خپلوان یې د خوشالۍ اوښکې تویوي لمونځونه کوي د شکر سجدې کوي چې الله فراز ته یوځل بیا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وایي نازنین سترګې مې نه خلاصیږي

نازنین ته چیرته یې

زرغونه ورته وایې فرازه زه ستا خواکې یم ارام وکړه په ځان زور مه راوړه

بیا د فراز سترګې او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکټر ته ووایي په دې بیا څه وشول

ډاکټر وایي اندیښنه مه کوئ ورو ورو ۍه کیږي

هغه وګوره اکسیجن یې هم حرکت وکړو د زړه ضربان یې هم شروع شو

زرغونه د خوشالۍ نه ژاړي او په زړه کې سلګۍ وهي او د اکسیجن او د زړه ماشینونو ته ګوري ورو ورو خوشالیږي

یو ساعت وروسته فراز سترګې خلاصوي ګوري چې سر یې د زرغونې په غیږه کې ایښی زرغونه خوشاله شي سر ټیټ کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بې اختیاره اوښکې یې له سترګو لاړې شي

فراز په ډیره سخته ووایي نازنین هغه چیرته ده

زرغونه ورته وایي نازنین کور کې ده ښه ده فکر مه کوه

د فراز له سترګو اوښکې رواني شي او بره چت ته ګوري

ځانګه او فیاض هم ننوتل ځانګې چې د فراز په سترګو کې اوښکې ولیدې ځان یې ترینه چپ کړو دیوال ته یې مخ کړو خپل لاس یې په خوله کې ونیو چې د ژړا او سلګو اواز یې وانه وري او په ژړا شوه دومره یې وژړل د ورور په بیوسۍ او خوږیدو چې ټول ګریوان یې له اوښکو لوند شو دومره زور یې په خپل لاس کړی وو چې د لاس نه یې غوټه غوټه وینه روانه شوه بیا یې هم زړه طاقت ونکړو له کوټې ووته او یوه چیغه یې ووهله وه خدایه فراز ته نازنین له کومه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو ددې دا ټوک ټوک او زخمي ځان نه شم لیدلی په ژړا کې دومره ستړي شوه چې بې دمه دیوال ته کیناسته

فیاض راغي دلاسه یې کړه لیونی خوشاله نه یې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندی کړو شکر وباسه دعاګاني وکړه راځه د ورور خواته لاړ شو

څانګې ورته وویل لږ مي پرېږده زړه مي بې دمه دب ورور ته نه شم کتلب لږې اوبه راکه

فیاض ژر اوبه ورکړل څانګې چې اوبښکي لا وچې شوې نه وې اوبه وڅښلې او لاړه د فراز خواته ورغږ یې کړل چې

وروره څنګه یې؟

فراز وکتل هیڅ یې ونه ویل خپلې پښې ته یې اشاره وکړه او په مخ یې اوښکي رواني شوې.

څانګه په سرو سترګو ښکته شوه د مخ نه یې ښکل کړو اوښکې یې ورته پاکې کړې

مه خفه کیږه وروره ښه به شي

زرغونه چې لا تر اوسه یې د فراز سر په غیږه کې ایښی وو د فراز په سر یې لاس کش کړو فرازه ښه کیږې تشویش مه کوه

فراز بره وکتل نازنین هغه نو ولې نشته زما سر ښکته کړ

زرغونې یې سر ورته په بالښت کیښود په سر یې ورته لاس واخو

فراز یې لاس لرې که نازنین خو زه یواځې نه پرېښودم هغه څنګه نشته

زرغونې وویل هغه کور کې ده راځي تاته ډیرې خبرې ښې نه دي لږ ارام وکړه

نازنین نشته نو ارام څنګه وکم هغې ته ووایه چې راشي وې ګورم کنه ما ورته یوسئ

زرغونې وویل سمه ده تابه ورته یوسو ته لږ ښه شي مونږ درسره یو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره یې اوښکې رواني شوې

ډاکتر راغی مونږ ته یې وویل تاسو ووځئ دیته د ارام ستن کوو چې ارامه شي

څانګې وویل ډاکتر صیب زه ورسره کینم

زرغونې وویل څانګې ته لاړه شه زه ورسره پاتې کیږم

زرغونه پاتې شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې یې د نازنین سره په خبرو وو همداسې ارامه شو

د څلورو ورځو په تیریدو دومره شو چې ډاکترانو وویل تاسو نور دا کورته وړلی شئ دوا یې ورکړه دا چې ګرزیدلی نه شو خپل په حال به یې ژړل نو بایسکل یې ورته واخیست په هغې کې یې کینوه تر موټره او کور ته یې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو یو بل قیامت جوړ شو چغې شوې ژړاګاني شوې فراز چې د نازنین دي کورنی وکته په دیره کې یې کتونه وکتل دیګونه یې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر یې باندې کړي وو

چیغه یې کړه نازنین چیرته ده دا خلک او دا دیګونه دیره دا څه دي

مورې ستا دې قسم وې راته ووایه نازنین کومه ده ولې نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مي مخې ته راغله

او بیا یې چیغه کړه نازنین چیرته یې

کور کې یوه غوغا جوړه شوه زرغونې وویل فرازه ارامه شه تاته خفګان ښه نه دی

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکاوه ورکه شه له خوانه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريٖ نازنین چیرته ده ژر کوه ووایه کنه اوس مې زړه چوي

مور یې وویل زویه نازنین نشته هغې مونږ ټول پرېښودو او لاړه

دې خبرې سره د فراز د خولې نه یوه چیغه ووته وه خدایه ما هم واخلې او خپل زړه ته یې یو ګوزار ورکړو د بایسکل نه چې ګوزاریدو زرغونې منډه کړه سلګو نیولې وه ترینه یې لاسونه تاو کړل او فراز یې پرېنښود چې په ځمکه ولوېږي کلک یې ونیولو

ورونو یې غېږ کې کړ او هغه کوټه چې یې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تخت چې یې د واده لپاره اخستی وو هغې کې یې واچوه

ژر لاړل نږدې ډاکتر وو هغه یې راوست ډاکتر چې رسیدو فراز په هوش کې راغلی وو سلګې یې وهلې وه موريٖ زړه مې درد کوي ډاکتر ورته د ارام ستن وکړه ټول یې د کوټې نه وویستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دریده او کله کیناسته د فراز څارنه یې کوله خیرات ختم شو ماښام او ماسختن شو ټول په ژړا ندي وای که فراز بیا ویښ شي څه به کیږي

مور یې دروازه خلاصه کړه کوټې ته یې ننوته د فراز سر ته کیناسته دوعاګاني یې کول او د زوی د صحت غوښتنه یې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کیناسته اوښکې یې رواني وې

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغونې ته وویل لورې ته لاړه شه څانګې سره ویده شه زه فراز ته کینم

زرغونې ورته په ژړا کې وویل خیر دې ترورجاني ما د فراز نه مه شړه ماته خوب نه راځي زه هم کینم

زرغونه پاڅیده لمانځه ته ودریده لمونځ یې خلاص کړو او د نفل لمونځ یې شروع کړو

تر ډیر ناوخته پورې یې نفلونه وکړل او دعا ته یې لاسونه پورته کړل

خدایه ته فراز په داسې حال کې پورته کړې چې نازنین یې له یاده وتلې وي

خدایه فراز راته روغ کړې

خدایه وه خدایه که په فراز څه وشول زه هم ژوندۍ نه شم پاتې کیدای

اخیري دعا یې د فراز مور واوریده

ورته یې وویل لورې تا څه وویل ته بیا ووایه زرغونې ورته وویل چې دغسې خبره ده نازنین ماته دغه قول راکړی وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خیال به ته ساتې

د فراز مور له غاړې تاوه کړه ښکل یې کړه

دواړو په ځمکه ځانونو ته ځایونه جوړ کړل او ویده شول

سترګې به یې نه وې ورغلې چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاڅېدل اودسونه یې وکړل د کورنۍ نور غړي یې هم پاڅول د فراز ورونه او میرویس کاکا لاړل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوټې ته دننه شول فراز پاڅیدلی وو تخت ته تکیه وو او لمونځ یې کاوه

په لمانځه کې یې له سترګو اوښکې رواني وې.

زرغونې او د فراز مور چې ولیدو د ډیرې خوشالۍ نه ددوی اوښکې هم رواني شوې.

زرغونه یې لاړه خواکې یې کیناسته

فراز سلام وګرزاوه لاسونه یې لپه کړل دعا یې کوله او وې ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅوک د چا له غمه نه مري

نازنین تا رښتیا ویلي وو وګوره زه ژوندی یم

خو ته پوهیږې چې د هغې مرګ نه دا مرګ په زر وارې سخت دی

هغه مرګ خو دې سترګې پټې کړې روح دې لاړ شي

خو دا مرګ دې زړه سوری کوي زړه دې سوزوي هره لحظه دربانديې د مرګ سختي تیروي

دعا یې وکړه او وې ویل ما د نازنین قبر ته یوسئ

مور یې وویل سمه ده زویه خو ځان کلک کړه د تقدیر سره جنګ نه کیږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په نصیب کې وو بل په ځان به خلک هم نه خندوې

فیاض راغلو چې فراز یې وکتو ورغی غاړه یې ورته ورکړه

فراز وویل ما د نازنین قبر ته یوسئ

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل

هدیرې ته په رسیدو او د یو تازه قبر په لیدو فراز په زړه کې سلګو ونیوه

او د اوښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چیغو شو په قبر یې ځان ګوزار کړو زرغونې منده کړه چې کلک یې کړې فراز وویل ما پریږدئ تاسو یوه شیبه لاړ شئ

زرغونې دې ترینه لرې لاړل ودریدل.

فراز ښه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوې یې ورته وکړې د لحد د قبر شناخته یې ونیوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دوی کورنۍ هم تیاری کړی وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوټې ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوښکي یې رواني وې.

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوی جانه دا به ستا او د نازنین قسمت کې وو چې داسې پیښنه وشوه

فراز خپلې شونډۍ غاښونو کې نیولې وې زړه یې سلګۍ وهلې خو د خولې نه یې هیڅ غږ نه ویسته

زوی جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تسلي پرې کیږي مونږ خو څو خو زویه ته نازنین یواځې مه پریږده او پښتنه یې کوه څکه زمونږ نه مسافره شوه

په دې سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونیو او خپل ویښتان یې کش کړل

زرغونه نږدې شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغونې ما پریږده چې د زړه درد مې وباسم کنه مړ کیږم

نه فرازه خدای ته وګوره داسې مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه څه لاړ شه مونږ سره هملته به دې علاج هم کوو او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبرې نه شوې کولی زړه کې یې د سمندر د چپو په شان سلګیو چپې وخلې د سر په اشاره یې وویل نه

زرغونې وویل فرازه زه به پاتې شم ستا خیال به ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز هغې ته د اوښکو ډکې سترګې واړولې نازنین

ټول په ژړا شول او په ژړا کې یې رخصت واخیست د کوټې نه ووتل

زرغونه په شا شا ګوري او سلګۍ وهي

فراز خپلې شونډې په غاښونو کلکې ونیولې او مخ یې اړولی

لنډه دا چې د نازنین دې کورنې روان شول خدای پاماني یې وکړه زرغونې ځانګې ته وویل ستا دې قسم وي چې ماته به هر ساعت د فراز احوال راکوې زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډېره سخته تیره شوه مازیګر یې بیا قبر ته لاړو

ماښام ماسختن شو زرغونې ځانګې ته زنګ ووهو چې ته موبایل فراز ته یوسه

ځانګه چې د فراز کوټې ته ننوته نو فراز همداسې په ژړا وو ځانګې ورته وویل ورور جانه زرغونه درسره خبرې کوي

فراز ایشاره وکړه چې خبرې نه کوم

ځانګې زرغونې ته وویل زرغونې وویل موبایل سپیکر کړه او بیا یې فراز باندې اواز وکړو

فراز جانه زما غږ اورې

فراز په سلګو شو تیر وخت یې یاد شو او ځانګې ته یې د وتلو وویل

دا شپه او سبا ورځ هم تیره شوه زرغونې بیا دشپې زنګ ووهو ځانګې ته یې وویل موبایل سپیکر کړه

ځانګه د فراز کوټې ته لاړه فراز ته یې وویل زرغونه ده

فراز غلی شو

زرغونې په ډیر دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنین ته ویلې وه

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما رنځوره یاره د هرچا خبرې وړمه

فراز په شور کې راغی سلګو ونیو نازنین همداسې ادامه ورکړه

چې د فراز له خولې یوه چغه ووته.

فراز چیغه کړه او سلګو ونیو د خدای خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سوری ویني ترې ځاځي

د جانان یاد پکې منګولې ښخوینه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز یې غږ وکړ

د غم زویه هندو سترې خدای ناراضه ما څومره ښایسته سندره وویله او ته راته وایې بس که

سمه ده نور زنګ نه وهم

فراز وویل زرغونې ته ولې نه پوهیږې ته ،ولې راته بار بار د نازنین یادونه تازه کوې ؟

ولې مې په دې کارونو زوروې؟

نه پوهیږم څومره به ژوندی یم پریږده چې مړ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ولې ژوندی پاتې یم

د زرغونې چې خپله هم حال ښه نه دی د فراز د سلګیو سره یې زړه اره اره کېږي ځان زړه کلکوي او فراز ته د ژوند کولو خبرې کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وایي فرازه د ډاکتر کتلو وخت دې نږدې شوی سبا راشه فکر به دې هم بدل شي او ډاکتر ته به هم لاړ شو

فراز ځانګې ته وویل خورجانې لړې اوبه راکړه

ځانګه اوبو پسې لاړه

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنین داسې ښوره ده چې زه هیڅ د هغې له یادونو بهر وتلی نشم او نه غواړم چې د هغې یادونه هیر کړم

هغې ماسره څومره سختې تیرې کړې څومره دردونه او کړاونه یې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدې چې مونږ د راتلونکي ژوند لپاره کړې وې نیمه خوا او نیمګړې پاتې شوې

زه نه غواړم چې دې بې وفا نړۍ ته راوګرځم نه غواړم چې د چا اسرې ته پاتې شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکی کیدم او د خپلې نازنین خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه یې کولی شم

که ژوندی هم پاتې شم نو هیڅ د چا په کټه به رانشم

زرغونه چې د فراز خبرو پرېشانه کړې وه، څو شېبې چوپه پاتې شوه. په زړه کې یو عالم درد و، خو له ځان سره یې ژمنه کړې وه چې فراز به یوازې نه پرېږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زیات شته. خو دې درد، او سلګیو کې، موږ دواړه یو. خو که ته تسلیم شې، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومې دا جملې وې چې داسې یې وویل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نیم زړه غوږ نیولی و، په سترګو کې یې تشې اوښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنین مې یوازېنی ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلی دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی یم، داسې ده لکه چې له خپل قبر څخه بهر پاتې یم. ته څنګه هیله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه یې خبرې اورې، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسلیم نشوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وویل، "خو ته هېروې چې زه دلته یم. زه ستا سره یم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنین نه یم، او نغواړم چې زه به یې ځای ونیسم. خو زه دې ملګرې یم، زه به تا هیڅ کله یوازې پرېنږدم، زه به تر اخیره هڅه وکړم چې تا بیرته له دې دردونو او تیارو وباسم."

فراز په ټیټ غږ کې یې وویل، "زرغونې، ستا مرسته او ملګرتیا مې له زړه منم، خو ځینې زخمونه نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هیله بایللې ده."

زرغونه ژر لا ناهیلې نشوه. "ته یو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دي، لکه ته یې چې انګېرې. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره یو دلیل پیدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې یوازې پاتې شم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرغونې دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څړیکه ورسیدې. که څه هم هغه په ځان کې د هیلو څرک نه احساساوه، خو د زرغونې نه ماتېدونکی ملاتړ او محبت هغه یو ځل بیا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وویل، "زرغونې، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې یې یوه وړوکې هېله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هیلې یوه نوې کیسه روانه وه، یوه داسې کیسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه یو څه درمل شي.

زرغونه ورته وایي فرازه یوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راګرځې زما په خاطر د نازنین په خاطر د خپلې مور خور او ورونو په خاطر ته د ځانګې حالت نه خبر یې چې د هغې په زړه څه تیریږي ستا په دې رقم کتو

فراز وایي زرغونې دا کوم وړوکی درد او غم نه دی چې داسې په اسانه مې شاه پرېږدي کیدای شي د نازنین یادونه مې همداسې په زوریدو سره ختم کړي

یو خو ته د غم زوی نازنین او نازنین ته به وایې مونږ خفه نه یو

زه چې ژوندۍ پاتې یم فرازه صرف د نازنین سره د وعدې پوره کولو په خاطر یاد دې شي د نازنین قول چې ماته یې راکړی

والله که دې پلار هم رانه خلاص شي

فراز بیا په سلګو شي او ښه زړه تش کړي

ځانګه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا ګولی دې تیرې کړه

فراز وایي دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسې خبرې نه کوي

زرغونه په ژړا کې وخاندي فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولې یې واورم

او بیا ځانګې ته وواېي دوا یې پوره ورکه او سهار یې د فیاض سره ولیږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بیا زنګ وهم خیر دی زړه مې مه ماتوه او په خندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتګ هیر نه شي

سهار و، د کور په انګړ کې چوپتیا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چای پیاله یې په لاس کې نیولې وه. د کورنۍ غړو ورته په اندیښنه کتل. مور یې ورو ورو ورته وویل: "زویه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وګوري.

فراز یو ژور ساه واخیسته، چای یې پیاله یې خلاصه کړه او په بېخیالۍ کې یې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه کې یې تېرېدل، هیڅوک خبر نه و. د نازنین یادونه هره لحظه ورته تازه کېدل. هغې وعدې چې له ده سره یې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تیاری ونیو، فیاض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، یوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلګۍ وې.

کله چې شفخانې ته ورسیدل ډاکتران یې په لیدو ډیر خوشاله شول روغېر نه وروسته یې ورته معاینات وکړل

ډاکترانو وویل اوس بلکل ښه دی ان شاء الله او لږ وخت پاتې دی چې مکمل ښه شي

او بیا یې فراز ته وویل فراز جانه نوی ژوند دې درته ډیر ډیر مبارک وي دا د الله یوه معجزه وګڼه چې ته روغ او ژوندی یې مونږ هیڅ تمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوې

فراز ترینه مننه وکړه ډاکترانو وویل دا ځل هم راشه چې یو ځل دې وګورو ان شاء الله بیا به د راتلو ضرورت نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپلې کورنۍ سره دې ډیر په مینه وخت تیروه ډیره سخته پرې تیره شوه بیا هغه دوه خورګانو باندې چې هیڅ یې سترګې له اوښکو وچې نه وې

فراز او فیاض د ټولو نه مننه وکړه رخصت یې واخیست او روان شول

هلته ورته د نازنین مور او پلار ژنګونه شروع کړي وو چې راشي خو فراز زړه نه ښه کوه چې هغه کورته ورشي

زرغوني ورته هم ټینګار او قسمونه ورکول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

کله چې د نازنین دې کور ته ورسېدل، فراز ناڅاپه ودرېد، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې. د هغې کور ته کتل ورته داسې سخت وو لکه په زخم یې چې مالګې شیندي.

په سلګو کې یې د نازنین په یاد له ځان سره وویل: "نازنین، تا نه شم هیرولی، هره لحظه دې یادوم. هغه ژمنې، هغه وعدې..." فراز خپل مخ په لاسونو کې ونیو، او په غمجن غږ کې یې خپل درونه زړه خالي کړ.

زرغوني چې د دې دردناکه حالت ننداره کوله، ورو یې خواته راغله له سترګو یې اوښکې بهیدې لاس نه یې ونیوه ورته یې وویل: "فرازه نور بس کړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژړوې

د نازنین مور او پلار هم په ژړا کې له غاړې تاو کړو د سر نه یې ښکل کړه او کورته یې دننه کړو

زرغوني ورته ژر یخني ګرمه کړه ،حسنا ورته راغله فراز په غیږ کې یې ونیوله او په ژړا شو حسنا او صدف یې د غاړې تاو شول او دریواړو ښه وژړل

ددې حالات په لیدو د ټولې کورنۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړئ چې لاسونه ووینځي

حسنا اوبه راوړلې او صدف یې په غیږ کې سر ایښی و

ډوډۍ وخوړه

زرغوني فیاض ته وویل: که ته وظیفې ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا څلویښتي به تیره کړي بیابه لاړ شي

فراز وویل ما مه پاتې کوئ پرېمیږدئ چې لاړ شم

زرغونه او د نازنین کورنۍ ورسره کلک شول چې پاتې شې فیاض وویل سمه ده چې کله یې زړه تنګ شو رابه شم فیاض لاړ

مازیګر شو زرغوني صدف او حسنا ته وویل چې تاسو فراز دلاسه کړئ او مجبور یې کړئ چې لاړ شو چکر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول یو د یو مخ نه ښکل که او بلې د بل مخ نه ورسره کیناستل په زنګنونو یې ورته سرونه کیښودل او ورته یې وویل لالا مونږ چکر ته یوسه زړه مو تنګ دې

د فراز سترګې بیا له اوښکو ډکې شوې

د نازنین مور غوسه شوه ځئ لاړې شئ د فراز زړه نه کیږي چې چیرته لاړ شي

فراز چې دوی ته وکتل ورته یې وویل سمه ده ځو

دواړه خوشاله شول او وې ویل لالا دریواړه به ځو نور څوک نه وړو

زرغوني وویل زه به درسره لاړه شم زما هم زړه تنګ دی

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لاړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې زرغونې کوښښ کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترګې لا هم د غم په سیوري کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخندل، د غم په منځ کې یې د ژوند کولو رڼا وربښکاره کړه: "فرازه، ژوند بیا هم پر مخ ځي. د نازنین یادونه دې تل وي، خو هغې به هم هیله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته یوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې یې د نازنین غم بیا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته یې سر وښوراوه. دې لحظه کې یې احساس وکړ چې شاید ژوند ته بېرته ورګرځېدل یو څه وي چې نازنین به هم غوښتل.

نمکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلګیو نه غیر نور څه نه وو

زرغونې ته یې وویل

زرغونې څو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غمیزه یې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه یې غوښتل چې یو څه ووایي، یو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوګرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وویل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشې؟ ولې نه غواړې چې یو ځل بیا مینه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر یې ټیټ کړ او په دردناکه لهجه یې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بیا مئین شم. زما په زړه کې یوازې نازنین وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مینه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونیسي. زه له ځوانیمرګې نازنین سره داسې ظلم نه شم کولای."

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه یې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او یوازې د هغه په څنګ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پریوته، لاسونه یې په وینو شول. فراز په وارخطایی کې ورته وویل: "ژوبله خو به نه یې؟"

صدف په ژور درد کې وخندل او ځواب یې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې ګوزار شي، ته باید خپله پورته شې. چاته انتظار نه کوې چې څوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خیال به ساتې. که دې وخت ته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د یوې بلې نړۍ پیغام راوړ. هغه پوه شو چې شاید زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښیي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وویلو.

زرغونې د فراز سترګو ته وکتل: "فرازه، نازنین به دې تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړې د هغې هغه وعده دې له یاده ویستلې."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې یې د راتلونکي لپاره هیلو ورو ورو وده کوله، خو درد یې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بیا هم یو مبهم سیوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوې معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تیارې بدلېدله، او هوا یو ارامه غږ درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر یو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنګ کې ناسته وه او د هغه په اړه یې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنین له یادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نهشوایساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې یې یو جرئت پیدا کړ، او په آرام غږ کې یې وویل: "فرازه، زه ستا د اظهار یا د مینې د پیغام په انتظار یم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنین له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتیا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنین مرګ درکړي، کم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژوره ساه واخیسته او خپله ګوتې یې په ګوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخمونه وګورم. ته ډېره معنا لرې زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه یو بل سره مزل وکړو."

فراز سر ټیټ کړ، سترګې یې په ځمکه ولګېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې یې زړه ته راننوتې شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه یوازې یو څوک نه ده چې د هغه تر څنګ ولاړه ده، بلکې یو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بیا ژوند ته راوګرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مینه لري، خو هغې لا هم د نازنین په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په یوه ژوره ساه سره یې زرغونې ته په غمګین، خو صادقانه لهجه کې وویل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لرې. خو زما زړه لا هم د نازنین له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بیا مینې ته لاس ورکړم او بیا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنین سره مې ولید."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتیا لري ترڅو خپل زخمونه جوړ کړي. خو هغې بیا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تیار شوې، زه دلته یم. خو د خدای لپاره چې نا امیده مې نکړې." زما ټول امیدونه تاپورې تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتیا لري، خو هغه یې هېڅکله نه پرېښنود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د امید یو نوی څرک بل شو.

ماښام ډوډۍ وخوړل شوه. د نازنیني کورنی غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز یې له غاړې لاس تاو کړ او وه یې ویل:

"زما نانځکې ته لاس وښایه، څنګه دی اوس؟"

صدف وویل:

"لالا، ښه یم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږېږم، خو بیا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او خانته یې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وویل:

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس لیکي."

فراز وویل:

"ښه ده، پرېږده چې درس ولیکي. او ته به څه کوې؟ د درس لیکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وویل:

"لالا، نن یې ته ما ته ولیکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بیا به خپله ولیکم."

فراز وویل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو. زرغونې فراز ته وویل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تیروې یې."

فراز وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هو، تیروم یې."

زرغونه لاړه، دوا او اوبه یې راوړې، په خپل لاس یې دوا ورکړه او بیا یې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لاړو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملګرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت، حالات یې خراب شول.

زرغونه یې مخې ته ودریده:

"ګوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوښکې پاکې کړې او پریوتو. زرغونې پرې روږه ایي واچوله او کمپل یې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوې. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غاښونو کې ونیولې او ویې ویل:

"ته لاړه شه، ځم. خو ګوره، د شپې به ستا خواته راځم چې ونه وېرېږې. چې وایي به پیریان دي."

فراز په شونډو کې مسکی شو او ورته یې وویل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغونې خبره ختمه کړه:

"زه به راځم!"

فراز پرېووت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه یې په یاد شوه چې نازنین دلته راغله، غوښتل یې چې دی وډار کړي، بیا یې یو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوښکې روانې وې او خوب یې له سترګو کډه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خیالاتو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ویل: "څنګه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه یې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاڅېده او د فراز کوټې ته لاړه. ګروپ یې روښانه کړ، ګوري چې د فراز په مخ د اوښکو سیلاب روان دی. ژر یې ځان ورساوه، سر ته یې کېښناسته او د هغه اوښکې یې پاکې کړې.

زرغونې وویل:

"فرازه! ته لا نه یې ویده شوی؟ دا ژړلي دې ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغونې، هغه تېر وختونه مې یاد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت ګوزارونه. بیا د نازنین هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند یې، او تاسره یوځای لوبې کول زما حق دی.'"

زرغونې په نرمه ژبه وویل:

"یاره، د غم زویه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغونې، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړې زه ډېر بدبخته یم. یوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تباه او زړه یې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بیا یې فراز په تندي ښکل کړ:

"بس، زما دا د تباهۍ ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه ځان لرې کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز وویل:

"زه پوهیږم چې ته غواړې ژوند ته بیرته راستون شم، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغوني په ټوکه کې وویل:

"نو ما کله ویلي چې ژر خو ملا ته او نکاح تړو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغوني ورته وویل:

چې تر څو دلته يي، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لرې شم." ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زوریږم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاړه شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغوني په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وویل:

"نه زرغوني، نه غواړم چې د دې کورنۍ په وړاندې زه سر ټیټی شم، هیله کوم."

زرغوني وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنګ کې کېښناسته. فراز خپلې سترګې پټې کړې او زرغوني د فراز په ویښتانو کې لاس واهه، هوا سړه وه، د زرغوني ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغوني ساړه شوي. اوس به لاړه شي خو

زرغوني د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

زرغونه لګیا وه، د فراز په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې پښې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغي دې تل زما وي

د ګلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل یې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، ویښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندي ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو یې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز یې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې یخني او لړزه راغله، ټول وجود یې رپېده. د بیدارۍ احساس یې وکړ، خو زړه یې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان یې نه درلود.

خپل سر یې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته یې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي یې د زرغونې مخ او ګریوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کیناست او زرغونې ته یې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لړزیدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته یې وکتل، بیا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه یې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې یې ټیټې کړې او وه یې ویل:

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وبښه، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغی خپل ځای کې کښېناستم او کرم ریبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجرې ته. هلته په انګړ کې کېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جانې، راځه دلته کېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې ځلوېښتي ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووایه، چکر ته ځو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچوه، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنی ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی و او خاموش ناست وم.

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، موږ منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنی له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او ورونو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادېږي."

مورجانې وویل: "پوهېږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مه ځئ لاړ شئ، چکر ووهئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا و چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "عمه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وویل: "مېلمانه مازیګر راځي، او مورې به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وحش ته. حسنا او صدف له مورې نه بېلې شوې. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وویل: "زرغونې، څنګه نن غلې يې؟"

هغې وویل: "هیڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بیګانې کار ښښنه غواړم. هیڅ پوهه نه وم چې خوب وړې ومه."

"خیر دی، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښنه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړو له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کېنه." بیا يې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابلده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوې. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هریو غم به درنه لر کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لښتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخې مستې

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل ساه کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلی ټول ورخطا کم

تا به ګل خان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلې وه.

سندره پاى ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته داد راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کیږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او وه یې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاڅې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ ځو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږي شوي یم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنده دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدایۍ ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غیږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز موسکی شو او ويې ويل: "واه، زما ليونۍ خورې! ما خو کومه مياشت يا کال نه دی تېر کړی، يوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په ليدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې يې ونيو او دواړه مخونه يې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بيا يې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډېر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. ميرويس کاکا او رياض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې ځانګې ته وويل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهيلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنين د څلوېښتې خيرات پيل شو. د نازنين ټول خپلوان راغلي وو. خيرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، ميرويس کاکا ته وويل: "موږ به لاړ شو."

ميرويس کاکا او ميرمن يې ډېر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوی وويل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خيرات پروګرام نيسو، او بيا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوی هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو يې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وويل زرغونې يوه خبره درته وکم

فراز زرغونې ته وويل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتيا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې يوازې پرېنښودم، سختۍ دې راسره تېرې کړې. تا زما رټل او بد چلند دې وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا نېکې څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وويل:

"فرازه، ما هېڅ نېکي نه ده کړې او مه ورته د نېکۍ او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې موږ درېواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په ناآشنايي کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما نېکي د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران يو څاڅکي په اندازه هم نده. که يو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نشي، نو بيا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار يم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بيرته ژوند ته راوګرځېدې، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا يو ځل بيا خوشاله ووينم، او بس

فراز د زرغونې په دې خبرو حيران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شريکه وه، خو بيا هم نه پوهېدو چې څنګه دې پوروړي احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وويل، "دا څومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټيټه لهجه کې ورته وويل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزګار شوی نه يم. نازنين ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته يوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته يې برخه يې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وايي: "فرازه، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنين ځای خالي دی، او دا ځای هيڅوک نه شي ډکولی. ما د ملګرې په توګه ومنه، او که ژوند موږ لپاره څه نوی پلان لري، نو زه به په تمه يم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بيرته ژوند ته راستون شوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز د هغې نرۍ موسکا ولیده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې یې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هیڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنین د خیرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترګو کې د خوشالۍ اوښکې راغلې، خو ژبه یې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پرېږدو، فرازه.

زه انتظار کوم."

فراز کلي ته ناوخته ورسید. هغه په مستقیم ډول هدیرې ته لاړ او د نازنین د قبر ترڅنګ کیناست.

"نازنین، نه پوهیږم څنګه در ته ووایم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شریک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تیرې کړې دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل یې یوازې د دې لپاره زغمل چې زه بیرته ژوند ته وګرځم.

اوس هغه هم نه پوهیږي. خپل زړه یې ما پورې تړلی، او مانه یې ځواب غواړي. زه ورته څه ووایم؟ زه ستا مرستې ته اړتیا لرم، نازنین.

خیر دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووایه چې زه زرغونې ته څه ووایم. زه به دې په طمعه یم، زما شهیدې مینې، زما د غم ملګرې."

په دې سره فراز په هدیره کې په چغو او سلګو شو، ښه یې وژړل، زړه یې سپک کړ. بیا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ یې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پریووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنګ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر یې بیا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنګه یې، فرازه؟"

فراز وویل: "زرغونې، ښه نه یم. اړیکه بنده که."

زرغونې وویل: "یوه خو ته د غم زوی یې، کله هم خوشاله نه یې."

په دې سره فراز اړیکه بنده کړه. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو یو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کېښودم."

فراز بیا ځواب ورنه کړ. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژړل یې.

یو ساعت تیر شو. زرغونې حسنا ته وویل: "ته به د مور جانې په موبایل فراز ته زنګ ووهې، په ژړا کې به ورته ووایې چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسې یې تنګوو

حسنا لاړه، د مور جانې نه یې موبایل واخیست او د زرغونې ترڅنګ راغله.

زرغونه د فراز نمبر وهي او زنګ ورته وهي.

فراز چې موبایل وکتو، ګوري د نازنینې د مور نمبر دی په ویره کې کټ کې کیناستو او موبایل اوکی کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطایی کې وایي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خیر دی؟"

حسنا په ژړا کې بیا وایي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ به وهلې نه یې؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې د فراز له خولې یوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور یې کوټې ته ننوزي:

"فرازه، فرازه! پاڅه زویه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وخوري، له خوبه پاڅي. سترګې یې له ژړا ډکې او زړه یې په بې واره درزېږي.

"مورې، زرغونه هم د نازنین په شان مړه شوه، او زه یې پرېښودم!"

فراز په سلګو شي. مور یې ورته وایي:

"فرازه، دا ته څه وایې؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب لیدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دی کړی."

فراز د مور نه غېږ تاو کړي او په سلګو شي. شاوخوا ته ګوري، هر څه بدل وي.

تولـه کورنۍ یې راشي. ورور یې وایي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهئ، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنین او زرغونه دواړه مړه شوي!"

ورور یې ورته وایي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندۍ دي!"

بیا ژر موبایل واخلي او نازنینې ته زنګ ووهي. نازنین موبایل اوکی کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدایه، ستا ډېر شکر دی!" او بیا موبایل مچ کړي.

نازنین ورته په حیرانۍ سره وایي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلګۍ وهي: "زرغونه... زرغونه چیرته ده؟ څنګه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته یم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاوه کړي د خوشالۍ نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د وریندار نه.

مور یې وایي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کیني.

مور یې بیا وایي: "فرازه، څه خبره ده؟

فراز ټولو ته کیسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز ځانګې ته وویل: "ماته جامې راکړه، زه ځم نازنین ګورم."

مور او ورور یې وویل: "نه، اوس مه ځه،دلته مو واده په سر پروت دی. نه غواړو چې څه دربانده وشي."

فراز وویل: "نه، زه واده نه کوم. زه باید نازنین وګورم، کنه زړه مې چوي."

هلته نازنین او زرغونه په اندیښنه کې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلګۍ وهلې او ژړل یې. هغوی فراز ته زنګ وواهه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب ورکړ: "نازنین، درځم، له نږدې دې ګورم. زړه مې صبر نه کوي. ټوله کیسه به درته وکړم."

فراز جامې بدلې کړې، د مور نه یې دعا واخیسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل یې وزرونه وکړي او والوزي، د نازنین خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کیناست، ټوله لار یې شکرونه ویستل او دعاګانې یې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نازنین چې خبر شوه فراز راځي، ځان يي لکه د ناوې سینګار کړ او په تمعه کيناسته. ټوله لار يي فراز ته زنګونه وهل.

د نازنین پلار خپل ولایت او کلي ته تللی و، او مور يي هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللې وه.

لنډه دا چې فراز د نازنین کور ته نږدې شو. زنګ يي ووهه: "نازنین، ور خلاص پرېږده. یو سیکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنین هم د کور ور خلاص پرېښود، خو زرغونه ورسره د کور په انګړ کې ولاړه وه.

فراز ساه نیولی او ستړی ګوګل کور ته ننوت. څنګه چې يي په نازنین سترګې ولګېدې، منډه يي کړه، سلګیو ونیوه او نازنین نه يي کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لیونو، په غاړه يي پرېوت او ښه يي وژړل. بیا يي ښه ډېره ښکل کړه. ځمکې ته ښکته شو، د شکر سجدې يي وکړې.

بیا پورته شو، د زرغونې نه يي هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې يي رواني وې. ژړل يي او زرغونه يي هم ښکل کړه. نازنین د لاس نه ونیوه:

"راځه، فرازه، کوټې ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، کوټې ته لاړل او کیناستل. نازنین ته يي وويل: "خواکې مې کینه." نازنین کيناسته، او فراز يي سر په زنګون کېښود. نازنین يي اوښکې پاکې کړې او ورته يي وويل:

"فرازه، زما زړه دې له خفګانه وچوه. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کيناستو نازنین يي بیا ښکل کړه او کیسه يي ورته شروع کړه

نازنین هم خفه شوه خو کله چې يي د خپل او زرغونې اړیکې په اړه وويل نازنین غوصه شوه

فرازه دومره ژر بې وافا شوی وې چې زما د قبر کبل لا وچه شوې نه وه زما د څلویښتې خيرات شوی نه وو او تا بیا د زرغونې سره اړیکه جوړه کړې وه

زما مینه دومره کمزوره وه

او بیا نازنین زرغونې ته مخ واړوه ته خو مې دستي میراث ته بډوهلې ناسته يي اوس به هم دعا کوې چې زه مړه شم چې فراز درته پاتې شي

زرغونې خاندل نو زما څه ګناه ده داخو د فراز خوب وو څه ربښتیا خو نه وو

او کله مې چې نازنین ته د زرغونې د هغې شپې کیسه وکړه چې ماسره ویده شوې وه نو نازنین بالښت پورته کړو او دوه بالښته يي ووهلم د غم بچیه ته صبر توپک راوړم په خپلو لاسونو دې مړ کوم تا لا دې سپیرې سره شپه کړې او په ژړا شوه

لاس مې ترینه تاو کړو ګراني ته پوهیږې چې ما ستا په مرګ دومره ژړلي وو چې نور مې سترګو کې اوښکې نه وې

که دا زرغونه نه وای ما ځان وژنه کوله خو دې بیچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخوړل او ځان يي مړ کړو

نازنین وويل که زه وای ما ورته خپله یو چارک زهر ورکول

ما د نازنین نه لاس تاوکړی وو زرغونه پاڅېده چای پسې لاړه

ما نازنین ته وويل ګراني زه داریږم چې دا خوب مې ربښتیا نه شي او تا په ربښتیا د لاسه ورکم

نازنین وويل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه راځه ما پسې زه به درشم

زه د غم لورې که په تا څه وشي خو بیا همدا خبره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه نو څه وکړو

داسې به وکړو چې مه ته راځه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درځم

کنه پیاده دې ورم

کینه د غم زویه مه ته راځه او نه زه

چې همدا اوس مړه کیږم زه درځم

نازنین مې غیږې ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو ګیلاسونه یې ډک کړ کیناسته

زرغونې وویل ښه فرازه بیا هغه شپه نور څه وشول

ما ویل بیا په ما او تا لړزه دې وخت کې مې نازنین په خوله لاس کیښود او په تشې کې یې وڅکوندلم د غم زویه بله خبره دې له خولې وانه ورم زرغونې وخاندل ته خو غلې شه میراث خورې

ما بیا وویل نازنین ته پوهیږې زرغونه او زه داسې رپیدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپیدو

نازنین د غوږ نه تاو کړم نور بس کوې کنه

چای مو وڅښو ډوډۍ نه وروسته مې وویل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرګ تیر شوی وو اوس مې سترګې خوږې شوې ته مې ولیدې هیڅ یقین مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسې هم درپسې درځو ورو دې

نازنین وویل پاتې شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور یوازې دی

ما ویل نه یوازې ستا او د زرغونې لیدل مې ارمان وو هو لږ به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وګورم

چې کتل مو هغوی هم راغلل منډې یې کړلې له غاړې مې تاوې شوې دواړه مې ښکل کړلې او حسنا مې له غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ویلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حیرانه شوه لالا ما کله ویلي زه خبره نه یم

ولې هغه خوب کې دې راته زنګ نه وو وهلی

زرغونې او نازنین وخاندل

رخصت مې ترینه واخیسته او روان شوم په تلو کې نازنین راته اواز وکړو

ای د غم زویه ته کوټې ته راشه یو څه درکوم دا هم یوڅه نازنین مخکې او زه ورپسې کوټې ته دننه شوم.

څنګه چې کوټې ته دننه شوم، نازنین د ګریوانه ونیوم او په غوسه یې وویل، "ته چېرته داسې په اسانه راځخه تللی شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخیسته، ته به وایې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته یم!"

ما په ارامۍ وویل، "نازنین، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو ګوري که چا ولیدو پوزه به مې پرې شي، موږ به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنین په خندا وویل، "ته دې د خپلې پوزې غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توقه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خندا راوسته او په لوړ اواز مې وخندل. نازنین په غوصې سره راته وویل، "ته لا راته خاندې؟" او بیا یې د غوږه ونیولم او کش یې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته په عاجزۍ وویل، "نازنین، غوږ مې پرېږده، سور کېږي او بیا به زرغونه پوهه شي!"

نازنین په موسکا کې وویل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بیا یې غاړه راکړه."

راته یې وویل، "خو د غم زویه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وویل، "نه نازنین، واده ته یوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تیاریانې کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنین ښه کلک نیولی وم او ښه ډیر ډېر یې ښکل کړم. ما ورته وویل، "نازنین، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنین په خندا کې راته وویل، "نه، دا مېږ دې دې خوا کړه!" او بیا یې په مېږ داسې کلک غاښ ولګوه چې د هغې غاښونه مې په مېږ کې دننه شول. ما د شرم او ویرې له کبله چیغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترګو اوښکې راغلې.

بیا یې راته وویل، " د غم زویه، دا یاد ساته، زه به دې یادېږم."

موږ دواړه ووتلو. زرغونه او نازنین تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وویل، "ته لږ نږدې شه." نازنین په بېړه وویل، "ځه، ځه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وویل، "شکر چې خوب و. د نازنین په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

نازنین له شا خوانه کش کړم ځا ځه خیر دیته خفه وې زه به دې خوښه شم دا دوه ورځې ښې په خوشالۍ سره تیرې کړه نوره خوشالي دې ختمیږي دومره به دې وکړوم چې دا میراث خوره دې له یاده اوباسم

ما وویل نازنین ته مې یوځل بیا پرېږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنین د لاس نه کش کړم هله ځه چې بیا درباندې شپه راځي

مخه ځه مو وکړه او ترینه روان شوم

زرغوني نازنین ته وویل د عمه لوري کوشش وکه چې د همیشه لپاره فراز او د هغې کورنۍ خوشاله وساتي د فراز کورنۍ ډیره مینه ناکه او ښه کورنۍ ده فراز خو دې هسې هم خاوند دی ته به کوشش وکړې چې د کورنۍ او خپلوانو زړونه یې خپل کړې نو ته به بیا خوش قسمته اوسې.

داسي نه وي چې یواځې فراز خپل کړې او نور شاته کړې دې کار کې ته خوشالي نه شې ترلاسه کولی.

ژوند او سکون د ټولې کورنۍ په موجودیت کې وي

که خبره شوم چې هغوی دې خفه کړي نو د عمه لورې زما خبره په خلاصو غوږونو واوره چې راځم او د بنې په سر در باندې کینم

زما خبره دروغ ونه ګڼې

نازنین وخاندل او وې ویل هو نو ته خو په ترپ ناسته یې زما میراث ته او ته بې غمه شه دا موقع به درته در نکړم او دا ارمان به دې په زړه کې پاتې کم

زرغونې وویل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاړل کوټې ته

فراز کلي ته ناوخته ورسیدو په ټوله لاره کې یې کلیوالو ورته زنګونه وهل چې هلکه شپې ته مو درله د نکریزو پروګرام جوړ کړی چې وختي راشې.

فراز چې ورسیدو ورونو یې حجره جوړه کړې وه ځراغونه یې په کې روښانه کړي وو د چایو انتظام یې کړی وو

لږه شیبه وروسته د کلي هلکان سره د نکریزو منګي او رباب سره راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروګرام جوړ شو هلکانو ګډاګانې او سندرې شروع کړې

کليوال ځوانان خو داسې پروګرامونو ته بهانه ګوري چې ټول سره يو ځای شي

فراز به کله کله د خپل ليدلي خوب فکر کې لاړو ټکان به يې وخوړو

دې وخت کې نازنين زنګ ووهو فراز موبايل اوکې کړو

نازنين چې د خلکو شور چکې سندرې او د ساز اواز واوريدو فراز ته يې وويل نې نې ماته به سندره وايې موبايل دې مخامخ جيب کې واچوه مه يې بندوه

فراز د حجرې نه ووتو او نازنين ته يې وويل د غم لورې شرم دې دا خلک به څه وايي

بس خلک چې هرڅه وايي زه يې کيسه کې نه يم ماته به سندره وايې

فراز وويل ته يې څه کيسه کې يې شرم ته ما جوړوې خو زما خبره هم ياد لره چې بيا زه هم درباندې يو کار کوم

نازنين وويل بس ماته قبول دې ستا هر شرط خو ماته سندره ووايه

فراز وويل سمه ده خبرې به نه کوې

حجرې ته لاړم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه يو دوه سندرې ووايه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم لپاره به مې ويل هلکانو ښه خبره نه ده بده ده چې زه سندرې ووايم خو کش يې کړم

زه هم کيناستم او سندره مې شروع کړه

ستا ميني ديوانه کړم مجنون يې مستانه کړم

ستا ميني ديوانه

ليلا د رنګه توره مجنونه ورته ګوره

ليلو خمارو سترګو زه ورک په بيابانه کړم ستا ميني ديوانه

مجنون ويلي ليلي نور مه کوه ګيلي

زما سره پخلا شه چې جوړه يارانه کړم ستا ميني ديوانه

ليلا ويل مجنونه لک راشه جيګر خونه

يو ساعت راسره کينه چې ځان مې مستانه کړم

ستا ميني ديوانه

چې محبوبه دې زنګوينه

وا د غاړې لونګينه نن دې دوران دی

دا دوه سندرې مې وويل نور ترينه شاته شوم موبايل مې له جيبه غلي وويسته او په ارامه له حجرې ووتم

نازنين او زرغونې وويل مننه کوم ډير خوند يې وکړو

ما ورته وويل نازنين زما شرط ته هم امده اوسه او ياد يې لره

ويل يې سمه ده خو خير دی اوس نه يې ووايه چې ځان اماده کم

ما ويل اوس يې نه وايم پيا يې چې وخت راغی درته يې وايم

زرغونې غږ کړه فرازه که ستا شرط يې ونه منلو نو بيا ماته ووايه چې په زور يې ورباندې ومنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل سمه ده زه ځم حجرې ته تاسې ویدې شئ

لاړم حجرې ته هلکانو نکریزې واخیستې او راته یې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروګرام ختم شو څه هلکان لاړل او څه حجره کې ویده شول

ما ترینه اجازه واخیسته فیاض مې ورسره پریښودو او زه کور ته دننه شوم ویده شوم

سهار وختي پاڅیدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروګرام برابر کړو چې باید نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسې تګ دې واپس ایله ماښام ته ورسیږو نو د ماښام نه واده شروع کیږي او بله ورځ غرمه ختمیږي

ټوله ورځ مو په منډو تیره کړه ماښام ته بیا د نکریزو پروګرام شو د تره زامنو او لورګانو پروګرام نیولی وو بیا تر نیمې شپې کیناستو

سهار شو موټرې مو وغوښتلې د تګ لپاره څلور موټرې شوې د کلي څه ځوانان او مشران مو هم واخیستل خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروګرام لپاره فیاض سره د تره زوی مې ماما دوه زامن یو څو کلیوال پاتې شول

مور مې راسره شوه څانګه او وریندار مې پاتې شول چې میلمان وو کور کې او بل مازیګر څه خپلوان او کلیوالې ښځې او انجونې هم راتلل نو دوی مو د کور لپاره پریښودې

ورور مې میرویس کاکا ته زنګ ووهو چې مونږ حرکت وکړو دومره نفر یو

روان شولو تر غرمې مو ځان ورسوه ډوډی مو وخوړه

میرویس کاکا ته مو وویل چې مونږ ته رخصت راکړه چې مونږ لاړ شو

زه او نازنین یې کور کې جوړه کینولو ترڅو د نازنین خپلوان ما وګوري

د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنین زرغونه او مور مې شاته سیټ کې کیناستل

دا چې نوره کیسه په خوب کې تیره شوې نه غواړم چې بیا یې تکرار کم نو حرکت مو وکړو

مور مې نازنین ته قران کریم غیږه کې ورکړو چې لورې دا واخله

ورور مې په تره زوی ډیر ټینګار وکړو چې په لاره کې ډیر په ارامه زه همداسې وشول قضا مازیګر کورته ورسیدو

کلي ته په رسیدو ځوانانو وسلې ویستلې او په ډزو شول

د کلي ماشومانو مو مخې ته په منډه شول یو چیغه او د خوشالۍ شور جوړ شو

کلیوالو ښځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکې زمونږ کور ته ورسیدې ترڅو ناوې وګوري

موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د ښځو غوبل جوړ وو دننه شولو د شیرینیو او چاکلیټونو باران جوړ شو لپې لپې راوریدل

د موټر نه ښکته شوم نازنین ته مې دروازه خوشې کړه نه ښکته کیده غوښتل یې ما وزوروي ما خپل دستمال څانګې ته ورکړو ته دا ونیسه چې په غیږه کې یې ښکته کړم

نازنین پوهه شوه رو یې راته وویل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس یې را اوږد کړو د موټر نه راووته او بیا د میوو باران شو ما لاس د نازنین مخ ته نیولی وو چې ونه لګیږي

لاړو د ناستې ځای یې جوړ کړی وو هلته کیناستو امپیټري چالانه شوه او ګډاګانې شروع شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه او ځانګه راغلل زه یې هم کش کړم او نازنین یې هم پاڅوله

دواړه په ګډا شولو ټولو ښځو او انجونو خندل

ګډا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لاړ شم بیرون چې د واده پروګرام روان دی

نازنین غلې شانتې زما غوږ کې وویل ګوره چې ډیر وخت تیر نه کړې ما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو وکړه د سیل پروګرام هم شوی وو

ما پسې مې ورور راغی ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړی نکاح دې وتړې

لاړم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وګورم

کله چې د کوټې مخې ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نشئ کولی چې خپلې کور ودانې سره وګورئ تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم درې څلور ساته انتظار کوئ

ما ځټ وګروه زرغونې خیر دی دروازې نه یې یوځل ګورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل ښه په ګرمه کې وو ګډاګانې سندرې خوشالې لاړم د ملګرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکوه زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملګرو به خندل خبرې به یې راسره کولې خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملګرو نکریزې تیارې کړې د هنرمندانو مخې ته یې چوکۍ او میز کیښود زه یې کینولم د نکریزو سندره چالانه شوه ملګرو راته نکریزې ووهلې هلته کور کې هم د تخت شانې مراسم جوړ شول لاړم کور ته نازنین په چوکۍ ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونیوه د شرم نه یې نه کتل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکریزې ووهلې ټولو چغې او چکې کړې خو نازنین ډیره ورخطا ښکاریده لکه زما یې زړه بې واره درزیده

ما ورته غوږ کې وویل د غم لورې ولې داسې ورخطا یې

هغې وویل لاړ شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل یې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فرازه دا څه پټ پڅک کوئ څه خبره ده

ما ویل هیڅ هسې دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ویلي چې زه دلته یم دې سره نازنین مسکی شوه او زرغونې ښه وخاندل

د نکریزو پروګرام ختم شو بهر ووتم سیل هماغسې په درز کې شروع وو

شپه نیمې ته رسیدلې وه کور کې ارامي شوه خو دیره کې لا شور جوړ وو نیت مې وکړو چې نور لاړ شم کور ته

لاړم کور ته مور دې مې ناست وو د کلي ښځې تللي وې یواځې خپلوان پاتي وو

یوه شیبه ورسره کیناستم موبایل مې راوویست زرغونې ته مې میسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړئ زما د خوب وخت پوره شوی غواړم ارام وکړم که تاسو له کوټې نور راووځئ

لږه شیبه وروسته د کوټې نه د خندا اواز راغی زرغونې دومره په زوره وخاندل چې ټول انګړ یې په سر واخیست

میسج یې وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه فراز جانه د قانون له مخې نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولی شئ د مور په کوټه کې ارام وکړئ سر له سبا ستا حق جوړیږي

میسج یې وکړ او بیا یې خندا پورته شوه

ما ورته ولیکل سمه ده تاسو ته ښه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دوی حجره کې ارام کوم

پاڅیدم انګړ کې مې ټوخی وکړ او د دروازې په طرف مې د تګ تمثیل وکه

دې وخت کې مې کتل څانګه له کوټې ووته

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ویل نه هیڅ مې پکار نه دې

زرغونې اواز وکړ راځه ارام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ویل نه مننه زه ځم د ملګرو خواته تاسو ته ښه شپه

همداسې ووتلم زرغونې ډیرې چغې کړي زما فکر یې خراب کړو

یوه شیبه حجره کې کیناستم کتل مې نازنین میسج وکه

د غم زویه زه دې دلته د مور سر لپاره راوستې یم ژر راشه کنه خپله درپسې درځم

ما ورته میسج وکړه ته پوهه شه زرغونه او څانګه پوهه شه زه نه درځم

وې لیکل شرم دی د غم زویه ژر راشه

ما وویل ورته چې بس فکر مې خراب شو نور موبایل بندوم قرارې ویده شئ

موبایل مې بند کړ

کورم چې راپسې یې د ماما وړه لور ولیږله راغله ویل یې کور کې درته اواز کوي

زه هم روان شوم دننه شوم کور ته ټوخی مې وکړ انجونې له کوټې ووتې څانګه د دروازې مخکې ولاړه وه ویل یې اول به روپۍ راکوې بیابه دننه ځې.

ما ویل دا رواج خو والله که په یوګاندا کې هم اوسي دا کوم رواج دی

ویل یې بس دا زما رواج دی

زما جیب کې د شلو روپو کاپۍ ټولې مې ورته ورکړې رانه په خوشالی سره روانه شوه

ما په ځان کلمه وویله دروازه مې ټک ټک کړه او په قراره ننوتم

نازنین لکه د څوارلسمې سپوږمې ناسته وه په لیدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې کړه او کلکه مې په غیږه کې ونیوله په ټوله کوټه کې مې وګرزوله بیرته مې تخت کې کینوله او ښه ډیره مې ښکل کړه

نازنین وویل بس که نور د غم زویه څه چیرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې لیونې جوړ کړیشی نور به ترمرګه درسره یم مه ورخطا کیږه

ما ویل نازنین زړه مې غواړي چې دې وخورم ته لا وایې صبر وکړه سر مې پخپل غیږه کې کیښود او ورته مې کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین په خندا شوه او وې ویل خدایه زما دې توبه وي څه نادیده سره مې سر شو کله یې جلی نه ده لیدلې همداسې راته ګوري

ما ویل نازنین خبره د ښایست ده نن که حورې هم تا وګوري نو ستا له حسن نه به وشرمیږي نن ته ډیره ښایسته ښکارې

نازنین کیناسته څانته یې نږدې کړم او ښکل یې کړم فرازه زما خاونده زما دنیا زما وجوده زه د الله نه ډېره شکرګزاره یم چې اول یې ته زما ژوند ته راوړلې او بیا یې راته د ټول عمر لپاره راکړې.

او بیا یې وویل فرازه راځه چې دواړه د شکراني لمونځ وکړو چې مونږ دواړه الله یو بل ته ورسولو

ما ویل سمه ده راځه زه په لمانځه ودریدم دا هم راغله زما سره جوخته ښې لاسته ودریده لمونځ مو وکړو او بیا مو دعا وکړه د الله نه مو د خوشاله ژوند او نیک عمله اولاد غوښتنه وکړه

نازنین زما په زنګون سر کیښود فرازه ته پوهیږې چې ما ددې وخت څومره ارمان کړی وو ما ویل کله به وي چې زه مې د فراز په غیږه کې سر کیږدم نن مې الله دا ارمان پوره کړو

ما وویل نازنین زه ډیر خوش قسمته یم چې الله راته ته راکړې نو اوس نور هیڅ غم نه لرم او نه کوم ارمان

بیا مو د فامیل خبرې شروع کړې

نازنین وویل بس که فرازه زه په هرڅه پوهیږم ترڅو چې ژوندی یم دا موقع به تاته در نه شي چې څوک زما له خوا تاته شکایت وکړي زه به ستا د کورنی داسې قدر او عزت کوم لکه د خپل مور پلار خویندو او ورونو

ما نازنین له غاړې تاوه کړه او ښکل مې کړه اوس نو نمبر د نازنین د ښکلولو راغی وې نیولم ما ویل نازنین لږ صبر دا ګروپ به ګل کړم بیابه کیسې کوو

ګروپ مې ګل که نازنین ښه ښکل کړم بیا یې سر زما د سر لاندې کیښود او څانته یې نږدې کړم

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

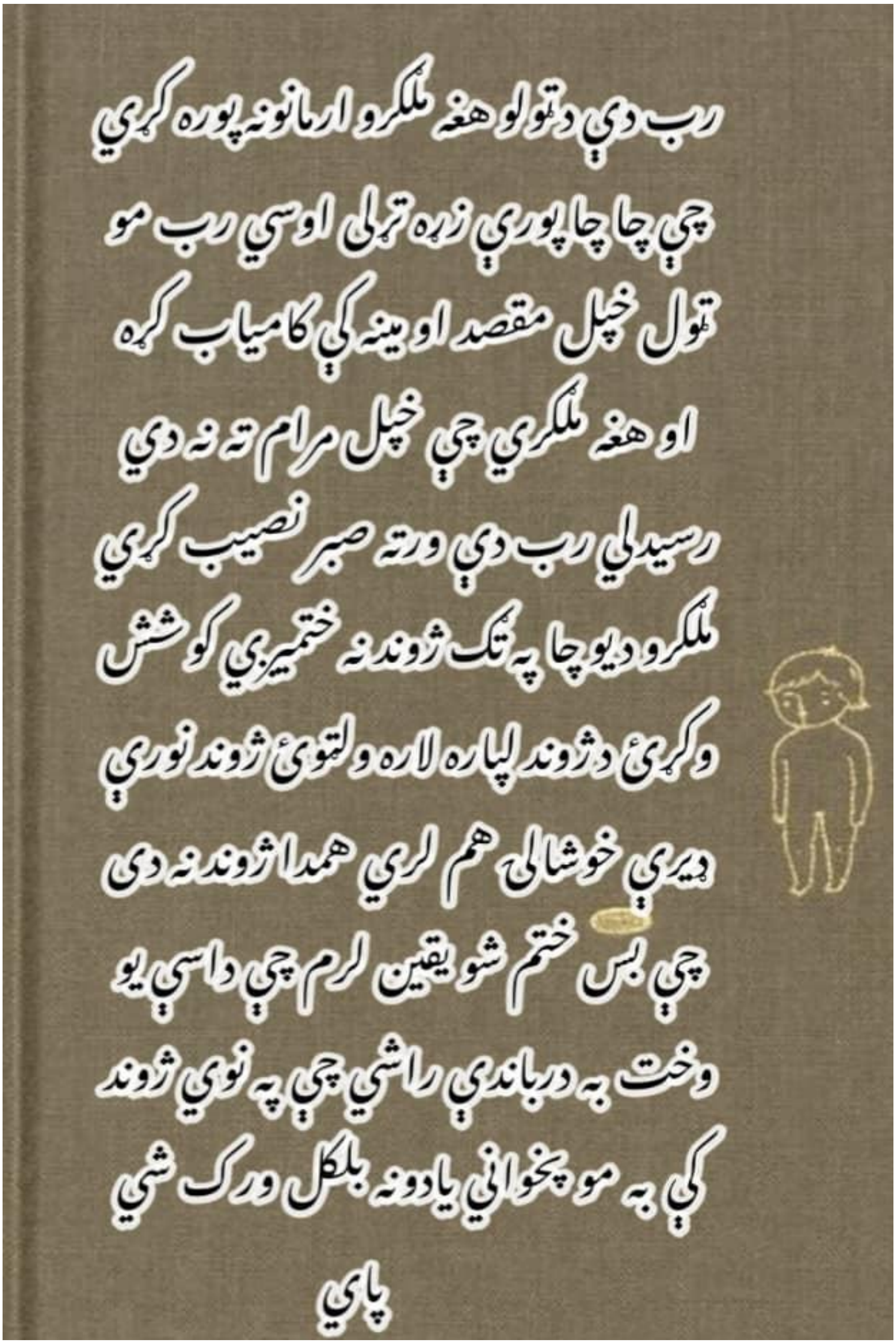

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library